

ONSDAGEN DEN 6 JUNI 2007

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

1. Återupptagande av sessionen (debatt)

Talmanen. Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 24 maj 2007.

2. Uttalanden av talmannen (parlamentets sammansättning; ETA)

Talmanen. Mina damer och herrar! Det är en stor glädje för mig att i dag få hälsa 18 parlamentsledamöter från Bulgarien – de första direktvalda parlamentsledamöterna – välkomna till parlamentet och oss här.

(Applåder)

Bulgariens medborgare gick till vallokalerna den 20 maj 2007 och röstade fram sina företrädare till Europaparlamentet i en demokratisk process. Detta var en viktig dag för Bulgarien, som gick med i EU den 1 januari. Det fullbordar Bulgariens integrering i den europeiska familjen efter kommunismens fall.

Det tog över 60 år för Bulgarien att återställas till ett fritt europeiskt land och för vår världsdel att återförenas. Bulgarien har en uråldrig kultur, och landet ligger i korsningen mellan öst och väst. Det sägs vara platsen för ett av Europas äldsta länder som grundades år 681. Bulgarien var Orfeus och Eurydikes hemland och var hemvist för thrakerna och Dionysos. Det bär med sig ett rikt kulturellt och intellektuellt arv och kommer därmed att bidra till ett ömsesidigt berikande mellan EU och Bulgarien.

Bulgarien och särskilt dess befolkning förtjänar ett särskilt tack för sina insatser de senaste åren och sin villighet att genomföra reformer. Stora framsteg har gjorts, och många reformer genomfördes på relativt kort tid. Det är nu upp till våra parlamentsledamöter att hjälpa till att se till att de reformer som fortfarande behövs genomförs med samma beslutsamhet.

Jag önskar er en snabb och framgångsrik integrering i Europaparlamentets verksamhet så att ni genom ert arbete och era insatser kan göra ett konstruktivt bidrag till förmån för era väljare och EU. Ni kommer att föra de bulgariska medborgarnas talan i Europaparlamentet och företräda deras intressen. Låt oss arbeta tillsammans för att vidareutveckla vår europeiska gemenskap!

(Applåder)

Efter överenskommelse med gruppordförandena och hela Europaparlamentet – och eftersom jag ser Bárbara Dührkop Dührkop bland oss – vill jag göra följande uttalande på parlamentets vägnar.

Terrororganisationen ETA har brutit det eldupphör som utfärdades den 22 mars 2006. Jag vill uttrycka min solidaritet med hela Spaniens nation och dess demokratiska institutioner i denna svåra tid. Parlamentet fördömer bestämt allt bruk av våld oavsett syfte. Parlamentet vädjar i dag mer än någonsin till alla medlemsstater att de ska stå fast vid sitt stöd till de spanska myndigheterna i deras kamp mot terrorismen. Detta är en kamp som bara kan genomföras på grundval av rättsstatsprincipen, med lagens fulla kraft och starka demokratiska institutioner.

Våra tankar går nu till terrorismens offer, som vi vill visa sympati för och solidaritet med.

(Applåder)

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Föredragningslista: se protokollet

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja rikta en mycket kort fråga till er som talman för parlamentet. Jag skulle vilja att ni bad Moskvas borgmästare, Jurij Luzjkov, om ett förtydligande när det gäller behandlingen av två parlamentsledamöter – Marco Cappato och mig själv, en ledamot av tyska förbundsdagen, Volker Beck, och en ledamot av det italienska parlamentet, Vladimir Luxuria, den 27 maj.

I samband med en fredlig aktion för lika rättigheter för homosexuella ville vi överlämna en skrivelse till Moskvas borgmästare som närmare 50 ledamöter av Europaparlamentet hade skrivit under. Marco Cappato, Volker Beck och en tjänsteman från ALDE-gruppen attackerades våldsamt av huliganer och arresterades sedan av den ryska polisen. Två av de ryska aktivisterna som arresterades är här i dag – Nikolaj Aleksejev och Nikolaj Chramov. På samma sätt misslyckades polisen att skydda Vladimir Luxuria och mig från en argisint folkmassa, och polisen stod bredvid och tittade på medan andra aktivister blev slagna av huliganer, skinheads och till och med präster.

I egenskap av parlamentsledamöter som inte varit inblandade i illegal verksamhet hade vi förväntat oss att de ryska myndigheterna skulle skydda oss mot våldsamma brottslingar, och framför allt att de inte arresterar oss på tivelaktiga grunder. Mötesfrihet är en grundläggande mänsklig rättighet som även Ryssland måste iaktta, eftersom landet är medlem i Europarådet och närvarar vid G8-toppmötet i dag.

Herr talman! Jag förlitar mig på att ni kommer att be Jurij Luzjkov och Vladimir Putin om en förklaring till behandlingen av parlamentsledamöterna.

(Applåder)

Talmannen. Tack så mycket, fru in 't Veld. Vi kommer att vidta de åtgärder som ni har föreslagit och göra vad som krävs. Vi känner solidaritet med er.

5. Inkomna dokument: se protokollet

6. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

7. Skriftliga förklaringar (artikel 116 i arbetsordningen): se protokollet

8. Begäran om fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

9. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets resolutioner: se protokollet

10. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

11. Beslut om vissa dokument: se protokollet

12. Färdplan för EU:s konstitutionella process (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Enrique Barón Crespo och Elmar Brok, för utskottet för konstitutionella frågor, om en färdplan för EU:s konstitutionella process (2007/2087(INI)) (A6-0197/2007).

Enrique Barón Crespo (PSE), föredragande. – (ES) Herr talman! Jag vill presentera mitt och Elmar Broks gemensamma betänkande. Vi är två parlamentsledamöter från olika länder som tillhör olika politiska grupper, men vi uttrycker parlamentets upprepade önskan om att gå framåt med konstitutionsfördraget och förbättra EU avsevärt direkt efter Berlinförklaringens 50-årsjubileum.

Det vi i huvudsak säger är att vi, för första gången i en offentlig debatt och gemensamt, har tagit upp konstitutionsfördraget som undertecknades i Rom i oktober 2004. För närvarande har fördraget godkänts

av två tredjedelar av medlemsstaterna – 18 stater. Ytterligare fyra har sagt att de vill godkänna det. Två stater har haft folkomröstningar där det har avvisats, och tre har ännu inte uttryckt sin åsikt om det.

Jag anser att vi måste fortsätta vårt arbete efter en period av eftertanke. Vi föreslår i huvudsak att vi stöder det tyska ordförandeskapets insatser för att sammankalla en regeringskonferens om konstitutionsfördraget vid nästa möte med Europeiska rådet, som på grundval av de nuvarande fördragen, med ett klart och tydligt mandat, kan nå en överenskommelse så att vi kan fortsätta att arbeta tillsammans.

Vi, som har varit engagerade från början, anser att konstitutionsfördraget är uppdelat i två delar. En består av delarna I och II eller del IV, som är ett resultat av konventionen. Den andra består av del III om införlivande och justering av de nuvarande fördragen och utökning av tillämpningen av antalet rättsliga grunder för medbeslutande från trettiosex till åttiosju, vilket är viktigt för Europaparlamentet.

I detta hänseende anser vi att man kan ta fram en formel som gör att vi verkligen kan gå framåt.

Med tanke på att perioden av eftertanke har varit fruktsam och att vi inte lever i en lufttät låda, utan snarare i den verkliga världen, finns det dessutom en rad aktuella frågor, till exempel klimatförändringen, solidaritet på energiområdet, invandring, anpassningen av vår sociala modell till en åldrande befolkning och globaliseringen, kampen mot internationell terrorism, dialogen mellan civilisationer och stärkandet av ekonomiska åtgärder inom euroområdet, där vi kan få möjlighet att utvecklas och ta itu med medborgarnas oro.

Detta är i själva verket det budskap som vi föreslår. Vi anser dessutom – och detta är ett tydligt budskap till rådet – att EU:s framtid inte längre kan diskuteras bakom stängda dörrar efter konventionen.

Vi har redan tagit steget att hålla en politisk debatt.

(Applåder)

Därför, herr talman, mina damer och herrar – och jag hoppas att talmannen tar oss i försvar som han alltid har gjort på detta område – ber vi om att få delta aktivt vid regeringskonferensen. Vi föreslår modeller för att ge detaljerad information om vad rådet, kommissionen – som vi hoppas kommer att vara mycket aktiv – och även regeringarna föreslår och har för tankar för att gå framåt. Vi anser att det viktiga för tillfället är att dels sända ett budskap om hopp, dels säga som det gamla ordspråket att ”vägen blir till när man vandrar” och att vi måste fortsätta att gå framåt tillsammans. Det är vad den allmänna opinionen kräver, och det är vad vi har enats om. Det är vår skyldighet, inte bara för oss själva, utan även för hela mänskligheten, eftersom vi i EU håller på att bygga den första överstatliga demokratin av stater och medborgare, som har gett oss europeer fred och välbefinnande – vilket vi firade i mars. Men vi måste också kunna bli en banbrytande politisk organisation i demokratiska termer, som blickar framåt på mänsklighetens framtid.

(Applåder)

Elmar Brok (PPE-DE), föredragande. – *(DE)* Herr talman, herr rådsordförande, fru vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Det finns ingen anledning för mig att upprepa vad Enrique Barón Crespo redan har sagt, eftersom jag instämmer i varje ord.

Som också framgår av Berlinförklaringen har Europa – den västra delen till att börja med – tack vare EU fått uppleva den mest fredliga, fria, sociala och ekonomiskt framgångsrika perioden i världsdelens historia. Efter händelserna 1989 och EU:s utvidgningar 2004 och 2007 har vi haft förmånen att kunna säkra detta även för resten av världsdelen. Syftet med konstitutionsfördraget är att se till att unionen av 27 länder också kan njuta av dessa framgångar. Denna framgångssaga får inte äventyras. De 27 länderna måste kunna agera och stå på jämlik fot med varandra, och vi bör undvika att EU segregeras i olika grupper igen.

Detta måste också betraktas mot bakgrund av de utmaningar som vi står inför, utmaningar som ingen av våra nationalstater kan ta itu med själva, till exempel globaliseringen och dess ekonomiska och sociala konsekvenser, kampen mot terrorism och utvecklingen av vår utrikes- och säkerhetspolitik. Vi vet att energi och därmed energisäkerhet i nuläget inte tillhör EU:s befogenheter, men vi vet också att det finns en fara för säkerheten i alla våra medlemsstater och att vi därför måste kunna agera på detta område. Frågan om utrikesministern bör också tas upp. Vi behöver en fördragsorganisation som via en juridisk person ger oss möjlighet att agera externt också. Följaktligen är frågor som rör innehållet i konstitutionsfördraget avgörande för att vi dels ska förhindra allt krig i Europa, som vi har gjort förut,

dels, vilket ligger i våra medborgares och nationers intressen, öka vår kapacitet för åtgärder på områden där nationalstaterna inte kan prestera bättre var för sig.

Detta måste också göras öppet och demokratiskt om vi ska framstå som trovärdiga inför våra medborgare. Effektivitet, öppenhet, demokrati och medborgerliga rättigheter är viktiga delar av det arrangemang som det ska beslutas om vid toppmötet och regeringskonferensen. Vi vill klargöra att detta arrangemang måste ha en rimlig balans mellan institutionerna, bland annat i förhållande till de nationella parlamenten, som bör ha en viktigare roll enligt subsidiaritetsprincipen. Vi måste se till att det tydligt framgår att EU varken är eller vill bli någon stat, utan att kapaciteten för åtgärder kommer att inrättas på områden där medlemsstaterna anser att gemensamma åtgärder är bättre.

Som en del av detta måste vi hädanefter godta och främja våra medborgares identitet. EU tar inte nationalstaternas plats, utan är en gemensam organisation som ska göra dessa nationalstater starkare tillsammans. Detta är den utgångspunkt vi måste ha. Samtidigt måste EU grunda sig på jämställdhet mellan stora och små, rika och fattiga. Därför är dubbel rösträtt – där alla länder, stora som små, har en röst – så viktigt.

Vi måste också titta på makt- och ansvarsfördelningen samt subsidiaritetsprincipen och en utökad majoritetsomröstning. Vi kan inte bekämpa terrorism och organiserad brottslighet på ett framgångsrikt sätt om vi inte har majoritetsomröstning på de områden där det krävs, till exempel inre politik.

Jag anser också att EU måste grunda sig på värderingar. Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna är en mycket viktig del för parlamentet.

(Applåder)

Allt detta måste införlivas – därför är den juridiska personen och bortscaffandet av pelarstrukturen är så viktiga. EU:s framgångssaga bygger på att vi är ett gemensamt rättsligt organ på de områden där vi har befogenheter och ansvar samt på vår tillämpning av Monnetmetoden. Den mellanstatliga metoden har alltid misslyckats. Efta har misslyckats, medan EU har blivit en vinnare tack vare Monnetmetoden. Därför bör vi nu inte falla tillbaka på metoder som tidigare har misslyckats.

Därför bör vi stödja det tyska ordförandeskapet. Vi bör förbereda grunden för att tillhandahålla det nödvändiga underlaget och få med oss samtliga 27 medlemsstater och deras medborgare för att ge denna regeringskonferens ett tydligt och tydligt avgränsat mandat. Vi måste se till att innehållet i konstitutionsfördragets finns med så att förhandlingarna bygger på enbart detta fördrag. Dessutom bör konstitutionsfördraget ha trätt i kraft före nästa val till Europaparlamentet så att medborgarna kan tillämpa sina nya rättigheter och i framtiden själva bestämma vem kommissionens nya ordförande ska bli vid de valen till Europaparlamentet. Detta är ett avgörande bidrag till att stärka medborgarnas roll. Jag vill be er i parlamentet att stödja denna strategi som utskottet för konstitutionella frågor beslutade sig för med stor majoritet.

(Applåder)

Talmannen. Herr Barón Crespo och herr Brok! Jag är mycket tacksam mot er båda. Det är skönt att se er ungdomliga entusiasm inför vår gemensamma framtid.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, vice kommissionsordförande Wallström, mina damer och herrar! Jag utgår från att jag inte behöver kommentera de båda föredragandenas ålder, utan i stället diskutera innehållet i deras anföranden. Jag vill framföra ett särskilt tack till ordförandeskapet och Enrique Barón Crespo och även till Elmar Brok för färdplanen som visar vägen framåt för diskussionerna om den konstitutionella processen.

Slutsatserna ger ett viktigt stöd till ytterligare åtgärder från ordförandeskapet i upptakten till toppmötet i juni. Europaparlamentets stöd är också avgörande för framgång, och det är viktigt att ha parlamentets fulla engagemang i diskussionerna om fördragsreformen. Som redan har nämnts måste parlamentet därför vara tillräckligt delaktigt även vid den kommande regeringskonferensen.

Jag vill återigen framföra min stora tacksamhet för det konstruktiva samarbete som vi har haft, som också återspeglas i det betänkande som har lagts fram i dag. Jag anser att detta är ett välavvägt betänkande. Det skapar den nödvändiga balansen mellan ett ambitiöst resultat för EU och den realism som vi måste ha när vi närmar oss denna fråga.

Å ena sidan varken kan eller vill vi ignorera folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna, men å andra sidan vill de flesta medlemsstaterna behålla innehållet i fördraget. Därför vill jag vid denna tidpunkt återigen lyfta fram det tyska ordförandeskapets särskilda roll som medlare. Vi vill få ett resultat som är godtagbart för alla medlemsstater – men självklart också för parlamentet. Vi måste ta hänsyn till de diskussioner som har ägt rum i inte bara Nederländerna och Frankrike utan även på andra platser sedan det negativa resultatet i folkomröstningarna.

Vi måste ta människors oro på allvar, men samtidigt – som framgår av diskussionerna – finns det åtskilliga områden där medborgarna vill se mer av Europa och ett större engagemang från EU. Det har nyligen förts omfattande diskussioner om energi- och klimatfrågorna och även om EU:s gemensamma utrikespolitik och kampen mot terrorism och brottslighet i detta hänseende.

Det finns ett faktum som bekräftas av flera undersökningar som jag anser är mycket viktigt, och det är att majoriteten av européerna inte är emot EU. De vill se ett EU som kan vidta åtgärder och är effektivt, som fokuserar på det viktiga och som verkligen löser de problem som uppstår.

Det är ingen hemlighet att vi fortfarande måste nå enighet i en rad viktiga frågor. Till att börja med förs diskussioner om fördragets framtida utformning. Jag skulle inte heller avslöja någon hemlighet genom att säga att det finns förslag om en återgång till ett klassiskt ändrat fördrag. Även parlamentet har uttryckt sin beredvillighet att fundera på att lägga fram framtida fördrag. Jag räknar med att vi hittar en lösning på detta som alla parter stöder och som samtidigt innebär tydliga förbättringar när det gäller läsbarheten och öppenheten för medborgarna.

Som även Elmar Brok precis har upprepat har parlamentet alltid varit en aktiv förkämpe för Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Därför är en stor majoritet av medlemsstaterna eniga om parlamentets stöd för att behålla stadgan, särskilt dess rättsligt bindande karaktär.

(Applåder)

EU med sina nu 27 medlemsstater måste förbättra sin förmåga att agera och fatta beslut för att kunna ta itu med 2000-talets utmaningar. Som har nämnts råder det också enighet om en önskan om ett mer demokratiskt och öppet EU. Därför vill de allra flesta medlemsstaterna i huvudsak behålla innehållet i det nuvarande konstitutionsfördraget. Majoriteten anser att i synnerhet institutionspaketet inte får öppnas, eftersom det skulle vara som att öppna Pandoras ask. Men de praktiska strategierna för att gå framåt är också viktiga.

Vi vill få ett resultat som alla medlemsstater kan godta, men det måste finnas en villighet att kompromissa från alla håll för att det ska lyckas. Jag räknar med att det kommer att finnas en gemensam vilja att föra EU framåt tillsammans. I denna situation sätter vi stort värde på parlamentets stöd för det tyska ordförandeskapets strävan att åstadkomma enighet vid toppmötet i juni – vilket lyfts fram i betänkandet.

Jag vill ge några ytterligare kommentarer när det gäller förfarandet och det tyska ordförandeskapets mål. Som ni vet har samråden nu gått in i en avgörande fas. Denna dialog förs nu framför allt av rådets ordförande, förbundskansler Angela Merkel, men även av Tysklands utrikesminister Frank-Walter Steinmeier personligen. Frank-Walter Steinmeier kommer i morgon att informera parlamentet om förberedelserna för mötet med Europeiska rådet i juni. Eftersom samråden på hög nivå fortfarande pågår är det ännu för tidigt att lägga fram förslag från ordförandeskapet med något specifikt innehåll. Som jag ser det avser och kan rådet inte lägga fram sådana förslag förrän i ett senare skede.

Våra mål för Europeiska rådets möte i juni är att fastställa tydliga riktlinjer för innehållet vid den planerade regeringskonferensen och en mycket detaljerad tidsplan. Regeringskonferensen ska politiskt sett avslutas 2007 under det portugisiska ordförandeskapet. Fördraget ska undertecknas senast i början av 2008, vilket ger medlemsstaterna tillräckligt med tid för att godkänna det – vilket givetvis ska ske före valet till Europaparlamentet 2009, som är det viktiga. Tidigare samtal har avslöjat en bred enighet om denna tidsplan som också får stöd i parlamentets färdplan. Om vi ska hålla denna tidsplan är det också viktigt att parlamentet lägger fram sitt yttrande enligt artikel 48 före sommaruppehållet.

Jag upprepar dock att ordförandeskapet fungerar som medlare. Vi behöver ett resultat som är godtagbart för alla. Vi för samtal med samtliga medlemsstater, parlamentet och kommissionen. Jag vet att det fortfarande krävs stora övertalningsinsatser och mycket medling, men jag är tillitsfull. Om alla 27 medlemsstater alltid talar om de gemensamma utmaningarna som de gjorde senast i Berlinförklaringen förmodar jag att det innebär att samtliga 27 vill nå framgång.

(Applåder)

Talmannen. Herr rådsordförande! Jag tror att jag talar på parlamentets vägnar när jag säger att vi ska lägga fram vårt yttrande snabbt om Europaparlamentets rättigheter ges tillbörlig hänsyn. På denna grund är vi villiga att samarbeta nära var vi än kan.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredragandena, Enrique Barón Crespo och Elmar Brok, samt utskottet för konstitutionella frågor för detta betänkande, och för ert arbete, som utgör ett viktigt bidrag under denna mycket avgörande period som vi alla befinner oss i. Kommissionen välkomnar ert betänkande och ställer sig bakom huvuddragen i det.

Två år efter inledandet av perioden av eftertanke förändras världen fortfarande, och den politiska bakgrunden har fortsatt att förändras. Europeiska unionen har lyckats finna ett nytt samförstånd när det gäller vissa ytterst politiska handlingar och ärenden, som att komma överens om ett nytt ekonomisk paket för de närmaste åren.

Men de svårigheter som konstitutionsfördraget drogs med har i själva verket inte blivit lösta. Unionen lyckas fortfarande inte visa upp en enad front. Det återstår fortfarande för oss att förbättra demokrati, effektivitet och öppenheten i denna union. Vi måste se till att det skapas bättre resultat på centrala politiska områden som invandring och klimatförändring. Det är därför som vi är djupt övertygade om att det fortfarande är nödvändigt med förändringar i fördraget.

Vi anser också att det finns ett stort behov av att kommunicera bättre med medborgarna när det gäller en ny granskning av fördraget. Denna granskning handlar inte om att bygga EU-projektet för byggandets skull, utan om att lyckas ta itu med den alltmer globaliserade politiska miljön och tillhandahålla politik som verkligen betyder något för våra medborgare.

Nyckelfrågan för Europeiska rådet kommer att bli att gå mot en överenskommelse om fördraget. Det tyska ordförandeskapet har gjort en enorm insats de senaste månaderna för att få till stånd ett nytt samförstånd mellan medlemsstaterna och EU-institutionerna. Vi stöder dessa ansträngningar, och vi hoppas att Europeiska rådet kommer att lyckas komma överens om inledandet av en ny regeringskonferens

Vi måste emellertid gå mycket försiktigt fram: konstitutionsfördraget är en kompromiss som i detta skede är svår att förbättra men lätt att riva upp. För att förhandlingarna ska bli framgångsrika måste därför regeringskonferensen ha ett tydligt och övertygande uppdrag samt ett tydligt mål i sikte, det vill säga att ett nytt fördrag ska vinna laga kraft före Europavalet 2009.

Kommissionen kommer att fortsätta spela en central roll när det gäller att finna en lösning. Om en regeringskonferens ska inledas kommer vi att vara beredda att föra fram vår ståndpunkt i början av juli. En ny lösning skulle kunna uppbära ett äkta och varaktigt samförstånd. Man skulle lyckas att skapa en balans mellan åsikterna hos dem som redan har ratificerat konstitutionsfördraget och de som inte har gjort det.

Men det är också nödvändigt att bevara en hög ambitionsnivå. En lösning med minsta gemensamma nämnare skulle kunna lindra på kort sikt, men den skulle kunna förvärpa problemen i framtiden. Det skulle därför inte vara tillräckligt att bara införa små institutionella ändringar i Nicefördraget.

Konstitutionsfördraget var resultatet av en detaljerad granskning av konventet. Det är resultatet av en noggrann kompromiss som alla stats- och regeringschefer har enats om och som Europaparlamentet har gett sitt stöd till. När det gäller innehållet förblir den största delen av arbetet meningsfullt. De förnyelser som infördes i samband med konstitutionsfördraget är fortfarande relevanta, och de måste förverkligas. Gemenskapsmetoden måste skyddas, inbegripet kommissionens initiativrätt. En struktur med bara en pelare och införandet av en enda juridisk person är konkreta instrument som förbättrar unionens handlingsförmåga i en global värld. Man borde inte ifrågasätta förbättringar när det gäller omröstning med kvalificerad majoritet och Europaparlamentets förstärkta roll i allmänhet.

Konstitutionsfördraget utgör också en mycket bra lösning när det gäller att engagera de nationella parlamenten, och det skapar en bra balans mellan de nationella parlamentens och Europaparlamentets funktioner.

Kommissionen fäster också fortsättningsvis stor vikt vid att stadgan om de grundläggande rättigheterna är av bindande natur och de väsentliga nyheterna när det gäller den politik som fastställts i konstitutionsfördraget.

Den inre marknaden får inte urvattnas, men vi är öppna för att granska nya idéer om utveckling på vissa politiska områden för att möta nya utmaningar eller förstärka utmaningar på centrala politiska områden, som hållbar utveckling, invandring och energi.

Kommissionen delar åsikten att Europaparlamentet borde vara nära knutet till den kommande regeringskonferensen, och åtminstone delta i samma omfattning som det gjorde vid den förra regeringskonferensen. Tillsammans borde vi också fortsätta med våra kraftfulla insatser för att engagera medborgare och civilsamhället i en effektiv dialog om EU:s framtid. Tillsammans borde vi förklara för medborgarna vad som står på spel och att det är nödvändigt med en ny överenskommelse om fördraget så att unionen förmår möta utmaningarna i globaliseringens era. Detta kommer att bli ännu viktigare under den avgörande fas som kommer att inledas på grundval av besluten från Europeiska rådet, och jag ser fram emot ett nära samarbete med er för att förverkliga detta.

(Applåder)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Íñigo Méndez de Vigo, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Fru talman! I Ernest Hemingways berättelse *Den gamle och havet* kämpar huvudpersonen för att få med sig en svärdfisk tillbaka till hamnen. Det är en väldig kamp. När han slutligen kommer till hamnen finns det emellertid bara ben kvar av fisken. Detta, herr rådsordförande, är vad parlamentet inte vill ska hända med konstitutionsfördraget.

Vi välkomnar att det tyska ordförandeskapet vill nå ett avtal, men vi vill tydligt tala om att även om vi vill nå ett avtal så får det inte vara vilket avtal som helst. I betänkandet som utarbetats av Enrique Barón Crespo och Elmar Brok uppger vi därför tydligt under punkt 9 vad vi anser utgör de viktigaste delarna av konstitutionsfördraget och som det avtalet måste innehålla.

Vi säger även att vi måste lyssna till alla och inte endast till dem som vill ha mindre av EU, för det finns de som bara vill detta. Lyssna inte bara till dem. Lyssna även till dem som vill förbättra konstitutionsfördraget. För allt som vi hör talas om är nedsättningar, som om varuhusen hade inlett vårens utförsäljning.

En regeringskonferens har möjlighet att förbättra konstitutionsfördraget. Detta kan göras exempelvis genom att ta med frågor som inte var aktuella för fem år sedan som klimatförändringen, energi eller solidaritet i fråga om energi eller att fastställa uppgifterna för EU:s samordnare för kampen mot terrorism, vilket är en viktig fråga i dag efter att ETA har meddelat att man ska återuppta dödandet igen. Dessa tillägg är möjliga att göra, och vi uppmanar er, herr rådsordförande, att ta med dem.

Precis som parlamentets talman tidigare sa vill vi hjälpa er, och vi vill att även Europaparlamentet ska delta i denna regeringskonferens. Vi vill naturligtvis inte ersätta er, men i betänkandets punkt 12 fastställer vi metoderna för parlamentets inblandning.

Slutligen, herr rådsordförande, kommer parlamentet att bedöma om resultatet från regeringskonferensen är i enlighet med konstitutionsfördraget, vilket anges under punkt 11. Vi kommer inte att tveka att förkasta ett avtal som nåtts av regeringskonferensen om det inte uppnår våra förväntningar.

(Applåder)

Jo Leinen, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Richard Corbett kommer inom kort att ta upp denna fråga i mer bestämda termer för vår grupps räkning. Jag vill uttrycka mitt uppriktiga tack till föredragandena Enrique Barón Crespo och Elmar Brok, för detta betänkande återspeglar på ett alldeles korrekt sätt den debatt som vi har hållit sedan man sa dubbelt nej till konstitutionsfördraget för två år sedan. Meddelandet i betänkandet är otvetydigt. Innehållet som har förhandlats, undertecknats och godtagits under de senaste tre åren, med andra ord innehållet i konstitutionsfördraget, måste bevaras. Det är dock ovedersägligt att presentationen av fördraget måste förändras. För att tala klarspråk: Europaparlamentet förkastar ett minifördrag. Vi är även emot uppkomsten av ett enbart institutionellt fördrag och till att förhandla över ett skelett, över ett stenbrott där man efter behag kan ta den ena eller

den andra stenen. Vad vi tydligt säger är att parlamentet inte kommer att godkänna resultaten från samråden om dessa innebär mindre demokrati, mindre insyn, mindre effektivitet och färre medborgerliga rättigheter än det resultat som vi har godkänt sedan tidigare.

Det ironiska är att EU:s medborgare, antingen de kommer från Frankrike, Nederländerna eller något annat land, faktiskt stöder en förändring. Eurobarometerundersökningarna visar att allmänheten vill ha mer demokrati och ett effektivare EU. Den vill även ha en ny EU-politik för energi, hälsa, förebyggande av naturkatastrofer samt för ömsesidigt bistånd i nödsituationer. Av den anledningen är det obegripligt att regeringarna nu förkastar något som parlament och regeringar tillsammans har utarbetat. Det fungerar inte, och det godkänner vi inte.

Detta är också ett meddelande till regeringskonferensen. Ni kan inte ta fram ett recept på egen hand utan att rådgöra med varken parlamentet, våra motparter i de nationella parlamenten eller allmänheten om detta recept grundläggande skiljer sig från det fördrag som vi har tagit fram under de senaste fyra åren. Vi vill ha ett "utökat fördrag" i stället för ett "förminskat fördrag". Åsikten att de frågor som vi har diskuterat under två år bör tas upp på agendan har uttryckts här. Det bör vi diskutera.

Vi talar alltid om dem som förkastade fördraget. Vi måste också tala om de många som redan har givit sitt samtycke. Det får inte handla om att nå ett resultat till vilket pris som helst. Det stöder vi inte. Det måste vara ett högkvalitativt instrument. Vi önskar det tyska ordförandeskapet all lycka till i sin strävan efter det målet.

Andrew Duff, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! ALDE-gruppen stöder starkt Brok/Barón Crespo-betänkandet och välkomnar de tydliga, starka uttalandena från rådet och kommissionen denna eftermiddag. Vi ser fram emot att spela en roll när det gäller att stödja regeringskonferensen som kraftfullt går mot att omförhandla och ompaketera konstitutionsfördraget i syfte att förbättra det i hög grad.

Nicolas Sarkozy ger fransk europapolitik en uppfriskande pragmatism, och jag tror att Gordon Brown kommer att upprepa Sarkozys prestation när han blir Storbritanniens premiärminister. Den allmänna stämningen håller på att ändras, särskilt i Nederländerna och Polen, där vi kan iaktta en ökad insikt om att det inte ligger i dessa länders intresse att vara del av en union som är alltför kraflös för att agera.

Avslutningsvis anser jag att det är möjligt att dra två huvudsakliga slutsatser av perioden av eftertanke. Den första är att vi måste stärka demokratin inom EU-institutionerna i Bryssel samt mellan myndigheterna här och nationella, regionala och lokala regeringar. Den andra är att vi borde tänka ut fiffigare och mer flexibla metoder för att ändra fördragen i framtiden. Länder som fortfarande vill tillbakavisa paketet kanske har lagligt veto, men de kommer inte att ha den moraliska och politiska befogenheten att blockera utveckling för alla.

Brian Crowley, thar ceann an Ghrúpa UEN. – A Uachtaráin, maidir le bunreacht nua a chruthú don Aontas Eorpach, tá sé an-thábhachtach go dtabharfar cluas éisteachta do shaoránaigh uilig an Aontais. Ní hiad muintir na Fraince agus na hÍsiltíre amháin atá buartha faoi bhunreacht an Aontais Eorpaigh - tá go leor tíortha eile buartha freisin. Bhí am againn machnamh a dhéanamh ar an mbunreacht le bliain anuas. Caithfidh ceannairí na mBallstát cinneadh a dhéanamh anois ar bhunreacht nua a bhunú ag an gcéad chruinniú eile den Chomhairle.

(EN) Jag skulle vilja tacka de båda föredragandena, Enrique Barón Crespo och Elmar Brok, som har en enorm erfarenhet. Jag tackar dem för deras arbete med detta initiativbetänkande. Det läggs fram vid en kritisk tidpunkt då det gäller att lirka med rådets medlemmar och driva på dem i en viss riktning. Detta krav beror inte på det som vi här i parlamentet vill se när det gäller Europeiska unionens framtida utveckling, utan på behovet att se till att rösterna hos Europeiska unionens folk återspeglas ordentligt på alla administrativa och verkställande nivåer inom Europeiska unionen i framtiden.

Europeiska unionens framgång har, om något, berott på institutionernas unika egenskaper som grundas på samförstånd, kompromiss och jämlikhet, och behovet att bevara denna typ av balans för att se till att det inte uppstår ett tudelat Europa, för att se till att Donald Rumsfelds föreställning om ett gammalt och ett nytt Europa aldrig förverkligas. Vi behöver snarare ett EU som samarbetar, *le chéile*, och som samarbetar tillsammans till förmån för alla människor.

Men vårt viktigaste mål måste vara den antagna text som vi redan har. Låt oss se på konventets unika egenskaper som aktualiserades med denna text. Låt oss se till att vi behåller kärnan i denna text samtidigt

som vi gör de nödvändiga anpassningarna för att se till att alla medlemsstater kan komma överens och underteckna den och att ingen känner sig hotad av den.

Vår uppgift i dag är att se till att vi högt och klart når ut med budskapet att parlamentet stöder framtida utveckling av EU-fördraget, som med rätta återspeglar den balans som måste bevaras för en framgångsrik verksamhet i ett EU av jämlika nationer.

Johannes Voggenhuber, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Min grupp önskar att detta betänkande får en stor och övertygande majoritet, och vi hoppas att det verkligen kommer att få ett sådant stort stöd. Vi tackar föredragandena för detta utmärkta förslag.

Denna resolution kan få stor betydelse om parlamentet lyckas framföra meddelandet till våra regeringar att det verkligen är berett att kämpa för demokratin i EU, försvara bevarandet av de grundläggande rättigheterna samt kämpa för nedläggningen av pelarstrukturen och bevarandet av kvalificerad majoritet vid omröstningen om konstitutionsfördraget, även om det innebär en risk att behöva säga nej. Under loppet av många år har jag upplevt flera ultimatum i denna kammare, flera storslagna gester, en hel del skrikande från barrikaderna och löften om att rösta nej om det ena eller det andra beslutet inte skulle återspegla allmänhetens intresse. Inte en enda gång har jag sett att parlamentet verkligen har ställt sig på barrikaderna, röstat nej eller agerat mot ett enda ultimatum. Om vi inte står fast vid detta nuvarande ultimatum kommer emellertid parlamentet att ställas tills doms inför historien.

Två år efter perioden av eftertanke, vem som nu ägnade sig åt att tänka efter, har regeringarna samlat på sig utförliga syndalistor. Vi skulle faktiskt kunna tala om regeringarnas sju dödssynder. Parlamenten, och även detta, har länge varit utestängda från den lagstiftande processen. Allmänheten har åsidosatts. Processen pågår nu bakom stängda dörrar. En sorts både fräckare och uppenbarare nationalism visar sig i många medlemsstater i EU utan att möta något egentligt motstånd.

Diskussionen om ändringsförslagen till fördraget ligger långt både från folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna och från uppmaningarna till ökad demokrati, till EU:s ökade sociala ansvar, till ett svar på globaliseringen samt till ett effektivare EU. Inget av kraven som presenteras i dag har någonting att göra med medborgarnas krav. De har däremot en hel del att göra med saker som regeringar länge, högljutt och till och med under konventet har krävt. Det gäller framhävandet av sin egen befogenhet samt kränkning och störtande av det samförstånd som vi vred ur dem under konventet. Vi hör inte längre om EU:s förtjänster, om ökat socialt ansvar eller ökad demokrati.

Regeringarna förskingrar resultaten från folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna. De förskingras för att förminska EU och för att skapa sitt egna mellanstatliga och socialt oansvariga EU. Vi vägrar att låta det hända. Konstitutionsfördraget är en garant för demokratin i EU och därmed nyckeln till att lösa framtidens sociala problem. Jag tvivlar på att den centrala förhandlingsprincipen, som består av att undvika folkomröstningar, betyder en effektiv strategi. Vi kommer inte att överkomma denna förtroendekris i EU om vi förbiser medborgarna. Den kan endast lösas om vi lyckas få över dem på vår sida.

(Applåder)

Francis Wurtz, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Fru talman! I betänkandet av våra kolleger Enrique Barón Crespo och Elmar Brok kan vi under skäl H, med hänsyn till det franska och nederländska förkastandet av utkastet till konstitutionsfördrag, läsa att många av de uttryckta farhågorna hängde samman med sammanhanget snarare än med innehållet och att frågor av stort intresse för allmänheten sedermera har lösts. Detta kallas att lugna sig på ett billigt sätt. Slutsatsen från en sådan diagnos är uppenbar. Den uppges under den första punkten och jag citerar: ”Europaparlamentet bekräftar sitt stöd till innehållet i konstitutionsfördraget.”

Naturligtvis avser man i betänkandet att ta hänsyn till de svårigheter som har uppstått i vissa medlemsstater. Dock framgår omfattningen av de eftergifter som man skulle kunna gå med på med all önskvärd tydlighet av punkt 6 där det åter bekräftas följande, och jag citerar: ”Europaparlamentet bekräftar sitt åtagande för att en uppgörelse nås under den pågående konstitutionella processen i EU vilken grundar sig på innehållet i konstitutionsfördraget, möjligtvis med ett annat utseende.” Likheten mellan detta angreppssätt och det som föreslogs i en av de tolv frågor som Angela Merkel ställde förra månaden till stats- och regeringscheferna är slående. Kom ihåg, och jag citerar: ”Vad anser ni om förslaget att ändra formuleringen utan att ändra innehållet?”

Dessa tre utdrag från Enrique Barón Crespos och Elmar Broks betänkande sammanfattar fullständigt anledningen till att min grupp inte är överens med den föreslagna texten. EU tjänar inte på att gömma sig från de ökade problem som en grundläggande del av gemenskapens regelverk orsakar hos våra medborgare, det vill säga några av de följder av vad som i fördragen kallas öppen marknadsekonomi med fri konkurrens.

Jag ska ge er tre exempel. Vid Europeiska fackliga samorganisationens kongress den 22 maj i år kunde ECB:s ordförande Jean-Claude Trichet bekräfta sanningen av detta av egen erfarenhet då man enhälligt förkastade hans argument för att i en öppen ekonomi tillämpa löneåterhållsamhet för priskonkurrensens skull. Ett par dagar tidigare hade kommissionsledamot Charlie McCreevy haft en liknande erfarenhet i rådet då allt fler regeringsföreträdare bad att privatiseringen av posttjänster skulle senareläggas med hänsyn till de starka protester som detta förslag till direktiv väckt hos allmänheten. I rådet igen för ett par dagar sedan anklagade tio industrisammanslutningar, vilka är mycket känsliga för global konkurrens, kommissionsledamot Peter Mandelson för att visa en frihandelsiver som har, citat, ”oacceptabla konsekvenser”.

Det är utan tvivel denna lavin av protester som den tyske finansministern Peer Steinbrück måste ha haft i tankarna när han nyligen talade om att det finns risk för att EU:s ekonomiska och sociala modell lider av en legitimitetskris. Därför argumenterar min grupp med bestämdhet för att man först av allt ska hålla en öppen offentlig debatt om vad som måste ändras när det gäller EU:s inriktning och struktur och sedan för en ratificering av det framtida konstitutionsfördraget genom en folkomröstning.

Bastiaan Belder, för *IND/DEM-gruppen*. – (NL) Fru talman! Enrique Barón Crespos och Elmar Broks betänkande är ett typexempel på en avsevärd inre konflikt och tvetydighet. Föredragandena erkänner å ena sidan, om än med största motvilja, att konstitutionsfördraget måste ändras. Det är därför med största nöje som jag noterar att till och med Europaparlamentet börjar acceptera detta faktum.

Jag blev å andra sidan besviken över att konstatera att det i punkt 6, vilket Francis Wurtz redan har nämnt, är uppenbart hur mycket eller snarare hur lite de är beredda att ändra konstitutionsfördraget. Man ska inte ändra innehållet, bara utseendet.

Jag är den förste att erkänna att det är rådets ledamöter, däribland min egen premiärminister, som ger anledning att tro att det är godtagbart att göra estetiska förändringar i konstitutionsfördraget. Trots detta vill jag uppmana Europaparlamentet att ändra sin strategi. Det finns faktiskt ökade tecken från rådets sida på att det faktiskt är innehållet som kommer att vara föremål för diskussion. Om Europaparlamentet verkligen vill bidra till en framgångsrik regeringskonferens, vilket föredragandena flera gånger påpekar i betänkandet, så måste det vara berett att nå kompromisser om innehållet. Om det inte gör det kommer Europaparlamentet att fortsätta att spela en liten roll under den kommande regeringskonferensen. Detta scenario tilltalar varken mig eller någon av de två föredragandena.

Bruno Gollnisch, för *ITS-gruppen*. – (FR) *Veritas liberavit vos* säger evangeliet enligt Johannes. Sanningen ska göra er fria. Vad är sanning? Sanningen är att ni vill skapa en europeisk superstat, trots att Elmar Brok förnekar det. När allt kommer omkring kallas en politisk organisation med internationell status som juridisk person, ett ordförandeskap som inte längre roterar, ett utrikesministerium, en gemensam valuta och en obestämd utökning av befogenheter som inte längre tilldelas av pelare och där det inom dessa befogenheter råder majoritetsbeslut, för en europeisk superstat!

Jag förstår, mina damer och herrar, att det bland er finns de, och det är utan tvivel merparten av er, som är överens med denna utveckling. I så fall bör ni emellertid vara öppna och ärliga nog att säga det till era landsmän. Det är dock i själva verket så, som vi återigen precis har hört i Elmar Broks anförande, att ni är inställda på att dölja det, och det anser jag varken är ärligt eller lämpligt. Varför nöjer ni er inte med de nuvarande fördragen om ni vill stanna kvar inom ramen för en internationell organisation?

Vi hade Parisfördraget som upprättade Europeiska kol- och stålgemenskapen. Sedan hade vi Romfördraget som upprättade Euratom och Europeiska ekonomiska gemenskapen. Sedan sa man att vi var tvungna att slå ihop dessa internationella organisationers befogenheter för att ge dem mer makt. Vi slog ihop dem! Sedan igen, 1986, sa man att vi behövde Europeiska enhetsakten för att EU verkligen skulle kunna bära frukt och uppfylla förväntningar. Så vi fick Europeiska enhetsakten. Knappt hade denna antagits förrän man sa att detta inte var tillräckligt. Vi behövde Maastrichtfördraget från vilket skulle flöda mjölk och honung. Efter Maastrichtfördraget kom Amsterdamfördraget. Efter Amsterdamfördraget kom Nicefördraget. Ni är inblandade i en process som syftar till att skapa denna europeiska superstat. Det

går emot andan i EU, platsen där nationernas frihet och självständighet uppfanns. Därför säger vi beslutsamt nej till detta.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! ”Nej” är inte ett ord som är särskilt svårt att förstå. Det ständiga misslyckandet att godta den politiska verklighet som ett förkastande utgör sammanfattas i punkt 3 i detta betänkande. Där noterar man de farhågor som befolkningen i Frankrike och Nederländerna har gett uttryck för. Frankrike och Nederländerna uttryckte inte farhågor. De uttryckte förkastande. Det är denna vägran att öppna för denna verklighet som har fått EU att fastna i gamla hjulspår under de senaste två åren.

Detta betänkande kommer inte att bidra till att föra oss vidare på något sätt, eftersom man i betänkandet fortfarande insisterar på allt som har förkastats, nämligen statsapparaten för EU och ytterligare minskande av nationella befogenheter och veton. Det är de som inte kan godta att konstitutionen har hakat upp sig som drar mot ett EU med två hastigheter. Om det är detta som ni måste ha; låt oss då skaffa det. Men lämna de stater som vill ha verklig nationell kontroll och makt utanför. Och låt oss, även som en kompensation, sända hem de verkliga befogenheterna, föra tillbaka dem från Bryssel. Då kan de som vill ha mer EU få det, och de som vill ha mindre EU kan få det. Men man kan inte packa på oss alla en konstitution som redan har förkastats, oavsett hur mycket man döljer och ompaketerar den.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Jag vill gratulera Enrique Barón Crespo och Elmar Brok som har lyckats kombinera vision och pragmatism i sitt betänkande.

Visionen är att konstitutionsfördragets grundläggande delar ska behållas. Pragmatismen för oss ligger i att vara selektiva och att förhandla oss emellan för att kunna hitta en ny kompromiss. Det måste emellertid vara en kompromiss där man i utformningen av konstitutionsfördraget behåller de principer och värderingar som vi satte vår tillit till under konventet om Europeiska unionens framtid.

Helt korrekt har ni betonat att mänskliga rättigheter inte får saknas i texten, vad den än säger. Där, liksom i övriga delar som ni har hänvisat till, har ni helt rätt.

Parlamentet måste ta tåten när det gäller ansträngningarna för att finna en lösning till och en väg ut ur den konstitutionella kris som EU står inför. EU kan inte fortsätta i sin nuvarande takt. EU kommer inte att kunna spela den roll som det behöver med utgångspunkt från våra principer och värderingar om det inte går vidare snabbt och rätt eftersom globaliseringens utmaningar inte kommer att göra detta möjligt.

Vi talar om att kompromissa. När vi talar om kompromisser måste vi vara balanserade och realistiska. De 18 respektive 4 stater som avser att godkänna konstitutionsfördraget så som det ser ut kan inte vara redo för en kompromiss, medan de andra staterna och dess medborgare talar om en orubblig kamp när det gäller vissa frågor som ligger till grund för deras argument. Vi måste agera både riktigt och rättvist. Det gäller alla, både de som har godkänt konstitutionsfördraget och de som är skeptiska.

För att avsluta anser jag att EU inte kan fortsätta så här utan måste gå vidare och ge både sina medborgare och unionen en framtid så att EU kan gå framåt.

Richard Corbett (PSE). – (EN) Herr talman! Jim Allister har just sagt att ordet ”nej” inte är svårt att förstå, men ordet ”ja” är lika lätt att förstå. Vi befinner oss i en situation där en stor del av medlemsstaterna har sagt ja. Två har sagt nej, vissa har några få reservationer, men alla 27 har kommit överens om att sätta igång en process för att försöka överbrygga denna klyfta, att försöka finna en lösning som alla 27 ska lyckas ratificera. I detta betänkande, som jag lovordar och som min grupp kommer att stödja, bekräftas detta försök. Vi anser att det är riktigt att göra ett försök att överbrygga denna klyfta och finna en lösning som alla 27 kan ratificera.

Europaparlamentet, som väljs av Europeiska unionens medborgare, godkände konstitutionsfördraget med en överväldigande majoritet genom att anta betänkandet av Íñigo Méndez de Vigo och mig själv för två år sedan. Så det faller sig helt naturligt att vi håller med de 22 medlemsstater som önskar behålla texten så intakt som möjligt. Jag anser att detta är mycket logiskt. Parlamentet skulle föredra ändringar av formen i stället för att offra innehållet. Parlamentet skulle föredra att överge symbolerna hellre än innehållet. Detta är tydligt, och detta kommer utan tvivel att bli en del av lösningen, men det är föga troligt att det räcker. Frågorna om konstitutionens innehåll måste i vissa fall tas upp, kanske för att förbättra, utvidga eller omarbete det. Men det är grundläggande att vi försöker behålla dessa praktiska reformer i konstitutionsfördraget, och det är en samling mycket praktiska reformer – dessa reformer som gör EU i stånd att fungera allteftersom det fortsätter att utvidgas och att förbättra sin demokratiska

ansvarsskyldighet. Denna är grundläggande och måste behållas. Konstitutionsfördraget innehåller ett sådant reformpaket. Låt oss göra vårt yttersta för att rädda så många av dessa reformer som möjligt.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Fru talman! Jag önskar förbundskansler Angela Merkel all framgång i hennes försök att finna en gemensam åsikt om EU-konstitutionen och EU:s handlingsplan. Ett sådant arbete kräver drömmar, men också realism. Om någon kan klara detta så anser jag att det är Angela Merkel.

Jag hoppas att hon har, och kommer att ha, som sitt ledmotiv det som hon själv föreslog innan arbetet med Berlinförklaringen inleddes. Då var det hennes hopp och villkor att Berlinförklaringen skulle bli något som varje EU-medborgare skulle vilja ha och kunna läsa. Konstitutionsfördraget borde vara så. Jag hade ändå velat att förberedelserna både på nationell nivå och på EU-nivå skulle ha skett med iakttagande av insyn i processen. EU varken förtjänar, ska eller kommer att genomföra ett konstitutionsfördrag som inte har utarbetats öppet utan bakom stängda dörrar.

Förtvyligandet och förenklandet av fördragen var ett av huvudmålen när de granskades under Europeiska rådets toppmöte i Nice 2000. Nu måste vi vara modiga nog att erkänna att denna text inte är tydlig. Det är ett otydligt och förvirrande paket, och hur mycket man än läser är texten ändå inte tillräckligt tydligt.

Det vore intressant att veta hur många ledamöter både från Europaparlamentet och från de nationella parlamenten som har läst hela texten i detta konstitutionsfördrag. Dessa bestämmelser som anger hur EU ska agera, vilken politik det ska föra, dess befogenheter samt hur det ska fatta beslut. Jag gissar att endast ett fåtal i denna kammare har läst det.

Konrad Szymański (UEN). – (PL) Fru talman! Så som saker och ting ligger till beror framgången för reformen av Europeiska unionen på den flexibilitet som alla parter visar i förhandlingsprocessen. Med tanke på det måste det sägas att den ståndpunkt som presenteras här idag är synnerligen stelbent och inrotad. Europaparlamentet arbetar enligt en logik som inte lämnar plats för någon kompromiss och måste därför ta sin del av ansvaret för misslyckandet med reformprocessen av fördraget.

I stället för att skärpa villkoren behöver vi nu tecken på god vilja gentemot de länder som har uttryckt farhågor för den tidigare fördragstexten. Om reformen ska slutföras med framgång måste Nederländerna, Polen, Tjeckien, Storbritannien och Frankrike få ett nytt erbjudande och ett mer flexibelt förhandlingsmandat vid regeringskonferensen när det gäller utrikespolitik, fördelningen av befogenheter och även omröstningssystemet i rådet. Att utöva påtryckningar för att förhindra denna debatt kan bara leda till att ytterligare år går förlorade.

Jag tyckte om den bok av Hemingway som Íñigo Méndez de Vigo hänvisade till, men jag förstod den på ett helt annat sätt. Om Hemingways gamle hjälte hade valt en mindre, medelstor fisk skulle han lätt ha nått den säkra hamnen och haft något att äta. I stället valde den här figuren en alldeles för stor fisk, återvände tomhänt till hamnen och miste nästan livet. Jag vill bespara Europeiska unionen liknande upplevelser, och därför kommer jag inte att stödja detta betänkande.

Bernat Joan i Marí (Verts/ALE). – (EN) Fru talman! Vi måste göra EU politiskt starkare. Detta är en av Europaparlamentets viktigaste uppgifter.

För Europeiska fria alliansen innebär ”mer” EU fler tillfällen till frihet för statslösa nationer, konstitutionella regioner och nationella minoriteter. EU är det huvudområde på vilket vi kan samarbeta och vara tillsammans. Av denna anledning behöver vi inte bara ett fördrag, utan också en konstitution för EU i framtiden. Vi måste därför stödja en reform av fördraget för att göra EU starkare och göra begreppet europeiskt medborgarskap till ett gemensamt mål för alla européer. Av denna anledning måste EU stå enat i framtiden när det gäller nyckelfrågor som invandring, säkerhet, klimatförändring och sysselsättning.

Esko Seppänen (GUE/NGL). – (FI) Fru talman! Europaparlamentet antar nu en ståndpunkt med hänvisning till sitt utskotts initiativbetänkande om något som inte ligger inom dess behörighet, varken i fråga om innehållet eller om slutresultatet. Följaktligen är betänkandet europropaganda till förmån för en konstitution på ett område där den politiska eliten inte har någon kontakt med folket. Enligt en opinionsundersökning som omfattar hela EU vill 75 procent av EU:s medborgare ha en folkomröstning om konstitutionen, i vilken invånarna i 11 av de gamla medlemsstaterna skulle förkasta den.

Mitt eget land, Finland, har ratificerat den inte längre gällande överenskommelsen, och det gjordes mot folkets vilja. En ny opinionsundersökning på uppdrag av vår grupp i Finland visar att finnarna motsätter

sig en konstitution i landet som helhet: i alla ålders- och yrkesgrupper och alla politiska partier. Europaparlamentet tar ställning för konstitutionen mot folkets uppfattning i många länder. Det kommer inte att stärka dess legitimitet eller konstitutionens legitimitet i medlemsstaterna. Man borde ha mod att fråga folket om dess uppfattning.

Vad spelet går ut på är tydligt i den hemliga lista med 12 frågor som det tyska ordförandeskapet skickade ut till medlemsstaterna: låt oss ändra ordalydelsen men behålla det gamla innehållet. Det nya konstitutionsförslaget är således bara trollerikonster.

Vladimír Železný (IND/DEM). – (CS) Fru talman! Det betänkande som vi idag tar upp utgör ett försök att uppväcka en död, vilket i det här fallet är den konstitution som det franska folket dödade och som nederländarna så entusiastiskt begravde.

Men problemet är att den eurokratiska eliten inte har någon tanke på att ta till sig detta enkla faktum. Därför har processen inletts med att avlägsna ett av de mindre fogliga elementen från beslutsprocessen, med andra ord medborgarna i medlemsstaterna. Denna idé framställdes i ett hemligt frågeformulär som det tyska ordförandeskapet skickade ut till regeringarna i medlemsstaterna. En punkt i frågeformuläret innehåller helt öppet frågan: tänk om vi skulle anta ett dokument under ett annat namn med samma innehåll och av samma rättsligt bindande karaktär som konstitutionen? Det kunde inte ha sagts tydligare. För att det inte ska låta så simpelt skjuter vi dessutom in lite klimatrelaterade farhågor, och för de mer omedgörliga en utökad form av energisolidaritet som muta, så att de har något att visa folk där hemma. Viktigare är att vi fråntar de små länderna vetorätten och säkrar en ny majoritet för de stora länderna. Sedan namnger vi det hela på ett sådant sätt att vi inte längre behöver hålla en folkomröstning.

Betänkandets föredragande vill helst bortse från att det alltjämt återstår för Tyskland att ratificera konstitutionen, och de gör det därför att det räcker med presidentens underskrift för att ratificera den. De förbiser också att konstitutionen endast ratificerades av 16 av de 27 medlemsstaterna, vilket bara utgör 37 procent av EU:s befolkning. Och de förbiser också att den tidsfrist på två år har gått ut efter vilken minst 80 procent av medlemsstaterna skulle ha ratificerat konstitutionen för att processen skulle fortsätta. Och slutligen förbiser de att detta krav fastställdes i en konstitution som påtvingades de nya medlemsstaterna som en del av deras anslutningsfördrag.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Fru talman! Jag vill först och främst tacka de båda föredragandena för deras insatser.

Betänkandet är ambivalent såtillvida att det eftertryckligen stöder huvuddelarna i konstitutionsfördraget medan det också tar hänsyn till de senaste årens utveckling, även om detta kunde ha gjorts i större utsträckning. När allt kommer omkring är allmänheten avgörande för att EU ska fungera, och det inte bara i Nederländerna och Frankrike. Det är mycket viktigt att även Europaparlamentet redogör ordentligt för denna kritik. Lyckligtvis ökar nu stödet i Europa för föreställningen att saker och ting måste förändras. Ut med konstitutionen.

Betänkandet kan räkna med vårt stöd, även om vi har svårigheter på en del punkter. Vi stöder betänkandet därför att det innebär ett försvar för de centrala delarna i konstitutionsfördraget. Samtidigt – och det är en sak som förnekas av en del – öppnar det också dörren för förändring: klargörande av uttrycket ”subsidiaritetsprincipen”, inga konstitutionella drag, ingen europeisk stat och, när det gäller en rad problem som vi står inför i vår tid, större ambitioner på EU-nivå, och även allmänhetens deltagande och de nationella parlamentens roll. Men denna roll bör också innefatta tillbörlig respekt för Europaparlamentets roll.

Ett Europa på bara våra villkor finns inte. Vi måste tillsammans komma fram på andra sidan, och vi bör kunna klara det under kvinnlig ledning. Jag vill önska Angela Merkel, och även vår egen Hans-Gert Pöttering och kommissionens ordförande José Manuel Barroso, mycket framgång, och vi måste alla stödja dem för att denna situation ska få ett tillfredsställande slut.

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Herr talman! Elmar Brok och Enrique Barón Crespo har utarbetat ett bra betänkande som förtjänar vårt fulla stöd. Jag stödjer det helhjärtat och kommer att rösta för det. Med detta betänkande sänder Europaparlamentet ut en signal om att parlamentet vill ha en union som

den som beskrivs i punkt nio i betänkandet, nämligen en effektivare union som fungerar bättre och som bryr sig om sina medborgares rättigheter.

Vi sänder ut en signal till regeringskonferensen om att vi stöder de 18 länder som har ratificerat fördraget och står på deras sida. Icke desto mindre erkänner vi behovet av förändringar som är ett oeftergivligt krav för att de återstående länderna ska genomföra ratificeringen, och är öppna för nya synpunkter i frågan. Förändringarna skildras i punkt 12 i resolutionen. Jag är särskilt glad över att konstatera att nämnda punkt innehåller en hänvisning till energisolidaritet som är synnerligen viktig för mitt land.

I punkt 5 i betänkandet påminns om ansvaret hos de medlemsstater som har undertecknat fördraget. Jag vill tillägga att dessa länder också har ett juridiskt ansvar enligt internationell rätt, särskilt enligt Wienkonventionen om traktaträtten. Mitt land, Polen, har ännu inte ratificerat konstitutionen för Europa, men en stor majoritet polacker stöder Europa. Det polska folket hör till de mest Europavänliga samhällen som finns. Jag anser att det tyska ordförandeskapets motto enligt vilket vi tillsammans måste bygga Europa bör riktas till regeringar, inte till medborgarna. Dessa är sedan länge övertygade om riktigheten i mottot.

Mario Borghesio (UEN). – *(IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Detta är ett betänkande som fortfarande är inne på den felaktiga linjen att erbjuda hästkurer i försöken att hålla en konstitution vid liv som har förkastats av invånarna och sedan hållits uppe av de stora förkämparna för federalism, som den italienske premiärministern, Romano Prodi, som förvägrar Norditalien, Padania, intern federalism i fråga om skatter så att regionen kan få rätt gentemot det ”tjuvaktiga Rom”.

Det betänkande som vi tar upp undviker frågan om kriterierna för att begränsa utvidgningen, vilken, som premiärminister Jan Peter Balkenende med rätta har påpekat, är central för den politiska debatten om Europa. Istället för att käbbla om dessa juridiska svepskäl borde EU koncentrera sig på sina praktiska problem och samla sina krafter för att skydda produktion, arbete och sysselsättning, till exempel genom att svara på de uttryckliga, tungt vägande farhågorna från europeiska företag med fakta istället för med vag byråkratisk jargong som Peter Mandelson har gjort. Våra företag kräver att få skydd mot det stopp som vår ultraliberale kommissionsledamot för handel har infört för antidumpningsåtgärder sedan årets början.

Våra företag och arbetstillfällen drabbas på grund av dessa felaktiga beslut som har förvärrats ytterligare av dagens beslut i Europeiska centralbanken att höja lägsta utlåningsräntorna. De beslut som fattas av Bryssel är felaktiga eftersom de utgör hinder på vår väg mot framsteg, arbetstillfällen och välfärd för Europa och skiljer sig därför från de djupt rotade känslorna och uppfattningarna hos de europeiska medborgare som betalar en del av sina skatter för att underhålla Bryssel.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). – *(DE)* Herr talman! Rådets ordförandeskap måste ge sig på det omöjliga vid toppmötet. Eftersom europeisk integration bara kommer att lyckas om alla medlemsstater samarbetar anser jag att den enda vägen ut ur den konstitutionella krisen är att ge den kommande regeringskonferensen ett mandat med klara direktiv och en tydlig tidtabell.

Den enda möjliga utgångspunkten för förhandlingar är den existerande texten för konstitutionsfördraget. Den är undertecknad av alla 27 stats- och regeringschefer. Två tredjedelar av alla medlemsstater, som representerar en majoritet av unionens befolkning, har ratificerat den i enlighet med sina respektive konstitutionella krav. Låt mig uttala mitt starka stöd för punkt 11 i betänkandet, där det slås fast att förhandlingsresultat som jämfört med konstitutionsfördraget skulle leda till en minskning av skyddet av de grundläggande rättigheterna liksom till mindre demokrati, insyn och effektivitet i unionens verksamhet kommer att avvisas. Detta gäller i synnerhet varje inskränkning av välfärdsstaten. Klausulen om allmän tillämpning av socialpolitik i del III av konstitutionsfördraget, till exempel, kan inte vara förhandlingsbar. Detsamma gäller för de värden som det hänvisas till i artikel 1.2, i vilken unionen definieras som en gemenskap som bygger på gemensamma värden. Det är bra att vårt parlament visar rött kort för alla dem som försöker dra sig tillbaka i skydd av den nationella självständigheten under förevändning av nej-rösterna i Frankrike och Nederländerna.

Den rent ut löjliga skuggboxningen om symbolerna för europeisk integration måste också stoppas. Människor i Europa vill inte ha gräl om flaggor eller hymner utan vad de vill ha är djärva lösningar som leder till framgång. Vi behöver därför en lösning med en ”konstitution-plus”, särskilt för att stärka den europeiska sociala modellen.

Talmannen. Tack, fru Kaufmann. Om jag får komma med ett kort påpekande, så välkomnades jag när jag förra veckan besökte Knesset av en orkester som spelade Europahymnen. Med hänsyn till allt som händer just nu så borde vi förvisso överväga om inte vi skulle göra det här i Europaparlamentet också.

Witold Tomczak (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Förespråkare för den europeiska konstitutionen anstränger sig kontinuerligt för att omvandla den Europeiska gemenskapen och unionen till en kontinental superstat. Detta är det största problemet med den europeiska konstitutionen. Ett sådant tillvägagångssätt ligger inte i de europeiska nationernas intresse. Trots de många demokratiska förklaringar som har gjorts så kommer det att innebära det första steget på den farliga vägen mot totalitarism på vår kontinent.

Att successivt avskaffa de politiska funktionerna i nuvarande nationella strukturer är en mycket farlig utveckling. Om nationalstaternas politiska funktioner ersätts av övernationella strukturer kommer det att skada kulturarvet i enskilda nationer. På längre sikt kommer det att leda till att suveräna stater försvinner. Därför måste det sättas stopp för de livsfarliga processerna att bygga en europeisk superstat. Den europeiska konstitutionen och alla dess ersättningar måste avvisas. De fria nationerna i Europa behöver inte konstitutionen för att samarbeta.

En debatt måste genast initieras om hur nationernas rättigheter kan garanteras i dagens värld, särskilt i Europa. Det är betecknande för den europeiska konstitutionens förespråkare att de undviker att använda uttrycket suveränitet, som om de blev förskräckta av det. De är välvilliga nog att erbjuda oss rätten till en identitet, men man kan bevara den även när man berövas sin frihet. Den europeiska konstitutionen utgör ett angrepp på suveräniteten. Den är ett hot mot nationalstaternas självständighet, mot deras frihet och självbestämmande. Jag ber parlamentet att låta nationerna leva i frihet. Europas nationer vill förbli suveräna stater!

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE). – (PT) Vid den kommande regeringskonferensen måste EU blicka framåt och måste se till själva kärnan för unionens existens. Här i Europa förkunnade upplysningen människovärdets transcendens och förespråkade en union av människor för att ge liv åt detta värde.

Redan på 1700-talet ställde Kant upp grundsatserna för evigt liv och hävdade att länders nationella konstitutioner inte kan fungera adekvat utan den passande yttre ordningen. Modernitet bygger på en politik som sätter människan i centrum, på flexibla institutioner och på makt som ett medel för rättvisa.

Den europeiska konstitutionen är en av de förestående uppgifter som kan göra det möjligt för oss att under vår livstid fullfölja den modernitet vars vagga Europa är. Behöver vi inte ett projekt för rättvisa som bara är möjligt om det får stöd i politisk delaktighet? Om vi gör det, då är konstitutionen svaret. Den utgör grunden för storskalig demokrati, för att stärka parlamentets makt, för att återställa balansen mellan centrum och medlemsstaterna, för stadgan om de grundläggande rättigheterna, för politisk verksamhet i ett nätverk och för regler för beslutsfattande som ger styrbarhet och effektivitet i syfte att uppnå ett mänskligt och öppet Europa.

Världen ställer oss allt oftare inför nya realiteter. De politiska eliterna har ett ansvar att skapa nya paradigmer och att definiera nya levnadssätt. Medan vi fortsätter på denna väg mot samförstånd – och här vill jag ge ett erkännande åt Enrique Barón Crespo och Elmar Brok – blir jag bedrövad över att symbolerna för Europa nedvärderas. Det är inte så att detta motsvaras av någon riktig anledning till oro bland medborgarna. Det är snarare så att det svarar mot farhågor som tas upp i lösryckta, extrema yttranden. Europa är i färd med att återupprätta sina grundvalar, och nu är inte tiden inne att avskaffa den symboliska dimensionen. Paul Valéry sa en gång att Europa bara skulle komma att byggas under hot om förfall.

Kanske kan vi svara att Europa byggs med bestämd vilja och klart förnuft. En sak är säker, och det är att när vi ger oss ut på denna odysse så finns det inte plats för halvmesyser.

Carlos Carnero González (PSE). – (ES) Vi får inte tröttna på att förklara att den europeiska konstitutionen inte är problemet, utan snarare lösningen.

Jag anser att de av oss som satt med i konventet kan konstatera att den konstitution som vi utarbetade där i själva verket är den bästa tänkbara lösningen. Åtminstone av tre orsaker, dvs. det samförstånd som därigenom uppnåddes, de väsentliga framsteg som konstitutionen omfattar, och dessutom det faktum att konstitutionen gör det möjligt för oss att fullborda den politiska unionen.

Det vi nu bör göra – och detta är syftet med betänkandet av Enrique Barón Crespo och Elmar Brok – är att rädda denna konstitution, inte kullkasta eller trassla till den, och inte heller förvandla den till – för

att använda ett ord från den italienska politiken – en *cosa* [sak]. Vi behöver en konstitution, inte en odefinierbar *cosa*.

Därför anser jag att vi bör ha tre faktorer i åtanke. Först och främst, budskapet. Jag tycker inte om idén att vi skulle sluta kalla konstitutionen för en ”konstitution”. Jag tycker inte om idén att vi skulle göra oss av med symboler. Jag tycker inte ens om idén att vi skulle förändra dess utformning för att göra den obegriplig. Om vi inte har något val än att göra just detta så måste vi emellertid rädda dess innehåll. Detta innehåll omfattar något som vi alltför ofta glömmer bort att nämna, nämligen ett utvidgat medbeslutande och stadgan om de grundläggande rättigheterna.

Och med hänsyn till förfarandet; inser vi här i parlamentet att det handlar om en process som är tänkt att rädda konstitutionen, men som är alltför hemlighetsfull och mellanstatlig? När allt kommer omkring handlar det om vad vi vill, men ofta vet vi inte vad det är vi talar om.

Jag anser att Europaparlamentet måste tala klarspråk med regeringarna, och förklara innehållet i detta betänkande, men parlamentet måste också vända sig till de nationella parlamenten.

Om vi förkastar regeringskonferensens resultat måste vi också uppmana de nationella parlamenten att agera i enlighet med detta.

Låt oss agera konsekvent, åtminstone denna gång.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). – (EL) Herr talman! Det som EU är i störst behov av är klarhet. Mer klarhet. Vi kastar skuggor. Vi förmörkar våra beslut, metoder och det som vi i sista hand vill uppnå. Givetvis har vi ett ännu större behov av *demokrati* än av klarhet. Vi riktar oss inte till folket. En arbetare i Polen, en jordbrukare i Grekland eller en läkare i Belgien har ingen aning om vad som slutligen händer med denna konstitution. Vi behöver demokrati. Vi bör inte frukta folket. Vi måste vända oss till medborgarna och ta reda på vad de har för ståndpunkt. Detta bör omfatta samtliga medborgare och ske på samma dag i en allmän folkomröstning. Vi fattar beslut på folkets vägnar. De 27 stats- och regeringscheferna, som leder länderna i dag men inte i morgon, kan inte besluta om ödet för EU:s medborgare för århundraden framåt.

Jag kommer från Aten, den stad där demokratin föddes. Det var där Pnyx låg. Det var där besluten fattades, och den som ignorerade folket blev landsförvisad. EU:s folk kommer att landsförvisa oss alla en dag om vi inte uppfyller deras förväntningar på demokrati och rättvisa.

Gunnar Hökmark (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har tre kommentarer. För det första är det viktigt att vi inte låter problemen med det nya fördraget överskugga framstegen inom Europeiska unionen och våra prestationer. På ett sätt är våra prestationer de bästa argumenten för ett nytt fördrag. De ger oss nya ansvarsområden och understryker behovet av att en ny makt fattar beslut. Om Europeiska unionen var ett misslyckande skulle ingen ha vänt sig till oss för att ta itu med klimatförändring eller för att få bidrag till stabiliteten på Balkan. Vi skulle inte ha haft några nya ansökningar om medlemskap. Vi får inte glömma att prestationer är de viktigaste argumenten för ett nytt fördrag.

För det andra måste vi se till att det nya fördraget uppstår till följd av politiska utmaningar och inte av olika politiska symboler. Vi måste lyckas välkomna nya medlemmar och ha en tydlig, demokratisk kontroll och ansvarsskyldighet när det gäller de gemensamma beslut som vi fattar. Vi måste få tillfälle att fatta de nödvändiga besluten för att bekämpa brottslighet, möta utmaningar på områdena miljö och energipolitik och för att säkerställa stabiliteten i vårt grannskap och i andra delar av världen där det behövs.

För det tredje måste vi förstå och se till att det blir viktigare att ha en gemensam utrikespolitik i stället för en gemensam utrikesminister. Det är viktigare att lyckas fatta avgörande beslut än att ha en vald ordförande för Europeiska rådet. Det är viktigare att se till att vi lyckas fatta beslut på alla de områden där vi i dag står inför utmaningar. Det är viktigare än symboler. Vi behöver *ett* fördrag, inte nödvändigtvis det som diskuteras.

Pervenche Berès (PSE). – (FR) Herr talman! Jag anser att om parlamentet vill göra något av värde i det här skedet måste vi försvara stadgan om de grundläggande rättigheterna. Jag tror nämligen att den frågan kommer att få stå tillbaka i slutsatserna av förhandlingarna mellan stats- och regeringscheferna. Även jag anser att det betänkande som lagts fram av våra kolleger Enrique Barón Crespo och Elmar Brok, genom punkterna 12 och 17, öppnar för en möjlig framtida väg som vi bör lita på. I dessa punkter uppges att våra medborgares förväntningar handlar om grundläggande, och inte institutionella, frågor.

I punkt 17 uppmanas kommissionen att som svar på vissa ändringar modernisera och anpassa den text som vi i dag behandlar, och att därigenom ta hänsyn till dessa förväntningar. Det är det frågan gäller.

Saken är den att slutsatserna från Europeiska rådet den 8 mars bör införlivas i vår politik, så att unionen kan fungera på så sätt att den kan förverkliga den politik som våra medborgare förväntar sig. Denna politik gäller miljömässig sammanhållning, med en möjlighet att bemöta de energiotmaningar vi står inför, och förväntningar på det sociala området.

Detta är verkligheten bakom de aktuella frågorna, och detta är också anledningen till varför det som Enrique Barón Crespo och Elmar Brok föreslår, enligt min åsikt, är godtagbart så länge människorna inte tas för att vara idioter. Om man nöjde sig med att föreslå en ändring av textens presentation, för att man inbillar sig att det bara var innehållet som fick vissa nationer att säga nej, så skulle det tyda på att man inte såg till de faktiska omständigheterna bakom dessa nationers omröstningar. Jag hoppas att parlamentet kommer att rösta i en riktning där man tar hänsyn till detta under morgondagen.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det är tydligt att utgångspunkten för en granskning av fördraget måste utgöras av den aktuella konstitutionstexten av en enkel anledning: den undertecknades av alla medlemsstater. Om en underskrift betyder något så måste de sannerligen visa sitt åtagande för den, och texten ratificerades också av 18 medlemsstater. Med denna utgångspunkt borde vi söka en kompromiss där man tar hänsyn till tre faktorer.

Den första är farhågorna i de länder som har förkastat fördraget, och farhågorna i de länder som fortfarande inte har ratificerat det. Den andra är att vi borde beakta vissa misstag som vi kanske har begått – och ja, vi har gjort några misstag längs vägen. Vi kanske gick för snabbt fram till exempel när det gällde att underteckna en konstitution bara fem månader efter den största och viktigaste utvidgningen av Europeiska unionen, eller genom att framstå som alltför ambitiösa, inte minst genom att utnämna fördraget till en konstitution när vårt ursprungliga uppdrag blott handlade om en förenkling.

Det tredje och sista, den punkt som vi borde beakta är att vi i kompromissen också måste ta hänsyn till den nya verklighet som vi lever i och de nya utmaningar som vi står inför och som man kanske inte har beaktat tillräckligt i konstitutionen. Jag tänker till exempel på en gemensam invandringspolitik och en gemensam strategi när det gäller klimatförändring. Ja, det tyska ordförandeskapet, och det portugisiska ordförandeskapet därefter, har en delikat avvägning att göra, och vi önskar dem lycka till. De behöver det sannerligen!

Jan Andersson (PSE). – Tack så mycket herr talman. Jag vill börja med att tacka föredragandena för att de har lagt fram ett välbalanserat förslag som innebär att Europaparlamentet står fast vid sina synpunkter om fördraget men samtidigt är realist och förstår att det kommer att ske förändringar. Dessa förändringar får inte ske till priset att det blir ett minifördrag med bara institutionella frågor. Man måste ta hänsyn inte bara till de två länder som har sagt nej, utan även till alla de länder som har sagt ja. Ett nytt fördrag måste spegla de frågor som medborgarna tycker är viktiga.

Klimathotet måste få en plats, det sociala Europa måste få en plats och det är viktigt – som även andra har sagt – att utvidgningen kan genomföras. Jag tror dock inte att lösningen är att föra in Köpenhamnskriterierna i fördraget. Det krävs istället om institutionella reformer. Dessutom är det viktigt att vi inte bara talar om öppenhet i Europa. Den process som nu börjar pågå skall ske i öppenhet och dialog med medborgarna, så att vi kan föra en diskussion under tiden den pågår.

Sedan vill jag säga följande till yttersta högern, som ofta går ut och predikar mellanstatlighet mot överstatlighet: Från den yttersta högern har man lagt de mest överstatliga förslagen av alla. Man vill tvinga medlemsländerna till folkomröstning. Det är faktiskt medlemsländernas egen sak att bestämma i vilka former man skall hantera detta konstitutionella fördrag. Här har högerkrafterna gått alldeles för långt.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – Proiectul Europa a avut succes iar datoria noastră este să-i oferim mijloacele pentru a funcționa bine și în viitor. Din acest motiv, proiectul are nevoie de un fundament clar, transparent, solid și eficient asumat prin consens, prin voința și experiența politică și democratică a tuturor membrilor săi, deoarece obiectivul nostru comun este mai presus de orgoliile și de temerile individuale. Pentru a fi cu adevărat solidari pentru dezvoltare durabilă, cooperare, extindere și coeziune avem nevoie de instituții solide și eficiente care să ne garanteze funcționarea, avem nevoie de o politică de securitate și apărare comună, de o politică externă comună. Acceptarea unui acord politic de bază chiar și într-o formă restrânsă, precum și continuarea politicii de vecinătate vor face ca Uniunea

Europeană să crească și să se dezvolte nu numai pentru sine, ci și cu toate statele din jur, oferindu-le astfel nu numai promisiuni, ci și exemplul elocvent că numai împreună ne putem dezvolta cu adevărat. De aceea consider că inițiativa raportorilor este extrem de bine venită și sper că la Consiliul din iunie se va ține cont de opiniile exprimate în acest raport.

Libor Rouček (PSE). – (CS) Mina damer och herrar! Dagens betänkande har utarbetats under det tyska ordförandeskapet, och jag vill därför börja med att tacka våra tyska vänner för deras omfattande insatser för att övertyga rådet om att det, vid toppmötet i juni, ska åta sig att efterlysa en regeringskonferens och att genomföra en arbetsplan med en tydlig målsättning att nå en överenskommelse före årets slut.

Till följd av EU:s historiska utvidgning till att omfatta 27 medlemsstater är unionen i behov av en ny konstitutionell grund. Den behöver instrument för att kunna fungera effektivt och demokratiskt. Den behöver resurser för att kunna bemöta medborgarnas oro kring frågor som globalisering, olaglig invandring och tryggheten av energiförsörjningen.

Dessa instrument och resurser ingår i viss utsträckning i det utkast till konstitutionsfördrag som har ratificerats av två tredjedelar av medlemsstaterna. Fyra andra stater har bekräftat sitt åtagande att ratificera det, och att behålla de grundläggande principerna och innehållet i detta dokument. Denna tydliga majoritet, dessa samlade styrkor borde utgöra grundvalen för ytterligare förhandlingar, vars resultat inte under några omständigheter får leda till ett minskat skydd för de mänskliga rättigheterna eller begränsningar av unionens demokratiska och effektiva funktion.

Slutligen vill jag uppmana regeringarna i de tre länder som ännu inte har ratificerat konstitutionen, däribland mitt eget hemland Tjeckien, att respektera det som de har undertecknat och lägga fram dokumentet för medborgarna för ett godkännande. Och om de fruktar sina medborgare borde de åtminstone avhålla sig från att hindra dem som försöker nå en konstruktiv, rask och demokratisk lösning.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Vi har fått en hel del råd i den konstitutionella debatten under de senaste månaderna, varav vissa har varit goda och vissa välmenande, medan andra inte ens har varit välmenande. Det mest underliga förslaget var definitivt idén om att avlägsna stadgan om de grundläggande rättigheterna från fördragets huvuddel, och att hålla stadgan levande, åtminstone tekniskt sett, genom en hänvisning. Vid första anblicken kanske detta förslag framstod som välmenande. Det skulle med all säkerhet passa alla dem som vill ha en enkel, lättläst text. Att få 65 färre artiklar kanske är viktigt med tanke på de låga läsförståelsenivåer som fastställdes i Pisastudien i detta vårt EU. Vid närmare granskning ser situationen emellertid helt annorlunda ut.

Vad handlar det om när vi talar om grundläggande rättigheter? Jo, det handlar om skyddet av individen från dem som har makten – varken mer eller mindre. Detta har varit, och måste förbli, en av de historiskt viktigaste uppgifterna för varje gemenskap. Det är just därför som förslaget att tona ned stadgan om de grundläggande rättigheterna, att göra den liten och så osynlig som möjligt, är så upprörande.

I Österrike har vi under flera års tid haft en välgörenhetsinrättning som kallas *Licht ins Dunkel* – ”Ljuset i mörkret”. Den verkar för att hjälpa samhällets svagare grupper, särskilt i jultider, men inte bara då. Vi behöver också en ”Ljuset i mörkret”-kampanj för stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det gläder mig att flera talare i dagens debatt har betonat behovet av att vara ständigt alerta när det gäller frågan om stadgan för de grundläggande rättigheterna och att se till att vi får ett konstitutionsfördrag som kan utgöra hörnstenen i vår framtida gemenskapslagstiftning.

Talmannen. Tack så mycket. Och alltsammans före jul, Reinhard Rack!

Margrietus van den Berg (PSE). – (NL) Herr talman! Bara ett nytt fördrag kan göra EU mer demokratiskt och mer beslutsamt. Det nederländska ”nej” 2005 var inte ett ”nej” till EU. 72 procent av nederlänarna anser nämligen att det europeiska samarbetet är värdefullt. Därför skulle det vara en katastrof för Nederländerna om vi skulle fastna i ett ”nej” utan några alternativ, som det nederländska socialdemokratiska partiet riskerar att göra. Därför föreslår jag en fempunktsplan för ett nytt fördrag, för att göra rättvisa åt det nederländska ”nej” och för att försöka locka över majoriteten av nederlänarna till ”ja”-sidan.

Ett: ett demokratiskt EU, färre veton, ett ökat medbeslutande för parlamentet, öppenhet i beslutsfattandet, farväl till Strasbourg, förbättrat samarbete mellan Europaparlamentet och de nationella parlamenten, men inget rött kort som blandar ihop dessa institutioners respektive maktbefogenheter.

Två: ett mer socialt EU. Att ta med en social klausul som fastslår att offentliga och halvoftentliga bestämmelser inte är underordnade marknaden, men att de kan kompletteras med de nationella medlemsstaternas och regionernas insikter, samt att göra stadgan om de grundläggande rättigheterna bindande.

Tre: ett medborgarnas och regionernas EU tack vare ökad decentralisering och utvidgad subsidiaritet. Att ge gränsområden och regioner möjligheten att undersöka hur saker och ting förhåller sig, samt att ge de europeiska medborgarna rätt att föra upp frågor på dagordningen med hjälp av framställningar.

Fyra: att i det nya fördraget införa strängare anslutningskriterier för att undvika bedrägerier. I händelse av ytterligare utvidgningar måste vi först beställa om vårt eget europeiska hus.

Fem: att förkorta det nya fördraget väsentligt genom att förse samtliga förenklingar med referenser. Detta skulle minska fördraget med 322 artiklar. Låt dessutom fördraget vara ett fördrag, för konstitutionen gav nederländerna en känsla av att de gick miste om sin egen konstitution.

På så sätt kan Nederländerna omvärdera sin ståndpunkt i EU:s främsta led, där vi med hänsyn till våra egna intressen och ideal hör hemma.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, fru vice ordförande, mina damer och herrar! Jag vill en än gång framföra min uppriktiga tacksamhet till de två föredragande som lagt grunden till dagens debatt. Jag välkomnar också det som jag uppfattar som ett brett stöd för detta utkast till fördrag om upprättande av en konstitution för Europa, kring vilket vi fortfarande har en hel del arbete kvar att utföra.

Íñigo Méndez de Vigo började med att citera Ernest Hemingways berättelse om fiskaren och den enorma fisk som inte bestod av något annat än ben när den fördes i land. Kanske saknade fiskaren de tekniska resurser som kunde ha gjort det möjligt för honom att föra i land den stora levande fisken på ett säkert sätt. Vi som står inför dessa väldiga utmaningar i dag har emellertid alla resurser till vårt förfogande. Vi har erkänt att denna europeiska union måste organisera sig på ett annorlunda sätt för att förbättra sin förmåga till beslutsfattande och för att hantera frågor som skiljer sig från dem som fanns på dagordningen för tio eller femton år sedan.

Det skulle vara synd om det arbete som har utförts och godkänts under de senaste åren plötsligt förkastades. Låt mig, som fram tills nyligen alltid har varit en ledamot som suttit på de bakre bänkarna, klart och tydligt säga att det är fel att använda vaga ord i detta slags debatt. Det är ingen som lurar på någon någonting. Det var en vilja hos parlamentets ledamöter att sammankalla ett konvent till följd av erfarenheterna från Nice. Åtskilliga var dessutom de ledamöter som ville tjänstgöra inom detta konvent för att utarbeta ett nytt fördrag.

En entydig önskan uttrycktes om att parlamentariker från länder som ännu inte var medlemmar av Europeiska unionen också skulle delta. Det är fel att i dag anföra exempel för att försöka visa att det fanns något slags tvång inbegripet i detta. Att det fanns en önskan om att göra dessa länder delaktiga, för att se till att de inte blev påpräckade ett fördrag, var något som återspeglade just den demokratiska vilja som utmärker denna europeiska union.

Under de senaste dagarna har det påtalats upprepade gånger att det tyska ordförandeskapet vill nå framsteg. Givetvis vill vi nå framsteg, men inte bara för vår egen del. Vi vill nå framsteg för hela EU. Den 25 mars konstaterade vi nämligen de utmaningar vi står inför och det faktum att vi behöver nya instrument för att hantera klimatförändringen och energiproblemen. Och alla de som kräver mer solidaritet från EU när det gäller klimatet och energin måste givetvis se till att medlen för att uppnå detta mål finns tillgängliga. Jag tackar därför för ert breda stöd. Vi hoppas, som en hedervärd dam sa, att stats- och regeringscheferna uppnår ett tydligt mandat med en bestämd tidsplan för regeringskonferensen.

Talmannen. Tack, herr Gloser. Vi önskar det tyska ordförandeskapet lycka till för det Europas skull som vi alla är delaktiga i. Om EU lyckas kommer även ordförandeskapet att ha lyckats. Det skulle vara ett i det närmaste perfekt resultat.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. (EN) Herr talman! Det närvarar alltid två kvinnor vid våra diskussioner om en ny institutionell överenskommelse och ett nytt fördrag: Angela Merkel, som företräder förhoppningen om en väg framåt, men också Pandora och hennes ask, som vi hoppas inte ska öppnas. Ni kanske minns att det enda som blev kvar i Pandoras ask var hoppet. När allt annat hade strömmat ut ur asken fanns det fortfarande hopp. Vi måste hoppas på en ny överenskommelse. Men vi måste också använda det gyllene tillfälle som vi har just nu.

Jag tittade på våra besökare, våra gäster och åskådare, och jag undrade vad de ansåg om denna debatt. Anser de att det handlar om att väga ”nej”-röster mot ”ja”-röster, eller att vi försöker förklara varför det är så viktigt att upprätthålla den politiska investering som har gjorts för att finna en väg för att fatta Europeiska unionens beslut på ett mer effektivt, öppet och genomblickbart sätt? Det är detta som ingen vill förlora för tillfället. Vi vill inte förlora flera år av diskussioner och förhandlingar och den tid som vi investerat i hela detta förfarande, för vi vill ge Europeiska unionen en starkare röst i världen. Vi vill besluta vem som gör vad, till följd av utvidgningen av Europeiska unionen från 15 till 27 medlemsstater på några få år, och vi måste besluta om de politiska åtgärderna, de nya utmaningar som ligger framför oss när det gäller energi, klimat och invandring.

Det handlar om vårt arbetssätt, att fatta beslut och agera tillsammans. Det är detta som vi måste lösa: vi diskuterar institutionella frågor eftersom de går hand i hand med det politiska innehållet.

Vi har investerat för mycket för att helt enkelt förlora allt. Vi hoppas att det tyska ordförandeskapet kommer att hjälpa oss att finna en lösning, och vi i kommissionen är bereda att hjälpa till. Vi hoppas att medborgarna kommer att känna sig informerade, med allas hjälp, och att vi har haft förmågan att både lyssna och tydligt förklara vad vi vill göra. Tillsammans kan vi göra detta.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Förfarandet för att anta ett konstitutionsfördrag stoppades av folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna. Vissa medlemsstater fortsatte med ratificeringsprocessen, andra gjorde det inte. Vi gick in i en period av eftertanke.

I dag håller konstitutionsfördraget åter på att få upp farten. I färdplanen anges en konstitution före 2009, före nästa val till Europaparlamentet.

När konstitutionen förkastades valde alla sina ståndpunkter. En ståndpunkt som märktes genomgående var att många av EU:s medborgare kände sig utanför.

För det första är en europeisk konstitution grundläggande om man tror på den europeiska processen.

För det andra måste medborgarna av Europeiska unionens medlemsstater känna att de tillhör EU:s enhet på samma sätt som de känner sig som medborgare av sina respektive stater.

För det tredje är det grundläggande att dessa medborgare begriper vad konstitutionen handlar om.

Jag har gjort en förteckning över dessa prioriteringar, eftersom inte alla medlemsstater i EU delar samma entusiasm för processen. Många européer känner sig inte som EU-medborgare parallellt med sin enskilda nationalitet. Slutligen är de flesta européer fortfarande omedvetna om för- och nackdelarna med konstitutionen. Om vi inte tar itu med dessa frågor på allvar inom två år kan vi mycket väl befinna oss på samma ställe där vi är i dag.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar Europaparlamentets förslag till resolution, vars medföredragande är Elmar Brok (PPE) från Tyskland och Enrique Barón Crespo (PSE) från Spanien, om EU:s konstitutionella process. Detta dokument kommer att bli mycket användbart för det tyska ordförandeskapet, vars roll – under Angela Merkels ledning – är beaktansvärd, när det gäller att fastställa färdplanen i samband med nästa möte med Europeiska rådet, den 20–21 juni 2007.

I detta förslag erkänner man slutligen att EU:s medborgare och deras företrädare i Europaparlamentet måste bli bättre på att delta i den institutionella processen. Om vi vill gå från ett teknokratiskt EU mot ett politiskt EU måste vi sluta att göra upp planerna för detta EU i ambassadörernas salonger, och således röra oss från ett diplomatiskt EU till ett demokratiskt EU.

Jag välkomnar också klarsyntheten hos Frankrikes nye president Nicolas Sarkozy, som har föreslagit ett förenklat institutionellt fördrag. Det är det enda sättet för oss att kunna utvecklas och hoppas på att förändra våra institutioner, med en förespegling om att genomföra valet till Europaparlamentet i juni 2009 med nya bestämmelser. Vi är tvungna att uppfinna en plan B som aldrig har existerat, och förnuftet måste råda över dogmatismen och andra demagogiska ståndpunkter. Folkets EU är på gång.

Alexandra Dobolyi (PSE), skriftlig. – (HU) Enligt konstitutionsfördraget är unionens syfte att främja fred, grundläggande värderingar och välfärd hos människorna i medlemsstaterna, samt att skapa ett område utan inre gränser som skänker frihet och säkerhet till unionens medborgare, genom en balanserad tillväxt och ökad solidaritet mellan medlemsstaterna.

”Perioden av eftertanke” har i och med det tyska ordförandeskapet nått sitt slut. Regeringen i Berlin har fått i uppgift att lägga grunden till utarbetandet av det nya fördraget vid toppmötet i juni 2007. Om junitoppmötet blir framgångsrikt kommer medlemsstaterna att ge mandat åt det kommande portugisiska ordförandeskapet att sammankalla en regeringskonferens. Avsikten med denna konferens är att före årets slut färdigställa hela texten i det nya fördraget.

Såvida medlemsstaterna lyckas nå enighet om det nya fördraget finns det en möjlighet för det nya Europaparlament och den kommission som ska tillsättas 2009 att börja arbeta utifrån en mer effektiv, öppen och demokratisk plattform. Detta omfattar ett snabbare beslutsfattande, ett entydigt fastställande av de olika EU-institutionernas och medlemsstaternas behörighetsområden, respekt för subsidiariteten och förstärkandet av medlemsstaternas jämställdhet. Dessutom är man tvungen att nå en lösning för att till sist kunna ägna mer uppmärksamhet åt de redskap och den gemenskapspolitik som krävs för att uppnå våra gemensamma mål. En gemensam framgång beror först och främst på en politisk vilja att agera samfällt.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Den första fråga som bör tas upp i denna debatt är att vi inte bör förbise det faktum att utkastet till konstitutionsfördrag blev ogiltigt när det förkastades i de folkomröstningar som hölls i Frankrike och Nederländerna 2005. Varje ändring av det nuvarande fördraget innebär därför att hela processen startas om på nytt, och varje förslag till nytt fördrag bör läggas fram för väljarna i folkomröstningar i samtliga medlemsstater, och vid tidpunkter som beslutas av de berörda nationella myndigheterna.

Detta är emellertid inte vad föredragandena har gjort. De har återupprepat sitt stöd för det så kallade utkastet till konstitutionsfördrag och försöker således påverka det beslut som fattades vid Europeiska rådet den 21–22 juni. Detta är något som vi kraftfullt motsätter oss.

Vi vill för vår del upprepa vårt motstånd mot ett dokument som förespråkar nyliberalism, fördjupad militarisering och en ännu större maktkoncentration, vilket ska uppnås genom att en övre nivå införs för EU:s stormakter på bekostnad av minskad demokrati och försvagat inflytande från folket och institutionerna i de små och medelstora medlemsstaterna.

Vi är för ett mer demokratiskt och rättvist EU som karakteriseras av solidaritet, ett EU som främjar fred och samarbete med människor från alla delar av världen, ett EU där man iakttar principen om suveräna stater med lika rättigheter.

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE), skriftlig. – (EN) När Europeiska rådet sammanträder den 21–22 juni kommer EU:s statschefer att ha en stor utmaning framför sig. De kommer i själva verket att tvingas hamra ut en relativt slutgiltig kompromiss om de huvudsakliga tvistefrågorna när det gäller EU:s institutionella och konstitutionella framtid. De har inte råd att misslyckas med denna förpliktelse och därefter börja backa ut på områden där olika nationella intressen skulle ha gett vika.

Om de är framgångsrika och lyckas komma överens när det gäller de viktigaste politiska hindren, och därmed banar väg för en relativt kort regeringskonferens för att reda ut detaljerna, skulle det ögonblicket kunna bli höjdpunkten i Europeiska rådets existens hittills. Det kommer att ha legitimerat sig självt bortom alla tvivel, och omedelbart borstat bort den tröghet som har kännetecknat beslutsfattandet på toppnivå inom EU de senaste åren.

Jag hoppas verkligen att EU:s ledare klarar av denna utmaning. Alla känner till vad som krävs: att behålla en stor del av konstitutionsfördraget och att ta itu med de farhågor som ledde till de två misslyckade folkomröstningarna 2005. Det är dags att mobilisera detta samförstånd med den lämpliga politiska viljan.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) I diskussionen om färdplanen för EU:s konstitutionella process välkomnar jag att Europaparlamentet tydligt upprepar sitt stöd för huvudinnehållet i konstitutionsfördraget och den tydliga bekräftelsen av detta stöd i förslaget till resolution. Även jag vill betona att två tredjedelar av medlemsstaterna har ratificerat konstitutionsfördraget och att det är vårt ansvar, som företrädare för folket, att lyssna till rösterna från alla medlemsstater.

Därför önskar jag att vi ska bibehålla alla grundläggande principer i del I av konstitutionsfördraget.

Jag tror att alla kommer att hålla med mig om att konstitutionsfördraget innehåller stora förbättringar när det gäller att konsolidera de befintliga fördragen och slå ihop pelarna, erkänna de värderingar som EU bygger på, ge stadgan för de grundläggande rättigheterna bindande kraft och garantera allmänhetens deltagande i det politiska livet.

Av dessa anledningar stöder jag insatserna från rådets tyska ordförandeskap för att få till stånd en överenskommelse om en färdplan till slutet av året, och som det sägs i betänkandet kräver jag att förfarandet för att ratificera det nya fördraget slutförs före slutet av 2008.

I detta sammanhang vill jag uppmana kommissionen både att spela sin fullständiga roll i de kommande förhandlingarna och att engagera Europaparlamentet i dem.

Alexander Stubb (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag skulle vilja gratulera mina kolleger Enrique Barón Crespo och Elmar Brok för detta betänkande, i vilket man tar hänsyn till tre aspekter som jag skulle vilja belysa.

För det första har konstitutionsfördraget seglat på grumligt vatten. Vi har konstitutionens vänner, nämligen de 18 som har ratificerat det och andra som inte ser ratificering som ett problem. Men vi har också vänner som befinner sig i svårigheter: Frankrike och Nederländerna. Sedan har vi skeptiska vänner, Storbritannien, Polen och Tjeckien.

Därför är det nödvändigt med ledarskap. Som tur är har vi förbundskansler Angela Merkel, som jag helhjärtat förlitar mig på.

För det andra måste vi fastställa ett tydligt uppdrag för regeringskonferensen som leder till en lösning före valet 2009. I detta betänkande tar man upp detta.

För det tredje vill vi att det slutgiltiga fördraget ska fånga det grundläggande innehållet i utkastet till konstitution. Det är de institutionella förnyelserna, den juridiska personen, stadgan om de grundläggande rättigheterna och diplomattjänsten. Jag bryr mig inte så mycket om symboler.

Vi behöver konstitutionsfördraget för att EU ska bli mer demokratiskt, genomblickbart och effektivt.

Jag ger därför mitt fulla stöd till detta betänkande.

13. Mellanöstern (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om Mellanöstern, med ett uttalande av den höge representanten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Vi, som ledamöter av Europaparlamentet, har beslutat att uttrycka vår solidaritet gentemot våra palestinska kolleger som har fängslats av Israel. Symboliskt demonstrerade 45 parlamentsledamöter detta stöd genom att kollektivt stå upp för de 45 palestinska parlamentsledamöterna. Som valda företrädare kan vi inte annat än fördöma fängslandet av ordföranden och en tredjedel av ledamöterna av det palestinska lagstiftande rådet. Vi uppmanar till att de ska släppas med omedelbar verkan och utan förbehåll. Vi fortsätter att vädja om att en delegation från Europaparlamentet ska sändas dit och att alla nödvändiga åtgärder ska vidtas för att nå detta mål.

(Applåder)

Talmannen. – Jag måste informera ledamöterna om att jag förra onsdagen – för en vecka sedan – inlämnade en liknande begäran till Knesset. Att komma med en sådan begäran inför Knesset är något som kräver en hel del tankeverksamhet innan. Låt oss hoppas att vi når en lösning på alla problem, inklusive frisläppande av de tre tillfångatagna israeliska soldaterna och BBC:s journalist Alan Johnston. Det krävs aktivitet på alla sidor.

Javier Solana, hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att för exakt en vecka sedan träffades kvartetten i Berlin. Eftersom jag är säker på att ni har läst det dokument som offentliggjordes samma kväll är ni nog medvetna om vår solidaritet med de ledamöter i den palestinska myndigheten, i parlamentet, som hålls

fängslade och, som parlamentets talman helt riktigt sade, vår solidaritet med de andra personer som kvarhållits mot sin vilja på israeliska eller palestinska territorier.

Jag vill göra ett kort uttalande. Man har bett mig tala i högst 10–15 minuter – jag ska försöka göra det – och jag kan berätta för er att jag just har återvänt från en lång resa i området, och jag har träffat de viktigaste regionala ledarna och gjort en analys av situationen, så att jag kunde rapportera också till kvartetten, som träffades förra onsdagen.

Det glädde mig att jag kunde göra resan mer eller mindre samtidigt som parlamentets talman, som jag talade med i telefon, och även en framstående grupp av parlamentsledamöter, vilka har skrivit ett brev till mig som jag ännu inte har svarat på. Jag skulle vilja möta dem personligen, för – tro mig – jag har inte varit en enda dag i Bryssel sedan dess.

Jag får se om jag kan göra det så att jag kan träffa er för att tala i lugn och ro om de frågor som ni har tagit upp, vilka jag anser är ytterst viktiga.

Jag anser att detta sammanträde är mycket viktigt. Det hålls också på en dag som är mycket viktig för Palestina, för Israel och för världens medborgare i allmänhet, och särskilt för arabvärlden.

Det är nu fyrtio år sedan krigsutbrottet 1967, vars många tragiska konsekvenser vi fortfarande är drabbade av. När vi tittar på de senaste fyrtio åren känner vi säkert en rysning.

Det har varit fyrtio år av ockupation, av lidande på båda sidor, av våld, då medborgarna – både palestinier och israeler – har lidit oerhört, och också fyrtio år med kraftig israelisk bosättning i de ockuperade områdena.

Med tanke på dessa fyrtio år har vi två möjligheter att se på situationen: att se tillbaka för att försöka lära oss vilka misstag som inte får upprepas, eller att se framåt och försöka se om vi kan lära oss den absolut viktigaste läxan – att den enda lösningen på denna konflikt, som nu har pågått i fyrtio år, är fred. En snabb fredsprocess som snabbt leder till fred.

Det har varit många processer, och många tillfällen till fred har gått förlorade. Jag menar att vi nu alla bör ha viljan – viljan att agera, inte bara viljan att tänka och tala, utan viljan att agera – så att vi verkligen kan göra freden till en realitet i dessa trakter som många av oss, och européer i allmänhet, håller så kära.

Jag vill därför se framåt, men jag måste helt kort kommentera denna resa, eftersom de områden som jag har besökt samtliga är områden som tyvärr inte upplever sin bästa tid för ögonblicket.

I de ockuperade områdena, i Palestina, bevitnar vi en svår situation, med våld bland palestinerna och även förnyat våld mellan Israel och Palestina. Parternas vädjan om eld upphör har man inte lyssnat till, varken i Palestina eller i fråga om Palestina och Israel.

Jag vill vädja i dag om eld upphör till alla med ansvar inom detta område så snart som möjligt, så att ett gynnsamt klimat kan skapas för att man ska komma fram till fred.

Jag hade tillfälle att besöka Gaza. Det hade också parlamentets talman. Att besöka Gaza just nu är en mycket meningsfull erfarenhet. Det var inte första gången jag var i Gaza, men jag anser att ett besök där just nu och ett möte med presidenten för den palestinska myndigheten var en moralisk skyldighet, för att inte ge intryck av att världen fullständigt har glömt vad som sker i Gaza. Gaza befinner sig i en svår situation, med våld mellan palestinier, våld som, om det fortsätter, inte kommer att leda någonstans.

Det första vi måste göra är därför att försöka dämpa våldet och åstadkomma eldupphör, så att palestinerna slutligen kan börja arbeta tillsammans för en gemensam sak, nämligen fred, fred med sin grannar och fred med varandra. Vi gör allt vi kan för den policyn, både jag i min befattning och kommissionen, som bidrar generöst.

Jag kan berätta för er att situationen i Palestina är dramatisk, ur ekonomisk och social synvinkel. Jag anser därför att vi, så snart denna period är förbi och vi återigen kan möta de politiska ledarna på ett mer öppet sätt, måste fundera över att ordna en särskild biståndsplan för Gaza. Annars kanske vi står inför en verkligt svår situation i Gaza, som blir svår att förbättra i syfte att få till stånd en äkta fredsprocess.

Jag vill också säga att jag anser att president Mahmoud Abbas allvarliga vädjan i går, på årsdagen av krigsutbrottet 1967, förtjänar att läsas och analyseras av alla och envar, för den visar ett moraliskt mod som är värt att notera.

Jag kan nämna att jag också var i Israel. Jag träffade premiärministern och utrikesministern, och jag var också i Sderot, det område som varit mest utsatt för angrepp med Qassamraketer. Jag kände också att det var lämpligt att uttrycka vår solidaritet – vår europeiska solidaritet – med alla dem som drabbas av något slag av våld, inklusive angrepp med Qassamraketer.

Det var en svår och ansträngande plats att vara på, men i alla händelser ger den direkta erfarenheten oss en klarare bild av vad som sker.

I vårt uttalande förra onsdagen uppmanade kvartettens medlemmar Israel att visa återhållsamhet.

Israel upplever också en svår politisk situation. Nomineringarna inom arbetarpartiet är ännu inte över – de håller på att slutföras – och vi får se hur nästa regering kommer att se ut, om det blir några förändringar efter nomineringarna i det israeliska arbetarpartiet.

Jag vill också säga att kvartettens uttalande innehåller en tydlig – och kraftfull – vädjan till Israel om att överföra medel till de palestinska myndigheterna.

Världssamfundet kan göra mycket, och vi gör i själva verket mycket. Vi européer gör förmodligen mer än någon annan.

Arabländerna har också börjat att ge pengar till finansminister Salam Fallad, och i dag kan vi säga att man börjar ana en möjlighet att skapa en budget för den palestinska myndigheten.

Utan en överföring av medel från Israel till Palestina är det emellertid inte mycket annat som världssamfundet kan göra. En förbättring av de ekonomiska förhållandena är i största utsträckning knuten till en överföring av medel från Israel till palestinierna.

Jag vill göra några korta kommentarer om kvartetten och sedan om Libanon.

Jag anser att mötet med kvartetten förra onsdagen i Berlin enligt min erfarenhet – och vi har tillhört kvartetten i många år sedan jag var med om att inrätta den – helt visst var ett av de viktigaste mötena vi har hållit. Det var ett möte där vi allvarligt kunde tänka över hur fredsprocessen kan genomföras. Om ni läser den sista punkten i uttalandet ser ni att man där verkligen ser framåt och förpliktar kvartettens medlemmar att börja arbeta hårt, tillsammans med parterna – Israel, Palestina och arabstaterna – för att få i gång en fredsprocess, för att få i gång en process med en politisk inställning.

Jag vill informera er om att kvartetten för första gången i sin historia kommer att avlägga ett gemensamt besök i regionen. Kvartetten kommer under de kommande veckorna att hålla ett möte med palestinierna och med israelerna, och också ett möte med arabländerna, som genom det arabiska fredsinitiativet enligt min åsikt också samarbetar för att påbörja en normalisering av livet – eller påbörja en möjlighet till normalisering – i områdena mellan Israel och Palestina.

Jag tror därför att världssamfundet, vid denna tidpunkt där många människor är nedslagna, både bland palestinierna och inom en viss sektor av det israeliska samhället, med hjälp av kvartetten reagerar på motsatt sätt. Det reagerar med hopp, med en känsla av att vi efter fyrtio år har en moralisk skyldighet att göra alla tänkbara insatser för att åstadkomma framsteg i riktning mot en formalisering av freden, i riktning mot en fredsprocess.

Jag vill påpeka att de kommande veckorna kommer att bli enormt viktiga för att sätta i gång en utveckling som kan ta oss från den nuvarande situationen till en fredsprocess som leder till fred.

Det är inte så svårt att identifiera vad som kan leda denna fredsprocess. Vi har nästan alla en föreställning om vilka parametrar som krävs för att uppnå fred. Det vi nu behöver göra är att börja arbeta på det tillsammans med alla medlemmar i kvartetten. Jag vill betona att FN:s generalsekreterare, Förenta staternas utrikesminister och den ryske utrikesministern var mycket samarbetsvilliga när det gällde vårt förslag, och de uttryckte ett klart stöd för de idéer som jag hade privilegiet att lägga fram för kvartetten för EU:s räkning.

Vi befinner oss därför vid en extremt viktig skiljeväg när det gäller den lokala situationen, men också en positiv skiljeväg där vi kan röra oss mot en fredsprocess som kan börja anas vid horisonten.

Jag kan inte avsluta denna talartid som jag fått av ordförandeskapet utan att säga några ord om Libanon. Libanon befinner sig återigen i en djup kris. Ledamöterna är säkert väl medvetna om detta. Det är en period av yttersta vikt, och den har pågått under en tid. Från mordet på den tidigare premiärministern Rafiq Hariri, hela den situation som de har upplevt under sommaren, den nuvarande situationen med politisk förlamning som har blivit ännu allvarligare genom de olika rörelser som har dykt upp, med terroristangrepp i flyktinglägren, i två flyktingläger, ett i norr och det andra i söder.

Som ni känner till har den libanesiska armén reagerat på ett sätt som jag skulle vilja beskriva som patriotiskt, och stödet för den libanesiska armén från Libanons alla politiska grupper har också varit patriotiskt, vilket är mycket ovanligt med tanke på de meningsskiljaktigheter som har funnits mellan dem under de senaste månaderna, veckorna och dagarna.

Vi hoppas och ber också att freden kommer även till Libanon, och att de särskilda förhållanden som har uppstått de senaste dagarna – som också åtföljdes av FN:s säkerhetsråds godkännande av att Internationella brottmålsdomstolen skulle behandla de brott som begåtts i Libanon – kommer att göra det möjligt att nå en överenskommelse mellan alla politiska krafter för att få ett slut på blockeringen av den politiska processen i Libanon. Detta är vad vi önskar, och vi samarbetar på bästa möjliga sätt för att detta ska ske.

Jag ska hålla mig till den talartid jag fått, och jag ska sluta genom att upprepa det jag sade i början: Det finns nu ett ögonblick av hopp, ett ögonblick som vi måste utnyttja, som på ett eller annat sätt måste sluta den cirkel som påbörjades för fyrtio år sedan, och som vi hoppas ska slutas genom fred, genom ett liv där två stater lever tillsammans – Israel och Palestina. Denna fred måste inkludera de andra länderna – Syrien och Libanon – så att vi återigen kan få se ett Mellanöstern framträda som kan erbjuda mer hopp för alla, som är framgångsrikt och som lämnar ett konstruktivt bidrag till fred i hela regionen.

Vi européer får inte blunda för denna uppgift, och ni kan vara säkra på att jag åtminstone alltid kommer att ha ögonen öppna.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket doktor Javier Solana för ert uttalande, men också för ert outtröttliga arbete och djupa engagemang. Låt mig säga att jag hade samma erfarenheter som ni. Vi får inte avskräckas från att fortsätta på vägen mot fred.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Som vi alla känner till, och som Javier Solana precis sa, är stämningen i regionen oerhört spänd. Jag skulle till och med säga att det finns en känsla av misströstan. Min direktör är fortfarande där, och han ringde mig precis. Tyvärr har säkerheten minskat, och vi bevittnar en ond våldscirkel, särskilt i det ockuperade palestinska området, i Israel och i Libanon, som Javier Solana nyss sa.

Om vi inte tar itu med orsakerna till denna misströstan kan vi mycket snart få uppleva en konsolidering av mer radikala grupper i regionen. Jag anser att den stora faran ligger i detta. I Libanon, som Javier Solana precis sa, har striderna nu spridit sig till andra palestinska läger. Vi är därför djupt oroade över de sammanstötningar mellan de libanesiska väpnade styrkorna och de islamistiska rebellerna som förekommer. Detta har visat sig vara en av de allvarligaste interna konflikterna sedan inbördeskrigets slut, och den har redan kostat över 100 människoliv.

Jag skulle än en gång vilja betona vårt fulla stöd för den legitima regeringen i Libanon. Men jag skulle vilja upprepa vår ståndpunkt att allt som kan måste göras för att undvika ytterligare döda och sårade bland civilbefolkningen. Hjälporganisationerna måste ha möjlighet att utföra sitt arbete.

Å andra sidan skulle jag också vilja uttrycka min tillfredsställelse när det gäller antagandet av FN:s säkerhetsråds resolution 1757, som säkerställer upprättandet av en särskild domstol för mordet på Libanons dåvarande premiärminister Rafiq Hariri. Jag anser att detta kommer att möjliggöra för folket i Libanon att visa respekt för lagen och rättsstatsprincipen i deras land och att gå vidare när det gäller en av de mest tragiska händelserna i Libanons senare historia.

Det möte som skulle ha ägt rum mellan president Mahmoud Abbas och premiärminister Ehud Olmert i Gaza i morgon har tyvärr ställts in, men ledarna för G8 kommer åtminstone att ta itu med frågan om konflikten mellan Palestina och Israel i morgon, som vi gjorde vid mötet mellan G8-ländernas utrikesministrar. Det rådde mycket stor oro för den politiska och säkerhetsmässiga utvecklingen i både

Gaza och Israel, men man erkände också att det inte finns något alternativ till att fortsätta med detta humanitära stöd och, å andra sidan, att upptäcka hur detta arabiska fredsinitiativ ska stödjas.

Även vid denna mycket delikata och svåra tidpunkt anser vi att det fortfarande finns skäl att hoppas, eftersom det israeliska initiativet är ett unikt tillfälle till en övergripande lösning. Vi känner till att även egyptierna försöker mäkla eldupphör med alla de palestinska fraktionerna. USA:s engagemang, särskilt Condoleezza Rices engagemang, är mycket värdefullt vid denna svåra tidpunkt. Vårt ordförandeskap för EU är också mycket engagerat. Kvartetten har gjort exakt som Javier Solana har sagt. Jag anser att det var ett mycket bra möte, och idén om både den bilaterala strategin och den regionala strategin finns där. Förhoppningsvis kan mötet bli av i Egypten med Arabförbundets samtalspartner och förhoppningsvis med de två parterna också.

För två dagar sedan talade jag med Jordaniens utrikesminister, Abdul Ilah al-Khatib, som tillsammans med sin egyptiska motsvarighet planerar att besöka Israel innan Arabförbundet möter kvartetten i slutet av juni. Vi hoppas att detta kommer att bidra till att ytterligare engagera Israel och uppmuntra landet att bemöta det arabiska fredsinitiativet på ett positivt sätt.

Förra veckan deltog jag också i en konferens i Wien om kvinnliga ledares bidragande roll till fred och säkerhet i Mellanöstern. Framstående kvinnor som Tzipi Livni, Hanan Ashrawi, Condoleezza Rice med flera diskuterade det potentiella bidraget från civilsamhället, från kvinnor i samhället, till fred. Även om det är ett litet bidrag var detta första gången som Tzipi Livni och Hanan Ashrawi förde diskussioner vid samma bord. Jag måste säga att det fanns en hel del ömsesidig förståelse och att det rädde en vänlig stämning. Initiativet visade sig vara en annan användbar del av denna mycket svåra process. Jag planerar att organisera samma typ av uppföljningsmöte i Bryssel, kanske nästa år.

Vi uppskattar Europaparlamentets engagemang mycket högt: Europaparlamentets delegation för förbindelserna med det palestinska lagstiftande rådet följdes av ert besök, herr talman, och av ert mycket balanserade tal i Knesset den 30 maj. Det är uppmuntrande att talet, som ni sa, mottogs mycket väl av Knesset. Detta är inte ett lätt tillfälle.

Det palestinska folket behöver desperat ett politiskt perspektiv. Vi, medlemmarna av kvartetten, är alla tydliga på den punkten. Det är därför som vi måste driva på förhandlingarna om en fråga om slutlig status, i samarbete med de strukturer som fastställts av Arabförbundet. Arabförbundet bad Israel att upphäva vissa åtgärder som hör samman med ockupationen, till exempel bosättingarna och separationsbarriären. Jag blev mycket uppmuntrad av president Abbas uppmaning till ett omedelbart slut på detta interna våld, eftersom man måste upphöra med Qassamraketer från Gaza en gång för alla. Eldupphöret borde verkligen utsträckas till Västbanken. Jag beklagar kraftigt att morgondagens möte mellan premiärminister Ehud Olmert och president Mahmoud Abbas måste ställas in, men vi måste tydligen inse att de två sidorna inte kunde nå en överenskommelse om Abbas plan för eldupphör, i synnerhet när det gäller att knyta samman eldupphör i Gaza med upphörande av militär verksamhet på Västbanken. Det var inte heller möjligt att nå någon överenskommelse om att släppa de palestinska intäkterna från uppbörd av mervärdesskatt och tullar som frusits av Israel innan den kidnappade soldaten Gilad Shalit släpps. Vi hade hoppats på några framsteg när det gällde detta. Palestinierna beslutade att de inte kunde riskera detta möte, men vi hade naturligtvis alla hoppats att detta skulle ha lett till några fler framsteg när det gällde dialogen om eldupphör, framsteg i fråga om överföring av intäkter och i fråga om rörlighet och tillträde.

När det gäller den nationella enhetsregeringen är det enligt min mening inte dags att ge upp den. Jag kan instämma i att den inte ännu har skapat alla de resultat som vi hoppades på, men det finns inga attraktiva alternativ. Om vi låter denna regering falla sönder blir konsekvenserna för institutionerna i den palestinska myndigheten mycket allvarliga och radikala splittrande grupper kan bli stärkta till följd därav. Jag tror att det är det sista som vi vill uppleva.

Som ni känner till har kommissionen, inom de gränser som Europeiska rådet har fastställt, reagerat snabbt på den nationella enhetsregeringens och palestiniernas ökade behov. Vi anslog 320 miljoner euro av gemenskapens medel under enbart det första halvåret 2007, vilket nästan motsvarar den totala pengasumman som anslogs förra året. Denna utomordentliga ansträngning visar att vi har trappat upp vårt katastrofbistånd till palestinierna sedan bildandet av den nationella enhetsregeringen. Men den ekonomiska situationen för den palestinska myndigheten är allvarlig, som Salam Fayyad talade om för mina kolleger i går. De behöver oss fortfarande, till och med för att gå vidare med denna mekanism. Israel måste frigöra de frusna intäkterna från tullar och skatter till de palestinska myndigheterna. Jag anser därför att vi måste fortsätta att uppmuntra dem att göra så genom den tillfälliga internationella

mekanismen eller genom PLO-kontot. Vi upprepade denna begäran vid den senaste mötet med associeringskommittén med Israel i Jerusalem den 4 juni. Kvartetten har också noterat vikten av att återuppta överföringar för att förbättra ekonomiska och humanitära förutsättningar på Västbanken och i Gaza. Som jag sa är det naturligtvis nödvändigt med rörlighet hur som helst.

Sedan bildandet av denna nationella enhetsregering har vi samarbetat mycket nära med finansministern. Eftersom den socioekonomiska situationen är så förfärlig kommer vi att förlänga den tillfälliga internationella mekanismen fram till den 30 september, och vi måste leta efter nya medel för denna nya förlängning. Jag kommer inom kort att be Europaparlamentet och rådet att göra ytterligare en ansträngning och finna extra resurser i budgeten. Jag tackar er för allt det som ni tidigare har gett i stöd och hoppas verkligen att detta stöd också förlänas oss i framtiden, eftersom vår prioriterade uppgift borde vara att hjälpa till att återuppbygga de palestinska myndigheternas institutioner, så att de sedan kan tillhandahålla tjänster till det palestinska folket. Vi försöker gradvis att övergå till ett återupptagande av institutionsbyggande och utvecklingsprojekt samt att minska vår nuvarande koncentration på katastrofbistånd och humanitärt bistånd om vi kan – detta villkor finns naturligtvis fortfarande där.

Vi ser fram emot nya palestinska förslag. De sa att de skulle tänka ut idéer för särskilt internationellt stöd. Den palestinska myndigheten förbereder för närvarande en operativ plan som då skulle kunna vara ett användbart instrument för att fastställa utvecklingsverksamhet, särskilt i Gaza, som vi skulle kunna stödja.

Jag skulle också vilja säga att den palestinska myndighetens ekonomiska underskott är så stort att det skulle vara omöjligt för gemenskapen att på egen hand bära den bördan. Arabstaterna måste också hålla sina löften om att hjälpa den nationella enhetsregeringen. Jag blev uppmuntrad av att se att PLO-kontot som upprättats nu åtminstone används av Saudiarabien, Qatar och Förenade Arabemiraten. Detta kommer att hjälpa, men det är inte tillräckligt.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, fru kommissionsledamot. Låt mig också tacka er uppriktigt, fru Ferrero-Waldner, för ert engagemang i denna svåra fredsprocess – om vi fortfarande kan tala om en fredsprocess.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-DE-gruppen. – *(ES)* Herr talman! Först vill jag tacka den höge representanten för hans outtröttliga insatser i strävan för fred, och tacka er, herr talman, för ert besök i området, för den symbolik det innebar och den solidaritet som visades, samt kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner för det enorma arbete som kommissionen gör mitt i en allvarlig politisk kris, när grupperna i samlingsregeringen nu befinner sig i motsatsställning, och mitt i en mycket allvarlig social, ekonomisk och humanitär kris.

Vad kan göras i denna situation? Föga mer än vad Benita Ferrero-Waldner och Javier Solana sade, förmodar jag. nämligen att fördubbla EU:s diplomatiska ansträngningar och agera på grundval av två förutsättningar.

Den första är att få stopp på de interna striderna mellan de två grupperna i samlingsregeringen, som utkämpar ett brutalt krig om makten, vilket får en dramatisk effekt på den civila befolkningen.

För det andra – och vi måste också fastslå detta mycket tydligt – ett permanent och bestämt åtagande från samlingsregeringen om demokrati och avstående från våld.

Vad kan vi göra under tiden? Kommissionsledamot Ferrero-Waldner förklarade det mycket tydligt. Vi kan försöka att tillämpa mekanismen för humanitär hjälp så flexibelt som möjligt, öka de belopp som anslagits för den och fördela hjälpen mellan de olika prioriteringarna.

Maximistraffet enligt mitt lands brottsbalk är 30 år och en dag. Javier Solana påminde oss i dag om att det är 40 år sedan sexdagarskriget, som ledde till ockupationen av Gaza, Västbanken och Golanhöjderna. Och situationen förblir orubbad; den har kört fast. Fyrtio år av lidande och död är mer än ett samhälle – eller två samhällen som Javier Solana påpekade – kan tåla.

Jag anser att parlamentet måste vara enigt och agera för att stödja rådets och kommissionens företrädare så att EU, inom världssamfundet i allmänhet, och särskilt inom kvartetten, kan göra allt som är möjligt för att – som Javier Solana och Benita Ferrero-Waldner sade – åstadkomma en ny möjlighet till fred för ett samhälle och en region som redan har lidit alltför mycket.

Pasqualina Napoletano, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, fru Ferrero-Waldner, herr Solana, mina damer och herrar! Som det har påpekats äger denna debatt rum på fyrtioårsdagen av ockupationen av Västbanken och Gaza. Det som skulle bli ett blixtangrepp förvandlades till en ändlös mardröm. 40 år är en så lång tid att hela generationer palestinier aldrig har känt till något annat än ockupation, förnedring, vägspärrar, och nu också muren och närmast total fångenskap. Någon rörlighet är nu helt omöjlig i de ockuperade områdena.

Under dessa 40 år har Israel helt säkert inte heller funnit de säkerhetsgarantier som man sökte, och man har upplevt en oroande urholkning av demokratin och rättsstatsprincipen. Detta är två folk som är uttröttade av ändlösa krig och ändlöst våld. För vår del vill vi betona – som den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet länge mycket klart har framhållit – att den enda möjlighet vi har för att bidra med någon konstruktiv taktik till en alltmer urartande situation är öppet stöd till den palestinska samlingsregeringen.

Här bör vi tillägga ett åtagande som världssamfundet bör överväga, nämligen att sända ner en fredsbevarande styrka som ska förhindra att de senaste veckornas våld i Gaza förvärras ännu mer, återupprätta de grundläggande villkoren för att människor ska kunna föra normala liv och se till att internationell lagstiftning respekteras, och framför allt bryta den onda cirkeln med evigt våld.

Från Israels sida förväntar vi oss andra yttringar än de mord och godtyckliga arresteringar som följt på beskjutningen av Sderot med Qassamraketer. Ockupationen, bosättningarna, muren och Jerusalems status gör utsikterna till en tvåstatslösning mer otänkbara för varje dag, vilket till och med FN-källor nu säger. FN, Förenta staterna, Ryssland, Europa och hela världssamfundet har ett ansvar för att agera innan alla möjligheter till samexistens försvunnit för alltid.

Till sist vill jag erinra om att det finns en arabisk plan som erbjuder Israel en utsikt till fred, inte bara med palestinerna utan med arabländerna som en helhet. Det är något som vi måste ta upp med mer övertygelse. Premiärminister Ehud Olmert sade själv häromdagen att den planen skulle kunna erbjuda en grundval för förhandlingar. Jag hoppas att han inte sade det bara för att hans regering är särskilt svag.

Situationen i Libanon är lika allvarlig, som ni påpekade. Jag anser att Unifil-styrkorna på platsen bör stödjas och förstärkas. Till sist vill vi uppmana talman Hans-Gert Pöttering att inkalla ett extramöte med den parlamentariska församlingen för Europa–Medelhavsområdet.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman, herr höge representant, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Just nu minns vi sexdagarskriget, som å ena sidan fastslog Israels militära överlägsenhet, men också innebar början på ockupation, konfrontationer, våld och ändlös blodsutgjutelse som har pågått i 40 år. Alla i Israel som föddes i de ockuperade territorierna efter juni 1967, med andra ord alla som är 40 år eller yngre, har aldrig känt till något annat än osäkerhet och ängslan inför framtiden för sitt eget land, för sina kära och sina egna liv. Efter 40 år är det verkligen dags att säga att nu räcker det. Freden bör nu vara en brådskande angelägenhet: hållbar fred, på den grundvalen att två länder erkänner varandras rättigheter att existera och måste lämnas i fred av sina grannländer.

Alla föregående talare har ansträngt sig för att förklara hur komplicerat, svårt och komplext detta är, men det finns en ingrediens som är oundgänglig om det ska fungera, nämligen politisk vilja och politiskt mod. Utan det slags politisk vilja och det politiska mod som en gång fanns i till exempel Sydafrika, i båda lägren, för att få ett slut på apartheid – ett brutalt system – kommer det inte att fungera. Det olyckliga är att ingen kan ha politisk vilja och politiskt mod åt de båda parterna. Det är de själva som måste uppåta denna politiska vilja och detta politiska mod. I morgon kommer en mänsklig kedja med judar och palestinier att samlas runt Berlaymontbyggnaden, som alla vill säga tillsammans: ”Efter 40 år har vi verkligen fått nog. Efter 40 år måste vi arbeta för freden.”

Sorgligt nog är konflikten mellan Israel och Palestina inte det enda problem som jäser i regionen. Våldet har flammats upp på nytt i Libanon, och somliga ser Syriens hand bakom detta, som till varje pris vill undvika en internationell Hariri-tribunal. Från min grupps sida välkomnar jag det beslut som FN:s säkerhetsråd har fattat, där man har modet att säga att en sådan domstol kommer att sättas upp. Som ni vet kommer detta att bli en blandad tribunal, som omfattar både internationella och libanesiska domare och en blandad allmän åklagar- och kändesida, som kommer att fungera i enlighet med principerna i den libanesiska lagstiftningen. Men även i Libanon kommer det att krävas politiskt mod i alla läger för att slutligen ge libaneserna det som de också har rätt till: fred och säkerhet.

Brian Crowley, för *UEN-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka den höge representanten och kommissionsledamoten för deras presentationer här i dag. I stället för att tala om alla länderna på denna korta tid ska jag koncentrera mig på Palestina, eftersom allt som händer i alla andra delar av Mellanöstern hör samman med situationen i Israel och Palestina.

När man granskar de debatter som fördes vid det särskilda sammanträdet i FN:s säkerhetsråd för 40 år sedan 1967, efter att sexdagarskriget inletts, är det intressant att se att den tänkbara lösning eller plan som övervägdes var en garanti för israelernas säkerhet och gränser grundat på ett tillbakadragande av israeliska styrkor från de ockuperade områdena och en tvåstatslösning. Fyrtio år senare har kvartetten misslyckats att få till stånd det som skulle vara det enklaste av alla mål: att få folk att tänka på detta sätt.

Vi har gjort misstag på EU-nivå med vår negativa reaktion på valet av Hamasregeringen i Palestina, något som sände ut fel signal och gjorde det möjligt för radikala grupper att ta kontroll på ort och ställe och för ledande personer att säga att det inte är någon mening att rösta på dessa människor eller tillsätta dessa människor, eftersom européerna kommer att sluta skicka pengarna. Det är därför som det var så viktigt, som kommissionsledamoten så riktigt sa, att finansiering återupptogs genom nödmekanismen.

Arbetet måste fortsätta, eftersom vi bara kan garantera att en lösning nås genom att bygga förbindelser och dialog mellan människor. Denna lösning måste bygga på samma principer som för 40 år sedan: en tvåstatslösning, en garanti för säkra gränser samt rättvisa för alla människor i Israel och Palestina.

David Hammerstein, för *Verts/ALE-gruppen*. – (ES) Israel vann sexdagarskriget, men förlorade freden genom 40 års ockupation. Vi upplever nu en farlig tendens i riktning mot en irakisering och våld mellan stammarna i Mellanöstern.

Fatah al-Islams uppdykande i de palestinska lägren i Libanon och den ökande splittringen av de civila konflikterna i Gaza bådar inte gott för regionens framtid.

Vi ser hur effekterna av det palestinska problemet sprider sig i Mellanöstern och förenas med de olika aktörernas intressen.

Vi löper risk att mycket snart nå den absoluta botten. Ska vi vänta och göra ingenting tills den palestinska myndigheten kollapsar? Som jag har sagt får vi inte tillåta att det händer. Hur kan vi bidra till att det inte sker? Är kaoset och krigsväldet, där alla strider mot alla, ett ”förebud om döden”?

Gaza kan inte vänta längre. EU kan inte fortsätta att vända ryggen till den demokratiskt valda samlingsregeringen. Denna EU-politik har bidragit till den populära misskrediteringen av varje antydan om återhållsamhet från Hamas eller Fatahs sida, eftersom den visar att godtagandet av Meckaavtalet inte bidrar till att ändra embargot eller förbättra de fruktansvärda levnadsförhållandena i det stora fångläger som kallas Gaza.

Till att börja med måste EU påbörja en dialog med alla parter, inklusive Hamas, för att ge stöd åt en stabil enhetsregering.

För det andra måste vi återupprätta det direkta ekonomiska stödet till den palestinska myndigheten och se till att Israel för över de frysta pengarna från de palestinska skatterna.

Slutligen måste vi arbeta för att utsträcka eldupphör i Gaza till Västbanken, och skapa internationella garantier genom att sända EU-trupper och arabtrupper på ett FN-mandat till Gaza, och, om så krävs, även till Västbanken.

Samtidigt kräver vi att de 45 parlamentsledamöterna och israelen Gilad Shalit frisläpps, och ett stopp för avfyrning av Qassamraketer och Israels förödande svar på detta.

(Applåder från vänster)

Francis Wurtz, för *GUE/NGL-gruppen*. – (FR) Herr talman, herr Solana, fru kommissionsledamot! Min grupp var mycket angelägen om att hålla denna debatt, särskilt i dag, 40 år efter utbrottet av ett krig som världssamfundet, inklusive EU, hittills har visat sig oförmöget att kunna ålägga parterna den enda rättvisa och hållbara lösningen på, nämligen ett slut på ockupationen, på kolonisationen, och på Israels förtryck av de palestinska områden som besegrades 1967.

Herr talman! Jag välkomnade både formen och innehållet i de starka ord som ni använde när ni talade om detta i Knesset den 30 maj. Jag kommer särskilt ihåg tre viktiga meningar från ert tal. Ni sade att

”internationell rätt är bindande för oss alla”. Ni har rätt. Vi begär bara av Israel att landet ska respektera säkerhetsrådets resolutioner, Genèvekonventionerna, Internationella domstolens yttranden och den humanitära rätten, vilket FN just har påpekat. Lagöverträdelserna är uppenbara, konstanta och massiva. Detta är de i förhållande till bosättningarna, flyktingarna, fångarna, muren och naturligtvis i första hand ockupationen av territorierna och annekteringen av östra Jerusalem.

Ni påpekade också, herr talman, och jag citerar ”att en tvåstatslösning, med utgångspunkt från 1967 års gränser, är och förblir den enda vägen till en tillfredsställande lösning”. Det är en grundläggande sanning. Allt sammantaget, det vill säga ökningen av bosättningarna, byggandet av muren och isoleringen av de palestinska områdena från Jerusalem, tjänar emellertid just till att göra denna lösning omöjlig. De israeliska myndigheternas brist på respekt för Arabförbundets fredsplan bekräftar denna strategi för att förvärra saker och ting.

Med all rätt påminde ni oss, herr talman, om det uppenbara: det finns ingen fred utan rättvisa. Den berömde israeliske historikern, Tom Segev, upprepade nyligen sina landsmäns tankar, de som i 40 år har trott att, jag citerar, ”Israel 1967 lade grunden för framtida terrorism”. Stora statsmän som Yitzhak Rabin förstod detta, men de israeliska fredskrafterna, som är en heder för sitt land, marginaliseras av den nuvarande regimen.

Den slutsats man kan dra av dessa tragiska erfarenheter av 40 års blindhet är enligt min grups åsikt följande: låt gå-inställningen resulterar i att vi gör oss skyldiga. Låt oss våga stå upp för sanningen. Jag citerar era ord en sista gång, herr talman, när ni sade ”låt oss ha modet att tillsammans bryta upp på nytt”.

(Applåder från vänster)

Talmannen. – Tack så mycket, Francis Wurtz, för hänvisningarna till det som jag sade inför Knesset.

Javier Solana, *hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. (EN)* Herr talman! Jag skulle mycket kort vilja svara på inläggen från de ledamöter som företräder kammarens olika politiska grupper.

Jag anser att de flesta av anförandena följde en linje som på ett sätt är densamma som vi har försvarat sedan lång tid tillbaka: nämligen att det är dags att gå vidare från politiken för krishantering – som är mycket viktig, men inte tillräcklig. Vi behöver politiska åtgärder, tillsammans med krishantering, för att lösa konflikten. Vi måste arbeta mot att skapa sådana politiska utsikter som gör det möjligt att verkligen börja ta itu med uppgiften att lösa den konflikt som inleddes för 40 år sedan. Detta är i grund och botten den åsikt som alla har uttryckt, och det är något som vi kommer att försöka göra under de kommande dagarna.

Jag talade om för er att kvartetten möttes i Berlin förra onsdagen, och jag sa att kvartetten för första gången har åtagit sig att inleda en debatt med parterna för att börja arbeta för att skapa politiska utsikter. Detta innebär att kvartetten kommer att sammanträda med palestinierna och israelerna före slutet av månaden för att driva den dialog – som fortfarande befinner sig i sitt inledande skede – som har inletts mellan president Mahmoud Abbas och premiärminister Ehud Olmert framåt. Detta är de två människor som måste finna vägen mot fred. Det är vår plikt att driva på och tillhandahålla en katalysator för denna process. Det är detta som vi kommer att göra. Det står skrivet mycket tydligt i det uttalande som kvartetten framförde förra onsdagen. Jag anser att detta är en djupgående förändring, och jag skulle vilja understryka detta, eftersom någon frågade om vi passivt ska vänta på att en katastrof anländer. Svaret är nej: vi vill inte göra det, ni vill inte göra det, folket i regionen vill inte göra det. Vi försöker därför under kvartettens ledarskap att lägga fram denna mekanism för att gå mot fred.

Några andra idéer lades fram av några av de ledamöter som företräder de politiska grupperna, inbegripet förslaget om en internationell styrka. Jag skulle vilja påpeka att för första gången på många år är idén om en internationell styrka inte otänkbar. Som ni känner till togs idén upp i Knesset av två ledamöter från parlamentsgrupperna, som sa att detta kanske är rätt tidpunkt för att uppmana till en internationell styrka, åtminstone i början, med en fredsbevarande roll eller för att kontrollera gränsen i syd – den så kallade ”Philadelphikorridoren” – där gränsövergångsstället i Rafah ligger. Vi arbetar med detta, som ni förmodligen känner till, eftersom uppgifterna redan har offentliggjorts. Israelerna överväger också denna möjlighet, liksom palestinierna. Egyptierna överväger också denna möjlighet med ett annat eftertryck. För egyptierna skulle det förmodligen vara mycket svårt att ha en internationell styrka där,

eftersom det ger intrycket av att de inte kan kontrollera den delen av gränsen. Men jag anser ändå att vi kan inleda diskussioner om dessa frågor och kanske så småningom nå en lösning.

Detta stämmer också med det som Pasqualina Napolitano sa om framgångarna med FN:s interimstyrka i Libanon, UNIFIL. Det faktum att den internationella styrkan har varit ansvarig för UNIFIL – det vill säga för tillämpningen av FN:s säkerhetsråds lösning när det gäller Libanon – och det sätt som det har mottagits på – det vill säga styrkans effektivitet, vars ryggrad är europeisk – har också lett till att vissa i Israels regering, Knesset och Israel som helhet tror att det skulle kunna vara möjligt att tillämpa en styrka av denna natur på andra platser.

På ett sätt har vi sammanlänkat alla dessa frågor. Det är kanske möjligt för oss att använda det som vi har lärt oss genom vår närvaro i Libanon på en annan plats. Detta öppnar väg för en övervakande närvaro som kommer att vara livsnödvändig om vi vill att fredsprocessen ska förverkligas.

Jag skulle åter vilja betona att när det gäller Libanon är den resolution genom vilken man skapade domstolen mycket viktig. Domstolen är inte mot någon. Det har förekommit negativa reaktioner i Syrien, men jag måste påpeka att en internationell domstol inte är mot någon, eller något land. Det är en domstol som är organiserad för att upptäcka vem som är ansvarig för mordet på en god man – som var vän till många av oss, Rafiq Hariri – som mördades på ett sätt som måste klargöras, om vi vill få fred och förlikning i Libanon. Av denna anledning har vi i Europeiska unionen arbetat mot detta, och förra onsdagen kom säkerhetsrådet fram till ett annat viktigt beslut om att upprätta en internationell domstol.

Jag skulle åter vilja säga att vår strävan att föra kvartetten i den riktning som vi nu rör oss i är något som har många upphovsmän – eller kvinnor – som alltid, men ni kan vara säkra på att européerna har arbetat mycket hårt från allra första stund för att nå detta ögonblick. Låt oss hoppas att vi lyckas fortsätta arbeta i denna riktning. Det kommer att vara svårt, men inför framtiden hoppas jag att vi får stöd, hjälp och förståelse från Europaparlamentet, som alltid.

(Applåder)

Charles Tannock (PPE-DE). – *(EN)* Herr talman! I går träffade jag en delegation med israeliska medborgare från Sderot som gav mig förstahandsinformation om den skräck som råder bland civilbefolkningen efter att 300 Qassamraketer slumpmässigt avfyrats mot dem från Hamaskontrollerade platser i Gaza, som hittills har krävt två dösoffer och många skadade, vilket uppenbarligen utgör ett krigsbrott enligt internationella lagar. I förra veckan greps 33 människor av Israels försvarsmakt IDF på Västbanken, bland annat den palestinske utbildningsministern Nasser al-Shaher, på grund av deras påstådda öppna stöd för dessa raketattacker. Att en utbildningsminister grips är intressant eftersom det stöder de upprepade påståendena här i parlamentet om att de palestinska skolböckerna och kursplanerna som i årtal har fått EU-stöd fortfarande syftar till att främja hat och misstro mot Israel och till att glorifiera terrorvåldet.

Liksom i Hamas stadga från 1988, som inspirerats av Muslimska brödraskapet i Egypten, har många av Hamas ministrar i enhetsregeringen fortfarande den bestämda åsikten att Staten Israel inte har rätt att existera, att allt terrorvåld är rättfärdigat genom så kallad väpnad kamp och att de inte är bundna av tidigare internationella avtal som undertecknats av PLO. Därför anser jag att det är uppenbart att den palestinska enhetsregeringen i nuläget inte uppfyller Mellanösternkvartettens kriterier och att EU ännu inte bör häva förbudet mot Hamas som en utpekad terroristorganisation eller direkt finansiera den palestinska regeringen. Den tillfälliga internationella mekanismen bör inte heller överges när det gäller att tillhandahålla humanitärt bistånd, som nu uppgår till över 500 miljoner euro om året och till och med har stigit de senaste tre åren, i motsats till den allmänna opinionen.

Även jag stöder Arabförbundets nya förslag om en förhandlad lösning, även om rätten att återvända är fullkomligt realistisk. Men förvånansvärt nog avvisar Hamas återigen dess förslag om ett erkännande av Israel. Vissa hårdingar på båda sidorna avvisar fred eller en tvåstatslösning, men på 40-årsjubileet av sexdagarskriget står det klart att detta är den enda rimliga långsiktiga lösningen för varaktig fred i området. Men först måste den palestinska myndigheten säkerställa lag och ordning i sitt territorium och sätta stopp för meningsskiljaktigheter som leder till ett regelrätt inbördeskrig mellan Hamas och Fatah i Gaza, som även har satt igång i Libanon.

Jag vill återigen uppmana parlamentet och världssamfundet att sätta press på alla ansvariga för att BBC-reportern Alan Johnston, som vi nu vet lever och mår bra, och den kidnappade soldaten korpral

Gilad Shalit ska frigges. Detta kommer att skapa ett klimat som bidrar till att vi på nytt kan sätta igång med den viktiga färdplanen för fredssamtal.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Herr talman! Vid tiden för parlamentsvalet 2006 frågade jag en palestiniere: ”Tror ni att detta val kommer att medföra fred?” Han svarade: ”Nej, inte fred, men demokrati. Och vi ska visa världen att vi, även på de ockuperade områdena, kan hålla fria val.”

Vår respons var patetisk. Vår bristande respekt för ett folks strävan, inklusive deras rätt att begå misstag, medförde ännu lite mer kaos för en region där det nu jäser. Tillsättandet av en samlingsregering och Meckaavtalet har inte i tillräcklig utsträckning ändrat EU:s hårda linje eller dess sanktioner. Trots era insatser, fru Ferrero-Waldner – och jag uppskattar dessa insatser – och trots det som ni har sagt oss, herr Solana, och det är uppmuntrande, anser jag att vi ännu inte radikalt har ändrat vår politik mot Mellanöstern, och inte riktigt förstått begreppet demokrati när man ser på vår respons på detta val.

Det är en inställning som har bibehållits i 40 år. Jag menar att vi delvis är ansvariga för att vi i 40 år har tillåtit att en situation med fullständig laglöshet slagit rot i Palestina, med utomrättsliga avrättningar, stöld av land, nu kidnappning av lagligt valda företrädare och ministrar, en mur som betraktas som illegal av domstolen i Haag och, vilket Francis Wurtz talade om, i trots mot Genèvekonventionen befinner sig mer än 400 barn fortfarande i israeliska fängelser, mer än 400 unga palestinier. FN:s resolutioner nonchaleras, territorier spärras av, restriktioner införs när det gäller rörlighet. Och vad mera?

Naturligtvis, herr Tannock, fördömer vi våldet, vi fördömer avfyrandet av raketer, vi fördömer kidnappningen av soldaten Shalit, men för närvarande råder det brist på jämvikt. Se på siffrorna. De är dramatiskt ogynnsamma för det palestinska folket, och, jag upprepar, det finns ingen ekvidistans. Internationell lagstiftning – det är inte ekvidistans.

Det finns inget som nu kan rättfärdiga vår tystnad, och jag vill här hedra dessa nya rättrådiga män, dessa judar som i Israel och på annat håll talar ut och säger ”Detta måste stoppas”. De säger det mitt ibland sina landsmäns flin, sarkasm och ibland deras hot. Jag betraktar mig som anhängare till alla dessa människor, liksom jag betraktar mig som anhängare till våra palestinska kolleger som har fängslats, utan hänsyn till parlamentarisk immunitet.

Jag vill påpeka att i Belgien kommer alla ledare för de politiska partierna att träffas i morgon kl. 13.00 i Berlaymont, för att bilda en kedja för fred och vädja till EU att ta på sig sitt ansvar, inte bara humanitärt ansvar, utan verkligt politiskt ansvar som är till heder för EU.

Angelika Beer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Ingen av oss ifrågasätter Israels rätt att existera. Vi är medvetna om vårt politiska ansvar. Samtidigt vill jag påminna kammaren om budskapet från en fredskonferens som hållits i Palestina under de senaste dagarna. Kvinnor, som när allt kommer omkring är en del av det civila samhället, palestinska och israeliska kvinnor, lämnade ett tydligt budskap till oss. Ni talar, sade de, om samexistens mellan två stater. Det är bra, men var snälla och observera att vår existens är hotad i Palestina och i Gaza.

Jag anser att problemet för närvarande är frågan om existensen. Därför gläder det mig att Javier Solana sade att vi måste överväga om vi inte på nytt bör granska erfarenheterna från Libanon så snart som möjligt och eventuellt engagera oss i Gaza. Vi måste agera innan situationen är helt utom kontroll, för det kommer inte att bli många fler tillfällen. Det som ni, doktor Solana, beskrev som mod, nämligen det hopp vi måste ha om vi ska förbli engagerade och förklara vårt engagemang för människorna på platsen; detta hopp har bleknat till en skugga i själva regionen.

Jag vill från min grupp tacka Hans-Gert Pöttering för att han gjorde den resan. Ni sade att situationen i Gaza är oacceptabel. Det är vår plikt att engagera oss mer intensivt än någonsin tidigare för dessa människors rätt att leva i fred, och det innebär naturligtvis också att kritisera Hamas för deras dubbelspel. Hamas uttalande för att markera fyrtioårsdagen av sexdagarskriget är oacceptabelt, enligt vår åsikt. Men samtidigt måste vi samarbeta aktivt med samlingsregeringen. Vi kommer inte att få en andra chans. Jag stöder den kritik som uttalades av Véronique de Keyser för några minuter sedan. Vi inom EU har verkligen gjort misstag i den regionen. Vi har bittert svikit människornas förhoppningar och misslyckats med att utnyttja deras vilja att se framåt.

Jag hoppas att Mellanösternkvartetten nu har vaknat upp ur sin dvala. Jag hoppas att den kommer att agera, och jag hoppas att den kommer att besöka regionen. Det kanske är den sista chansen innan vi måste sluta att tala realistiskt om något som helst hopp om fred.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med några citat. Den 2 april sa premiärminister Ismail Haniya följande i al-Jazira: ”Som vi ser det har frågan om Israels erkännande retts ut en gång för alla. Den har retts ut i våra politiska skrifter, i vårt islamiska tankesätt och i vår jihadkultur som vi grundar våra handlingar på. Vi kommer att utlysa vapenvila, men vi kommer aldrig att erkänna Israel.” Den 27 april sa han följande i al-Jazira: ”Om belägringen fortsätter förbi en viss tidsgräns kommer vi att tvingas fatta ett beslut, och det är ingen tvekan om att vi kommer att agera.” Den 5 maj sa han följande i en bön: ”Jag upprepar på den palestinska regeringens vägnar att säkerhetsplanen inte kommer att skada motståndet. Vi kommer att ge Allah chansen att ge oss en av de två barmhärtigheterna, seger och martyrskap.”

Eftersom jag talar flytande arabiska kan jag försäkra er om att detta är korrekt översatt. Situationen är allvarlig. Vi står inte bara inför en ”irakisering” av Gaza, utan en ”iranisering” av hela Mellanöstern. Detta är inte bara ett hot mot Mellanöstern. Detta är ett allvarligt hot mot vår egen säkerhet. EU måste vara delaktigt, och vi måste vara helt enade. Därför bör parlamentet stå enat och stödja rådet, kommissionen och kvartetten. Den tillfälliga internationella mekanismen måste sättas igång. Vi måste fortsätta att ge humanitärt bistånd. Vi kanske till och med bör använda PLO-kontot.

Nyckelfrågan är dock att få den palestinska nationella enhetsregeringen att avstå från våld, erkänna Israel och respektera internationella avtal. Endast då kan vi återvända till Förenta nationernas resolution 242 och tydligt begära att Israel drar sig tillbaka från territorier, så att det inte finns några ”icke-territorier” eller ockuperade territorier. Jag vill därför fråga rådet och kommissionen om de anser att villkoren för erkännande och direkt finansiering av den palestinska nationella enhetsregeringen har uppfyllts.

Béatrice Patrie (PSE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Solana! När det har gått 40 år sedan sexdagarskriget och nationerna i Mellanöstern fortfarande lider av de tragiska konsekvenserna, när man i Amnesty Internationals och FN:s rapporter nu allvarligt ifrågasätter om en palestinsk stat är möjlig med tanke på den envisa israeliska politiken med ockupation och kolonisation, när det råder outhärdligt elände i Gaza och på Västbanken som är en grogrund för striderna mellan rivaliserande palestinska grupper, och samlingsregeringen, det sista bålverket mot ett inbördeskrig, hänger på en tråd, när hela området jäser från Irak till Libanon, kan vi säga att medlidsamma tal inte längre räcker och att det brådskar att åstadkomma en förändring, en omvälvning, en revolution vågar jag säga, i vår Mellanösternpolitik och ta på oss vårt ansvar i full utsträckning.

För det första genom att erkänna den palestinska samlingsregeringen som vi har fäst våra förhoppningar till, och som har förklarat sig villig att respektera alla FN:s och PLO:s resolutioner, alla tidigare resolutioner, samt kvartettens krav att på nytt ge trovärdighet åt tvåstatslösningen. Sedan genom att återinsätta vårt direkta stöd till denna regering, eftersom det är orealistiskt att räkna med att israelerna ska frigöra de skatteintäkter som de hade rätt att uppbära och som förblir konfiskerade, och eftersom den temporära mekanismen har pyst ut. Dessutom genom att gruppera en internationell medlingsstyrka vid gränsen mellan Gaza och Israel, den enda åtgärd som kan tänkas åstadkomma ett eldupphör, vars effektivitet och varaktighet har visats i Libanon. Slutligen och framför allt genom att kanske visa avsevärd ambition, genom att ta initiativet till en europeisk Camp David, vilket har visat sig nödvändigt sedan den färdplan som kvartetten skrutit med inte gett något annat resultat än en from förhoppning.

Sedan 1967 har vi förlorat färdriktningen i misstag och orättvisor. Måste vi vänta ytterligare 40 år ...

(*Talmannen avbröt talaren.*)

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Margrete Auken (Verts/ALE). – (DA) Tack så mycket herr talman, och ett tack också till kommissionsledamoten och den höge representanten. Men jag har helt enkelt mina tvivel. Inom gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har vi försökt diskutera vad vi har lärt oss här. Det är en topprioritering för oss att vi nu erkänner den palestinska regering, och att vi åter agerar. Jag vet helt enkelt inte om det är detta man har sagt åt oss ska hända. Det var inte det som Javier Solana sade oss, men var det det som Benita Ferrero-Waldner sade? Sade hon att vi nu skulle garantera ett erkännande och fortsätta därifrån? Det verkar som om vi behöver ett tydligt svar på den frågan, för det som hindrar hela systemet är att allt vi får är ändlöst pratande och inget agerande. Dubbelmoralen och handlingsförslamningen är på väg att förstöra inte bara Mellanöstern utan också EU.

Den andra punkten där vi behöver klarhet är vad som menas med att vi nu ska stödja det arabiska initiativet. Jag kunde inte av Javier Solanas tal sluta mig till att detta faktiskt är vad vi har för avsikt att göra. Allt jag kunde få ut av det var att det sades att vi nu återigen måste engagera oss i förhandlingar. Men vi vet mycket väl vart vi måste gå. Det är en svår process att omvandla detta till verklighet, men vi vet vad som måste åstadkommas, och vi får inte tillåta oss att bli ökända för att om och om igen nämna det arabiska initiativet, och sedan låta luften gå ur det genom att säga ”nu får vi se vad som händer”. Vi måste säga att detta är startpunkten. Vi har skisserat det slutresultat som vi alla vet är det enda acceptabla resultatet om vi ska åstadkomma några framsteg, och det, till råga på allt, är det som både väst och Israel under lång tid har önskat sig. Det har slutligen lagts fram. Kan vi inte få några klara svar? Det vore trevligt.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr höge representant! Det är goda nyheter att kvartetten nu har för avsikt att agera gemensamt i regionen. Som vi ofta har sagt här i parlamentet är det ett viktigt budskap, för det är bara genom samlade ansträngningar som kvartetten kan få den trovärdighet den behöver för att kunna ge alla parter de viktiga säkerhetsgarantierna. Som man ser på det i denna region kan ingen medlem av kvartetten göra det på egen hand. Låt mig gratulera er till denna utveckling och även till att det kan kombineras med det arabiska initiativet.

Om vi vill gå framåt – och det här har vi diskuterat så ofta – och undvika att ge efter för hopplöshet och desperation, måste vi vara tydliga när det gäller en sak: de moderata krafterna på båda sidor måste kunna skapa villkor på sitt eget territorium där man kan bygga en grund för en fredsprocess, som inte förstörs av de provokationer som extremistminoriteterna på den andra sidan kommer med. Det måste därför bli startpunkten. Det stämmer naturligtvis att Israel måste släppa ifrån sig pengarna. Det stämmer också att denna lapptäckssituation på Västbanken, med kontroller och bosättningar överallt, som kväver all ekonomisk utveckling i sin linda, måste upphöra, och att det måste råda förhållanden där det åter är möjligt med ekonomisk utveckling. Vi kan pumpa in hur mycket pengar i Västbanken som vi vill, men de rätta förhållandena måste helt enkelt skapas där.

Det måste emellertid också påpekas att det som händer i Gaza är ett inbördeskrig mellan palestinierna. Svaret är inte en internationell styrka som grupperas mellan Israel och Gaza, utan möten mellan de krigförande grupperna för att åstadkomma ett tillfredsställande slut på konflikten. Alla dessa frågor hänger intimt samman, men låt oss komma ihåg att var och en är ansvarig för sitt eget område. Vi kan inte ta över detta ansvar. Därför måste vi kräva ett slut på inbördeskriget. Alla som försöker lösa konflikter mellan de rivaliserande grupperna med hjälp av militära medel förstör de framtida utsikterna för sitt eget folk. Av den anledningen måste vi se till att söka vår startpunkt här och alltså skapa en plattform från vilken kvartetten kan operera framgångsrikt och ge oss en verklig möjlighet till framgång.

Proinsias De Rossa (PSE). – (EN) Herr talman! Ibland blir jag mycket nedslagen när jag lyssnar på diskussionerna om denna fråga här i parlamentet, särskilt när jag hör Charles Tannock och Jana Hybášková som verkar sträva efter att fastställa villkor för en lösning i Mellanöstern här i parlamentet. Det är inte upp till oss att fastställa villkor för israelerna och palestinierna om hur de ska bemöta varandra i fredsförhandlingarna. De enda villkor som krävs för att fredsförhandlingarna ska lyckas är att båda sidor visar sitt åtagande för fred, ett mandat för att förhandla på båda sidor och förmågan att uppfylla sina åtaganden i förhandlingarna. Alla andra villkor som parlamentsledamöterna här i parlamentet försöker diktera för israelerna och palestinierna är bara tomt prat. De har ingen effekt, och det är fullständigt orimligt att de skulle uppfyllas i ett läge där framför allt den palestinska regeringen håller på att kollapsa. Om denna regering, enhetsregeringen, kollapsar finns det inget vi kan säga och inget EU kan göra för att förhindra det förfärliga blodbad som kommer att drabba israelerna och palestinierna.

Världssamfundets roll är att se till att beskyddarna på båda sidor av denna konflikt – kvartetten och Arabstaterna – bortser från sina omedelbara kortsiktiga intressen och sätter palestiniernas och israelernas intressen i första rummet. Vi måste sträva efter att se till att de kommer till förhandlingsbordet och tar upp de allmänna principer som redan finns och som har funnits ett tag när det gäller möjligheterna och villkoren för fred. Det är på tiden att vi slutar prata och börjar agera i ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Monika Beňová (PSE). – (SK) Som Javier Solana och kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner har sagt är situationen i Mellanöstern verkligen kritisk. Situationen är kritisk i Libanon, och den är fortsatt kritisk i de palestinska-israeliska förbindelserna.

Själva begreppet ”kritisk” är emellertid dramatiskt, eftersom det antyder en situation med ekonomisk och social tillbakagång, följd av terrorangrepp och aktiviteter, kidnappningar och civila dödsfall. Det ökande motståndet mot och angreppen på staten Israel och dess medborgare skapar fruktan och oro, och resulterar i åtgärder som vi finner obegripliga. Regionen är en enda röra, konflikten intensifieras och man håller inte fast vid eldupphör. Vid kvartettens möte förra veckan påpekades det att vårt aktiva engagemang i fredsprocessen var mycket viktigt. Men graden av frustration på båda sidor, vare sig det är den palestinska eller israeliska, är lika stor som våra strävanden att främja fredsprocessen.

Det är därför absolut nödvändigt att förstärka våra diplomatiska ansträngningar, göra dem mer dynamiska och särskilt att ge balans åt dem. Våra åtgärder bör inte ge intryck av att vi står på en sida i konflikten. Det är vår plikt att begära att Israel frigör medlen. Av samma skäl är det vår plikt att se till att medlen faktiskt investeras i ekonomisk och social utveckling. Det är också vår plikt att garantera Israels medborgare ett grundläggande skydd för deras liv och ett grundläggande försvar för deras stat.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Denna Mellanösternfråga, och särskilt den tragiska situationen i Palestina, har dykt upp flera gånger under de senaste sammanträdena. Det bör inte komma som någon överraskning. Vi har alla sett vad som pågår där. Vi har alla sett samma sak, vi har kommit till parlamentet och informerat om en förskräcklig och explosiv humanitär situation. Vi har alla sett Israels olagliga frysande av cirka 700 miljoner euro i skattemedel – pengar som inte tillhör Israel och som genererar ränta varje dag. Vi har alla sett i dessa människors ögon – mänskliga varelser som har rätt till rättvisa och värdighet på samma sätt som vi – en förhoppning om en framtid där de kan leva i fred. Det är en förhoppning som lever kvar trots restriktionerna, en förhoppning som varje dag sätts på prov genom bristen på rörlighet och på grund av muren. Det är en mur som sätter stopp för all slags lokal ekonomi, antingen i dess renaste betydelse, det vill säga försörjning genom jordbruk, eller i fråga om något mer ambitiöst, till exempel att ha tillräckligt med produkter för att kunna driva en liten affär.

När denna förhoppning ständigt urholkas tar desperationen fäste, och vi som medlemmar av denna privilegierade klubb av länder, som vann freden efter att ha utstått den bittra smaken av krig, får inte tro att vi kan lösa problem genom att kasta pengar på dem. Det är mycket viktigt att hjälpa det palestinska folket, i själva verket helt centralt. Men ännu viktigare är att hjälpa dem att inse att deras röster gör skillnad i deras eget land, och att det trovärdiga sätt på vilket de genomförde sitt val och sökte en lösning att presentera för världen räknades för något. De palestinska territorierna måste få tillbaka sin makt.

Låt oss hoppas att finansminister Salam Fayyad kan bli en av de viktigaste talesmännen när det gäller frågor om ekonomisk hjälp till folket. Det är därför mycket viktigt att normalisera de institutionella förbindelserna. Vi måste visa att vi faktiskt är beredda att lösa konflikten. Vi européer har en viktig roll att spela för att åstadkomma fred i regionen och i världen.

(Talmannen avbröt talaren.)

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Vi måste ge freden en chans i Mellanöstern. Vi vet hur svårt det är, och vi känner alla till utmaningarna. Men vi känner också till de nya förhoppningarna, och vi har förklarat situationen tydligt.

Det som krävs är bland annat att uppnå en viss säkerhetsnivå och en bättre säkerhetssituation för särskilt palestinierna i Gaza men även på Västbanken. Det är helt klart. Både vi och amerikanerna arbetar med palestinierna för att uppnå en sådan lösning, men dessvärre har vi ännu inte nått dit.

För det andra krävs större ekonomisk frihet för att förbättra det dagliga livet för palestinierna. Det försöker vi också uppnå. Vi har även mycket tydligt sagt att vi vill interagera med denna nationella enhetsregering enligt åtgärderna och programmet. Salam Fayyad är därför vår privilegierade samtalspartner för att se vad som mer kan göras. Jag har tydligt sagt vad som skulle kunna göras.

Jag vill upprepa att vi har erbjudit Salam Fayyad tekniskt stöd inom revision, intäkter och tullar, utöver vårt pågående arbete med den tillfälliga internationella mekanismen, som jag skulle vilja fasa ut så fort som möjligt, men det kan jag inte eftersom det fortfarande krävs humanitärt bistånd där. Vi arbetar för tillfället med ministeriet för att bestämma tillhandahållandet av stöd, men vi återupptar också institutionsuppbyggnad där det behövs.

Vi försöker satsa på utvecklingsstöd för att inge större hopp hos befolkningen, men det är sant att det krävs en hel del politiskt mod och politisk vilja, framför allt från parterna i konflikten. Som medlemmar i kvartetten kan vi bara stödja dem, hjälpa dem framåt, uppmuntra dem, och det är vad vi försöker göra,

men vi kan tyvärr inte fatta beslutet åt dem. Där går gränsen för vad vi kan göra. Jag hoppas att nästa möte i området blir positivt och fungerar som en språngbräda för denna politiska vision och politiska horisont som vi alla ser framför oss.

Vi hoppas och vädjar om en frigivning av alla politiska fångar. Det innebär den kidnappade israeliska soldaten samt BBC-journalisten Alan Johnston, men även alla medlemmar i den palestinska regeringen och alla andra som fortfarande sitter fängslade. Jag anser att det skulle vara en mycket bra drivkraft för att kunna ta ytterligare steg mot denna tvåstatslösning som vi alla så uppenbart önskar.

Javier Solana, *hög representant för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. (EN)* Herr talman! Jag ska inte upprepa vad jag och andra som har deltagit i debatten redan har sagt.

Jag vill först och främst tacka alla parlamentsledamöter som har deltagit, de som fortfarande är kvar och de som har gått. Jag anser att det har varit en mycket intressant debatt, och jag vill ge en kommentar till den. När jag kommer till Europaparlamentet för att diskutera Mellanöstern känns det alltid mycket känsloladdat, bland annat för mig själv. Men jag anser att våra debatter måste handla om de händelser som är viktiga vid en viss tidpunkt.

I dag befinner vi oss i en svår situation, men som har nämnts är det samtidigt en tid av hopp som inte har funnits på länge. Jag har varit engagerad i Mellanöstern i många år. Jag deltog vid Madridkonferensen och vid den senaste konferensen på Camp David. Inte sedan Camp David har jag upplevt att vi har varit så här nära början till en verklig, meningsfull kommunikation och utbyte och därmed en politisk horisont samt en debatt och förhandlingar om detta. Det finns tre orsaker till detta.

En är att Arabförbundets initiativ sänkades vid Camp David. I dag har vi det, och vi har arabernas åtagande att ta emot den palestinska förhandlaren, oavsett vem det är, för att stötta honom och ge det stöd som ni alla vet sänkades vid Camp David.

För det andra har det gått 40 år. Jag tror att alla känner sig utmattade – mentalt, fysiskt och politiskt. Ur denna utmattning tror jag att vi måste samla ny mental och politisk energi för att kunna gå framåt.

För det tredje har vi en mekanism – kvartetten – och ibland inser vi inte hur mycket insatser som görs där. För första gången sitter Förenta staterna och EU vid samma förhandlingsbord för att förhandla med parterna, vilket aldrig har skett förut. Vi måste erkänna det. Detta är första gången som EU har suttit med vid förhandlingsbordet. Ryssland satt med i Madrid och försvann sedan. Där fanns också Förenta nationernas generalsekreterare – fundera en stund över vad det innebär – Förenta nationerna förhandlade i denna konflikt. Det var otänkbart på den tiden.

Jag anser att alla dessa delar i viss mån förändrar utsikten för vad som kan göras nu. Nu måste vi försöka gå vidare, försöka att inte vackla och försöka att fortsätta arbeta i den riktningen. Förutsättningarna har ändrats, och därför hyser vi större hopp om att det kan uppnås. Kommer vi att uppnå det inom 24 timmar? Nej. Om ni tror att vi kommer att hitta lösningen på alla problem i slutet av månaden har ni fel. Vi får vänta lite längre än så. Men vi ska se om vi får chansen att göra framsteg.

Slutligen vill jag betona att alla här är européer. Alla här är medlemmar i EU. Ibland måste vi vara lite stolta över det vi gör. Om ni åker till Palestina, som ni gör, kommer ni att höra kritiken. Men om ni verkligen har ett djupare samtal med palestinierna och israelerna kommer ni förmodligen att upptäcka en växande sympati och förståelse för hur vi européer sköter saken – det måste ni hålla med om. Jag tror att vi européer måste erkänna det då och då. Annars kommer vi aldrig att gå framåt tillsammans, vilket vi måste.

Att göra framsteg är inte något man gör en eller två, utan något man gör allihopa. Vi har chansen. Vi får se om vi har gjort några framsteg nästa gång vi ses. Vi kommer inte att ha lösningen, men vi får se om vi har gjort några framsteg.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod i Strasbourg.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig. – (PT)* Denna vecka är det 40 år sedan Israels olagliga ockupation av de palestinska områdena Västbanken, Gazaremsan (som nu upplever ett våldsamt

belägringstillstånd) och östra Jerusalem, de syriska Golanhöjderna och de egyptiska områdena på Sinaihalvön, som Egypten sedan dess har återvunnit.

40 år av

- kränkningar av internationell lagstiftning och de israeliska myndigheternas vägran att foga sig efter otaliga resolutioner från FN:s säkerhetsråd,

- de israeliska myndigheternas brottsliga och brutala ockupation, kolonisation och förtryck, samt förnekande av det palestinska folkets lagliga rättigheter,

- de israeliska myndigheternas underkuvande, plundring och exploatering av det palestinska folket, påtvingande av arbetslöshet och fattigdom, samt den mest förödmjukande förnedring och omänskliga levnadsvillkor,

- Förenta staternas och dess europeiska allierades faktiska stöd och samarbete med, eller åtminstone tysta medgivande inför det som de israeliska myndigheterna bär ansvaret för.

Juni 2007 är en tid för att upprepa uppmaningen om ett slut på ockupationen av de områden som Israel ockuperade 1967, en tid för att uppfylla internationell rätt och genomföra de aktuella FN-resolutionerna, till exempel det palestinska folkets oförytterliga rätt till en livskraftig, suverän och oberoende stat.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Sexdagarskriget ägde rum 1967, och det fanns en segrare. Under de senaste 40 åren har förloraren varit den mänskliga värdigheten. Den humanitära krisen i Mellanöstern är en av de mest tragiska i modern historia. Det finns en ond cirkel med våld i regionen som ingen hittills har lyckats bryta. Generationer av israeler och palestinier har levt med bristande stabilitet, våld och krig.

Krishanteringen har varit det verktyg man använt i praktiken för att finna en lösning på Mellanösternkonflikten. Steg för steg har syftet varit att nå en permanent fred. Eldupphör har åstadkommit, och den kommer snart att ha kollapsat, och en ny konflikt har börjat.

Det är svårt att tro på en framgångsrik väg så länge som parterna inte lyckas förstå att varje våldsdåd förstör framtiden för en del av dess egna folk. Det finns också en brist på förståelse bland de palestinska grupperna. Det pågår ett inbördeskrig i Gaza. Massor av palestinier har dött i sammandrabbningar mellan Fatah och Hamas.

Israels militära åtgärder och kränkningar av de mänskliga rättigheterna måste fördömas. Varje land måste hålla sig till de internationella förpliktelserna och internationell rätt, och bör respektera människovärdet, något som aldrig får uppges. Vi kan emellertid inte begära att Israel omedelbart drar sig tillbaka från de palestinska områdena, så länge som de palestinska myndigheterna inte erkänner staten Israel.

Kvartetten, dvs. Förenta staterna, FN, EU och Ryssland, måste uppenbarligen fortsätta sina ansträngningar för att uppnå en varaktig fred. Det är parlamentets sak att visa europeisk konsekvens och stödja kommissionen och rådet.

Det är en sak som vi helt säkert inte kan göra. Vi kan inte få parterna att acceptera vår önskan att uppnå en varaktig fred. Vi kan uppmantra dem och utöva påtryckningar på dem, men vi kan inte påtvinga dem vår vilja.

14. Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om den femte sessionen i Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter som äger rum i Genève den 11–19 juni 2007.

Günter Gloser, rådets ordförande. (DE) Herr talman, kommissionsledamot Ferrero-Waldner, mina damer och herrar! Redan från början välkomnade Europeiska unionen inrättandet av Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter 2006, men vi har alltid betonat att vi förväntar oss att rådet ska vara ett effektivt och trovärdigt organ som verkligen bidrar till ett världsomfattande skydd och främjande av mänskliga rättigheter. Vid de tidigare sessionerna har Europeiska unionen också tagit upp viktiga debatter om frågor som rör mänskliga rättigheter, liksom dialog och nära samarbete. Under den fjärde ordinarie sessionen lyckades Europeiska unionen och den afrikanska gruppen få resolutionen om Darfur antagen

enhälligt. Det var resultatet av ihållande ansträngningar från Europeiska unionens sida, och det återspeglar inte bara rådets mandat utan även den grad av ansvar som det förväntas utöva.

Rådets möjligheter att uppfylla sitt mandat är oupplösligt förbundet med dess sammansättning. Låt mig ännu en gång erinra om att Förenta nationernas generalförsamling förväntar sig att rådets medlemsländer ska iaktta den högsta standard när det gäller mänskliga rättigheter. Rådet har även vädjat till FN:s medlemmar att välja medlemmar i rådet enbart från nationer som kan uppvisa goda resultat när det gäller mänskliga rättigheter. Även om detta ideal fortfarande långtifrån har uppnåtts vill jag ändå uttrycka vår tillfredsställelse över att man lyckades hindra Vitryssland från att bli invalt i rådet för mänskliga rättigheter i maj. Framgången berodde till en inte föraktfull del på att Europeiska unionen opponerade sig mot Vitrysslands kandidatur. Även om EU är i minoritet när det gäller antal spelar vi ändå en ledande roll i rådet och har etablerat oss som en viktig aktör.

Trots viss uppmuntrande utveckling, exempelvis antagandet av en internationell konvention till skydd för alla människor mot påtvingade försvinnanden krävs mer åtgärder för att förse rådet för mänskliga rättigheter med de metoder och instrument som behövs för att leva upp till förväntningarna från det internationella samfundet och särskilt från Europeiska unionen. För Europeiska unionen är det institutionella inrättandet av rådet viktigast. Vi satsar därför energiskt på att denna institutionsbyggande process ska ha fullgjorts framgångsrikt när det första året avslutas. Den kommande femte sessionen kommer därför att bli mycket viktig. Rådet kommer då att fatta sina avgörande beslut om att inrätta institutionen och därmed slutligen slå fast sin egen effektivitet och trovärdighet för de kommande fem åren.

Europeiska unionen samarbetar för närvarande i Genève med samtliga deltagare för att nå ett resultat som gör att rådet för mänskliga rättigheter kan utnyttja sitt mandat fullt ut. I ordförandeskapets kontakter med ordföranden och övriga delegationer i rådet för mänskliga rättigheter försöker vi upprätta en central roll inom Förenta nationernas system för ett effektivt och trovärdigt råd. Europeiska unionen vill därför betona inrättandet av en effektiv och universell granskning och bibehållandet av mandat baserade på frågor och länder. Den planerade uppförandekoden för särskilda rapportörer får inte minska deras oberoende. Den måste tvärtom garantera detta oberoende och fokusera på skyldigheterna för de stater som rapportörerna samarbetar med. Vår målsättning är även fortsättningsvis att inrätta ett lämpligt förfarande för att välja ut nationella företrädare som har de expertkunskaper som krävs och även är oberoende.

Vi är medvetna om de svårigheter som följer av dessa målsättningar. Ni kan vara säkra på att vi kommer att fortsätta våra ansträngningar för att uppnå dem. Europeiska unionen hoppas också bestämt att rådet för mänskliga rättigheter med de sessioner som genomförs regelbundet under året, de nya och förbättrade verktygen och den fortsatta satsningen på den nuvarande dialogen med särskilda rapportörer och högkommissarierna för mänskliga rättigheter kommer att utvecklas till en hörnsten i Förenta nationernas system för mänskliga rättigheter. Det är nu upp till alla ledamöter i rådet för mänskliga rättigheter att agera ansvarsfullt och arbeta för att dessa mål ska uppnås.

Benita Ferrero-Waldner, ledamot av kommissionen. (DE) Herr talman, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Alltsedan Europeiska unionen grundades har den som ni vet varit en av drivkrafterna när det gäller att skydda mänskliga rättigheter och har därför spelat en aktiv roll för att fullfölja målen för rådet för mänskliga rättigheter och se till att det nya organet verkligen blir bättre än kommissionen för de mänskliga rättigheterna.

Det ursprungliga syftet har därför varit att se till att rådets sessioner tar upp brådskande frågor kring mänskliga rättigheter i anslutning till verkliga händelser, förbättrar samordningen inom EU och ökar unionens uppsökande satsningar, med andra ord dess försök att medvetandegöra regeringar utanför EU om frågor kring mänskliga rättigheter. Här har verkliga framsteg skett som å ena sidan gör det möjligt för oss att enhetligt och trovärdigt kämpa i rådet för mänskliga rättigheter och å andra sidan förbättrar vårt samarbete med partner i andra delar av världen genom bilaterala möten i multilaterala forum och genom en bred kampanj för att öka medvetandet i många av världens huvudstäder.

Bland de prioriterade uppgifterna under det första året har därför varit att skydda mandaten och mekanismerna för rådet för mänskliga rättigheter, inom ramen för processen med granskning och införandet av det nya så kallade universella granskningsystemet, som syftar till att övervaka situationen för de mänskliga rättigheterna i alla länder.

Det allmänna kompromisspaket som så sent som i går lades fram av ordföranden för rådet för mänskliga rättigheter går definitivt i rätt riktning: även om det ur vårt perspektiv behöver förbättras är det ändå en mycket bra grund för fortsatta förhandlingar. Den femte sessionen i rådet för mänskliga rättigheter nästa vecka har därför en mycket speciell roll inför organets framtid. Jag är därför särskilt glad att en delegation från Europaparlamentet kommer att delta i sessionen som en del av de europeiska ländernas delegation.

Vad har då rådet för mänskliga rättigheter hittills åstadkommit? Det är omöjligt att ge ett entydigt svar, men enligt min uppfattning bör rådet vara ett pågående projekt, ett slags ständigt arbete. Jag vill gärna lämna några korta kommentarer. Den första sessionen i rådet var definitivt en besvikelse. De gamla uppförandemönstren kom åter upp till ytan. Vi kände naturligtvis redan igen dem från kommissionen för de mänskliga rättigheterna. Sessionen om Mellanöstern fördärvades särskilt av bristande samarbetsvilja från just de stater som sammankallat dem. Det resulterade i obalanserade förslag till resolutioner som vi i Europeiska unionen inte kunde stödja.

Låt mig därför klargöra att även om konfrontationer när det gäller frågor om mänskliga rättigheter kan vara nödvändiga när människors grundläggande rättigheter står på spel är det en annan sak när mänskliga rättigheter används som täckmantel för en fortsatt konflikt som huvudsakligen är politisk. Precis som rådets ordförandeskap har emellertid även vi noterat att den mycket positiva resolution om Darfur som nyligen antogs har mildrat dessa negativa intryck. Jag anser slutligen att det är den viktigaste resolution som rådet har antagit. Den utarbetades i nära samarbete med den afrikanska gruppen i mycket utdragna förhandlingar och antogs slutligen enhälligt. Det var en stark bedrift med tanke på vilken känslig fråga det handlade om, och det faktum att EU nu enkelt kan röstas ut ur rådet för mänskliga rättigheter.

Det övervakande organ av fem oberoende FN-rapportörer som inrättades i och med resolutionen kommer att lägga fram sin första rapport till rådet inom de närmaste veckorna, sannolikt redan nästa vecka.

Och låt oss inte glömma att den internationella brottmålsdomstolen nyligen pekade ut två sudanesiska misstänkta. Det händer i alla fall saker på den fronten i Darfur, kort sagt. Vi hoppas verkligen att detta blir ett föredöme och innebär en standard för det framtida arbetet i rådet för mänskliga rättigheter. Avslutningsvis har de interaktiva dialogerna med högkommissarien och FN:s särskilda rapportör visat sig vara en mycket användbar utveckling. De har gjort att vi kunnat närma oss situationen för de mänskliga rättigheterna i enskilda länder – ofta i anslutning till mer allmänna frågor om mänskliga rättigheter – på ett mycket tydligt men också betydligt mindre provocerande sätt. Vårt nästa steg blir emellertid att hitta fler vägar för att dessa dialoger ska kunna följas av praktiska framsteg på fältet.

Hur otåliga vi än är när det gäller en snabb utveckling i FN:s råd för mänskliga rättigheter vill jag varna alla för förhastade bedömningar av rådet på det här stadiet. Det vi kan säga hittills är att det har funnits både mörka och ljusa sidor. Vi är övertygade om att EU kommer att fortsätta sina ansträngningar för att bygga på den positiva utveckling som utan tvekan har skett och inom ramen för en intensiv dialog med sina FN-partner bygga upp ett effektivt råd för mänskliga rättigheter inom FN, framför allt ett som arbetar till förmån för de människor som berörs. Rådet är fortfarande det huvudsakliga internationella forumet för mänskliga rättigheter, och vi i EU har ett ansvar att aktivt utnyttja det för att förstärka våra värderingar, ideal och intressen.

Laima Liucija Andrikiėnė, för PPE-DE-gruppen. – (LT) Till att börja med vill jag tacka rådets och kommissionens företrädare för deras rapporter om det första arbetsåret inom Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter och den femte sessionen i FN:s råd för mänskliga rättigheter. I morgon ska Europaparlamentet rösta om en resolution i frågan där alla grundläggande problem ingår, exempelvis våra förhoppningar när det gäller rådets möjligheter att utträta något, dess mekanismer, särskilda förfaranden, särskilda rapportörer, universella granskningar och Europeiska unionens roll. Europaparlamentet har definitivt förväntat sig och förväntar sig fortfarande mycket från rådet för mänskliga rättigheter, av det enkla skälet att mänskliga rättigheter är en fråga av särskild betydelse eftersom respekt för mänskliga rättigheter och deras försvar är en grundläggande del av EU:s etiska principer och regler, och i allmänhet är de grunden till EU:s enighet och integritet. Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter kan erbjuda utmärkta möjligheter till effektiva åtgärder när det gäller att försvara och skydda mänskliga rättigheter och främja dem för Förenta nationernas räkning. I det hänseendet är den femte sessionen särskilt viktig eftersom ett års verksamhet inom rådet har visat på problem och tillkortakommanden som både kan och måste lösas snarast. Det är nödvändigt för att rådet ska kunna bli ett verkligt tillförlitligt system som kan reagera adekvat och vid behov även snabbt på överträdelser av mänskliga rättigheter oavsett land i världen, och som kan hitta effektiva sätt att påverka regeringarna i de länder där mänskliga rättigheter överträds grovt. Det första verksamhetsåret i rådet

för mänskliga rättigheter har gjort det möjligt för oss att bedöma om rådet med hjälp av sina planerade förfaranden och system kommer att kunna genomföra det ambitiösa program det har antagit. Det första årets erfarenhet, resolutioner om Darfur, Iran och Uzbekistan, tillämpningen av konfidentiella krav när överträdelse av mänskliga rättigheter i de två senare länderna har diskuterats, liksom andra beslut, har visat att förfarandena inom rådet för mänskliga rättigheter måste vara maximalt öppna, och att de särskilda rapportörerna och experterna behöver vara helt oberoende. Det krävs dessutom tydliga kriterier när rådets ledamöter väljs ut. Länder där omfattande överträdelser av mänskliga rättigheter förekommer borde rimligtvis inte väljas som ledamöter i rådet för mänskliga rättigheter.

Raimon Obiols i Germà, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag tycker vi kan vara mycket nöjda med den konsensus som har uppnåtts bland grupperna i kammaren när det gäller den text som vi ska rösta om i morgon för den femte sessionen inom Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter.

Rådet har inte haft det lätt sedan det inrättades. Det är därför viktigt att Europaparlamentet ännu en gång uppträder enhetligt när det gäller hur vi ska gå vidare för att främja och skydda mänskliga rättigheter och framför allt hur vi ska underlätta och förbättra arbetet inom Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter.

När man bedömer verksamheten visar det sig att vissa brister behöver åtgärdas, och de beror på två grundläggande problem.

Å ena sidan svaga och otillräckliga lösningar på dramatiska och brådskande situationer som kräver betydligt kraftigare åtgärder. Jag tänker särskilt på den dramatiska situationen i Darfur, som alla borde fästa största möjliga uppmärksamhet på.

För det andra det väsentliga behovet av att förbättra rådets interna system och dynamiken i förbindelserna mellan medlemsstaterna för att göra arbetet effektivare och ambitiösare.

Det finns ett grundläggande problem bakom båda frågorna, och parlamentet och Europeiska unionen kan göra mycket i det hänseendet. Jag syftar på politiska skillnader som inte får hindra de avgörande gemensamma satsningarna på att avsevärt minska sårbarheten hos världens folk när det gäller missbruk och överträdelse av mänskliga rättigheter.

Detta är en grundläggande aspekt eftersom EU måste stå i främsta ledet när det gäller att behandla alla länder lika i fråga om dialogen om mänskliga rättigheter.

Vi anser att denna filosofi måste utvidgas till rådet och att det kommande rumänska ordförandeskapet i rådet kan erbjuda en bra möjlighet för att dessa förbättringar ska bli verklighet.

Marios Matsakis, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Respekten för mänskliga rättigheter är av universellt värde och betydelse och är självklart en av EU:s grundläggande principer. Det är inte förvånande att vi i parlamentet fäster särskild uppmärksamhet på denna princip, vilket märks på de regelbundna framläggandena av betänkanden och resolutioner som handlar om brott mot mänskliga rättigheter runt om i världen.

Det var mycket olyckligt att vi i åratal fick betrakta det tämligen ineffektiva arbetet i Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna, och det var en stor lättnad när vi för ett år sedan kunde välkomna Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter som ersatte Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna. Som en företrädare för Human Rights Watch uttryckte det blev Förenta nationernas kommission för de mänskliga rättigheterna i själva verket en klubb för missbrukare eftersom missbrukande regeringar ville vara med för att blockera åtgärder mot sina egna och andra länder. Tyvärr skakades vårt hopp om en förändring till det bättre något efter att Angola, Egypten och Qatar valdes in i rådet. Dessa tre länder har en välkänd, ohygglig bakgrund av brott mot de mänskliga rättigheterna. Att Vitryssland inte valdes in i rådet var en lättnad, men det var med mycket liten marginal.

Under det första året med Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter har vi sett en del förändringar som har gjort att det fungerar bättre, men det måste sägas att det inte var några spektakulära förändringar. Vi förväntar oss och hoppas att fler lovande förbättringar är på väg. Rådet, som har sitt säte i Genève, har hittills visat stort intresse för att ta itu med problem i hela världen snabbt och upprepade gånger vid behov, men vi måste granska effektiviteten i dess arbete mer kritiskt. Till exempel antog rådet förra året inte mindre än åtta resolutioner med kritik mot Israel för dess militära angrepp mot de palestinska territorierna i Libanon. Dessa resolutioner är något, men inte mycket, användbara rent praktiskt. Det är inte Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheters fel, men detta råd måste ta lite ansvar för att det

inte hittar sätt att få människor att lyssna seriöst. Andra exempel är rådets problematiska förbindelser med Uzbekistan och Iran.

Eftersom nästa sammanträde i rådet äger ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jan Tadeusz Masiel, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Europeiska unionen har nu tagit över från Förenta staterna som de mänskliga rättigheternas väktare i världen. Av alla våra politikområden är detta det som gör oss mest populära på global nivå.

Tyvärr kan Europeiska unionen inte alltid inta sin rättmätiga plats vid möten. Vid den internationella konferensen om klimatförändringar i november förra året satt exempelvis unionens delegation på Finlands plats eftersom Finland då var ordförandeland. Vi behöver kunna ta vår rätta plats som EU så att vår röst hörs tydligt när vi hanterar de olika samtidsproblemen. Ett orosmoment är Mellanöstern, där Hamas hotar att förstöra Israel medan israelerna redan har börjat förstöra den palestinska nationen.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Rådet för mänskliga rättigheter inrättades som ersättning för kommissionen för de mänskliga rättigheterna och ställdes inför den allt annat än lätta uppgiften att inte hänge sig åt överdriven politisering och ingripanden mot regeringar inom ett så viktigt område som att se över den allmänna respekten för de mänskliga rättigheterna. Icke desto mindre är de framsteg som hittills gjorts på området minst sagt oroande.

Så sent som i går hörde vi Jody Williams – den särskilda rapportören inom rådet för mänskliga rättigheter för Darfur – beklaga sig över den enorma press hon känt för att hennes rapport skulle bli acceptabel för alla.

Vi vet alla vad det innebär. Det innebär att ta bort eller åtminstone tona ned kritiken så mycket som möjligt för att inte göra någon upprörd.

Det allvarligaste är emellertid att dessa krav ställdes för att inte äventyra rådets kontinuitet.

Det är illa om en institution som rådet för mänskliga rättigheter sätter sin egen överlevnad framför det som borde vara dess första och huvudsakliga ansvar: att garantera skyddet av mänskliga rättigheter i världen, vilket bland annat innefattar att identifiera människor som är ansvariga för våld, även om det handlar om regeringar, eller snarare framför allt om det handlar om regeringar.

Under rådets första år måste vi komma ihåg detta om vi inte vill att rådet ska bli ytterligare ett organ vars enda syfte är att dölja skammen bland dem som hela tiden överträder de mest grundläggande mänskliga rättigheterna inom och utanför sina egna gränser.

Genom den här resolutionen som vi i Europaparlamentet är eniga om, och det gläder mig, uppmanar och uppmuntrar vi rådet att inta en stark ledande roll vid den femte sessionen i rådet för de mänskliga rättigheterna, och vi vet att det inte kommer att bli enkelt. Men det finns minst två frågor som vi skulle vilja prioritera.

För det första garantin att särskilda rapportörer väljs ut på grundval av sitt oberoende och sin förmåga och att de kan fortsätta att arbeta som oberoende rapportörer.

För det andra att de universella granskningarna även innefattar deltagande av oberoende experter.

Det är det enda sättet för att vi ska kunna garantera trovärdigheten för detta råd.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Resultatet av arbetet inom Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter under det första året granskas för närvarande. Det internationella samfundets förväntningar har ännu inte uppfyllts. Det mest beklagansvärda exemplet är sannolikt resolutionen om situationen i Darfur vars innehåll urvattnades, bland annat som ett resultat av de eviga kompromisserna. Arbetet har av förklarliga skäl hindrats av det faktum att åtgärder och tillämpningar fortfarande pågår.

Våra förslag till en resolution betonar som sig bör problemområdena för arbetet inom rådet för mänskliga rättigheter. Två frågor behöver särskilt uppmärksammas. För det första måste vi lära oss av historien. Arbetet inom Förenta nationernas kommission för mänskliga rättigheter (UNCHR) som föregångare till rådet för mänskliga rättigheter förlorade i trovärdighet eftersom det i rådet fanns länder som grovt överträtt mänskliga rättigheter. EU måste envist fortsätta att framföra villkoret att medlemskap i rådet

för mänskliga rättigheter bygger på ett objektiva kriterium och att kraven för medlemskap är tillräckligt strikta. Begreppet mänskliga rättigheter omfattar ett mycket stort område. Vissa grundläggande mänskliga rättigheter måste ovillkorligen ingå i kraven för ett medlemskap. Jag anser att länder där shariadomstolar är en del av rättssystemet är särskilt problematiska. EU måste kämpa för att detta råd för mänskliga rättigheter inte blir en klubb för dem som bryter mot mänskliga rättigheter på det sätt som kommissionen för mänskliga rättigheter var.

Den andra frågan gäller förhållandet mellan en universell granskning och de särskilda förfaranden som tillämpas i enskilda länder. EU behöver starkt betona att de särskilda experternas arbete i enskilda länder i FN i framtiden kommer att hållas skilt från den universella granskningen och vara fullständigt oberoende av regeringar. Jag tycker det är oroande att medlemsstater kan använda den indirekta möjligheten med veto vid den universella granskningen i anslutning till en debatt om situationen i ett land, så att de misslyckas med att åstadkomma sin landsspecifika rapport.

Jag förstår de begränsningar som rådet för mänskliga rättigheter ställer upp för EU:s inflytande. Enbart länderna i Afrika och Asien kan tillsammans med sina 29 platser styra rådets arbete i en riktning som skiljer sig från västländernas målsättningar när det gäller mänskliga rättigheter. EU måste nu visa ett starkt ledarskap och en stark vilja. Vi bör försöka använda förhandlingarna för att bryta upp alla regionala block. Jag vill tacka det tyska ordförandeskapet som visat exemplarisk fasthet i sin strävan efter att förbjuda dödsstraff.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Herr talman! Det har nu gått mer än ett år sedan Europaparlamentet försiktigt välkomnade att Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter skulle ersätta den misskrediterade kommissionen för mänskliga rättigheter. Vi hoppades att det nya rådet skulle bli en institution som skulle bidra till att reformera FN och att den beslutsamt skulle satsa på att garantera större respekt för mänskliga rättigheter i hela världen.

Delegationerna från Europeiska unionen, medlemsstaterna och Europaparlamentet har alla varit aktivt delaktiga i rådets arbete. Det är nu dags att bedöma rådets åtgärder under det första året. Tyvärr måste man erkänna att hittills har inrättandet av detta nya råd inte inneburit någon vändpunkt i FN:s verksamhet när det gäller mänskliga rättigheter. Vissa länders intressen har fortfarande företrädare framför att försvara hotade grundläggande rättigheter och friheter.

Detta kan illustreras av rådets oförmåga att på ett lämpligt sätt bemöta situationen i Darfur. En rapport om den tragiska situationen i regionen antogs i mars, och ändå kunde rådet som helhet inte dra logiska slutsatser av rapporten och hantera problemet med de sudanesiska myndigheternas politiska ansvar för situationen i landet. Rådet har också fördömt Israel åtta gånger. Det visar på obalansen mellan rådets arbete och dess politiska ensidighet.

Den femte sessionen i rådet ska inledas om några dagar. En delegation från Europaparlamentet kommer att närvara. Nederländerna, Slovenien och Italien är inte medlemmar i rådet. Ett annat europeiskt land som ska bli medlem är Bosnien och Hercegovina. Vitryssland som för närvarande styrs av Alexander Lukasjenkos auktoritära regim har inte valts till rådet för att undvika debatt.

Europeiska unionens medlemsstater bör involveras mer i rådets arbete så att det verkligen kan engagera sig i att uppnå respekt för mänskliga rättigheter. Det handlar om en effektiv politik för mänskliga rättigheter i en samtida värld och en reform av FN. Detsamma gäller trovärdigheten för Europeiska unionen själv, och vi gör klokt i att minnas det.

Alexander Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Parlamentet har alltid följt Förenta nationernas reformprocess konstruktivt och förespråkat en effektiv multilateralism. Vi vill ha ett starkt FN, vi vill ha säkerhet och stabilitet, vi vill ha ett tufft krig mot fattigdomen och vi vill ha ett effektivt skydd för de mänskliga rättigheterna. Som ordförande i Europaparlamentets arbetsgrupp för förbindelserna med FN har jag också ett mycket personligt intresse i att dessa mål uppnås.

När rådet för mänskliga rättigheter inrättades som ett nytt FN-instrument välkomnade vi det varmt eftersom det innehöll en rad mycket lockande löften: äkta val av medlemmar, rationella arbetsmetoder och den universella översynen av samtliga medlemmar. Och i dag? Vår resolution är mycket kritisk: Angola, Qatar och Egypten är medlemmar tillsammans med Kina och Kuba, och val med ett urval av kandidater finns i praktiken inte. Vi lyckades nätt och jämnt undvika att Vitryssland valdes in. Medlemmar i Islamiska konferensen är i majoritet både i den asiatiska och den afrikanska regionala gruppen. Det innebär att de kontrollerar och faktiskt blockerar verksamheten i hela rådet, från länderrapporter till den

universella granskningen. Jag är väldigt spänd, fru kommissionsledamot, och undrar hur det ska gå för det paket som lades fram i går. Jag hoppas att vi får anledning att vara optimistiska.

En av era kommentarer var särskilt talande. Ni sa att Europeiska unionen enkelt kan röstas ut. Det ställer frågan om väst har gjort sin läxa. Det är en fråga för rådet eller ännu hellre för medlemsstaterna. De fick inte valuta för pengarna i förhandlingarna och märkte det inte ens. Det var uppenbart att det berodde på bristande arbete bland våra regeringar. Men vi parlamentsledamöter måste också ställa oss själva frågan om vår och våra nationella kollegers granskning var tillräckligt strikt. Jag tror inte den var det. Det stärker ytterligare det faktum att vi parlamentsledamöter inte ska överlämna Förenta nationerna till våra regeringar. Vi måste stärka FN:s parlamentariska dimension.

Fru Ferrero-Waldner! Jag är mycket glad över er kritiska bedömning av det första året för rådet för mänskliga rättigheter eftersom organet inte uppfyllde de förväntningar vi hade på det. Men faktum kvarstår att institutionen fortfarande existerar och fortfarande är det huvudsakliga internationella forumet. Vi måste utgå från detta, och jag hoppas att vi ska lyckas stödja rådet så att det tar sig ut ur den nuvarande återvändsgränd. Avslutningsvis är jag glad att vi har den här debatten i Bryssel och inte i Strasbourg.

Günter Gloser, *rådets ordförande. (DE)* Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill bara kort sammanfatta eftersom vi är överens om målsättningarna. Jag förstår er besvikelse, herr Lambsdorff, över det ni just räknat upp. Ni är inte heller den enda som är besviken, för vi hade alla rätt annorlunda förväntningar.

Jag instämmer med kommissionsledamot Benita Ferrero-Waldner som sa att rådet hade funnits i ett år, att vi hade tänkt oss att allt skulle bli annorlunda men att vi inte skulle göra förhastade bedömningar av rådet. Jag vädjar om att vi nu inte ska slå in en kil mellan parlamenten och regeringarna. Det hjälper inte – tvärtom.

Även om det finns utrymme för förbättringar på det ena eller det andra området måste Europeiska unionen – och de nationella parlamenten, Europaparlamentet, regeringarna och kommissionen ingår alla i unionen – uppträda enigt och sända en tydlig signal om att vi är alltför engagerade i mänskliga rättigheter för att låta någon så oenighet bland oss. Jag kan bara hoppas att framsteg kan ske inom det ena eller det andra området under rådets andra år, även om en behärskad bedömning är på sin plats efter ett år. Men jag sprider gärna ut att vi kommer att lyckas tillsammans med er, som så entusiastiskt kämpar för mänskliga rättigheter. Jag hoppas att vi kan dra en mer positiv slutsats i nästa års rapport än vi kunde i dag.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Benita Ferrero-Waldner, *ledamot av kommissionen. (DE)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag betraktar rådet för mänskliga rättigheter som ett organ som fortfarande befinner sig i sin linda och därför dras med vissa barnsjukdomar. Det är inte lätt för Europeiska unionen att uppnå några verkliga framsteg när det gäller att hävda vår standard för mänskliga rättigheter inom FN:s ram i dag. Varför? Eftersom vi har få permanenta allierade. Det stöd vi får kommer vanligtvis från Kanada, Schweiz och Norge, länder som ansöker om EU-medlemskap och enskilda länder som omfattas av vår grannskapspolitik, för att nämna några av de största. Förteckningen är inte fullständig, men vi står ofta inför en enad front av G77-länder, och vi kan sällan uppnå något med ett konfronterande synsätt.

Vi måste dra våra egna slutsatser av detta. Vari ligger problemet? Vad kan vi göra? Vi skulle exempelvis kunna stärka den särskilda rapportören, stödja högkommissarien för mänskliga rättigheter och införa universella granskningar, men vi skulle också kunna fördöma de allvarligaste fallen och anmäla de mest uppenbara överträdelserna. Med andra ord måste vi i specifika instanser föra mycket tydliga samtal till förmån för offren.

Jag önskar ofta att vi skulle svara och reagera snabbare på olika händelser. Jag har exempelvis redan från början krävt ett varningssystem. Jag hoppas verkligen att vi successivt kan röra oss i den riktningen. På längre sikt kommer emellertid ett nytt synsätt på mänskliga rättigheter inom Förenta nationerna att vara avgörande för om rådet för mänskliga rättigheter ska uppnå sina mål.

Övergången till detta nya synsätt stod verkligen i centrum för resolutionen om inrättande av det nya rådet. I resolutionen slås fast att arbetet i rådet ska styras av principerna om universalitet, opartiskhet,

objektivitet och en icke selektiv konstruktiv internationell dialog och samarbete. Vi måste naturligtvis också vara medvetna om att det aldrig kommer att finnas något opolitiskt FN-forum. Det säger sig därför självt att vi inte bara behöver främja våra egna värderingar utan även försvara alla våra intressen.

Talmannen. Jag har mottagit två resolutionsförslag⁽¹⁾ som ingivits i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

15. Förvaltning av sjögränser i Europa - Europeisk solidaritet och skydd av migranternas rättigheter (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en debatt om rådets och kommissionens uttalanden om förvaltning av sjögränser i Europa – europeisk solidaritet och skydd av migranternas rättigheter.

Peter Altmaier, rådets ordförande. (DE) Herr talman! Låt mig på ordförandeskapets vägnar säga mycket tydligt att de senaste rapporterna om migranter som har mist livet när deras båtar har sjunkit i Medelhavet, rapporterna om de tragedier som har utspelat sig där, påminner oss om vårt ansvar som medlemsstater på detta område.

Oavsett alla grundsatser för invandringspolitik måste skyddet av mänskligt liv vara en absolut prioritet när det föreligger en verklig och aktuell fara för liv och lem. Principen ingår inte bara i ett antal internationella konventioner. Den överensstämmer också med vår gemensamma förståelse för de värderingar som Europeiska unionen bygger på.

Oavsett frågan om juridiskt forum bär Europeiska unionen utan tvivel det politiska ansvaret, och vi bör ta på oss det ansvaret gemensamt. Ordförandeskapet har därför genom en överenskommelse med kommissionen beslutat att rådet (rättsliga och inrikes frågor) ska diskutera frågan vid sitt kommande möte den 12 juni.

Vi kan inte blunda för att det har förekommit problem tidigare med att tolka och tillämpa internationella konventioner, och dessa problem finns fortfarande i dag. Vi måste som medlemsstater inse vårt ansvar för att förebygga sådana mänskliga tragedier, och i Haagprogrammet betonas med rätta uttryckligen behovet av ett nära samarbete mellan alla stater, liksom solidaritet och delat ansvar.

Utöver behovet att rädda mänskligt liv är det avgörande budskapet att vi inte får låta det komma till den punkt där hänsynslösa kriminella organisationer utsätter dessa människor för livsfara genom att försöka transportera dem illegalt till Europa. Det är därför viktigt att vi, som en del av en allmän strategi för att lösa migrationsfrågan, också uppnår ett bättre samarbete med ursprungs- och transitländerna. Detta samarbete behöver intensifieras inom ramen för den politiska dialogen om migrationsfrågor med regeringarna i dessa länder, särskilt när det gäller partnerskapet mellan Europa och Medelhavsområdet och uppföljningsprocessen efter migrationskonferensen mellan EU och Afrika i Rabat och Tripoli.

Vi tror att våra ansträngningar de senaste månaderna och debatterna vid alla rådsmöten under det finska och tyska ordförandeskapet har varit ett första steg i riktning mot att Europeiska unionen ska kunna hantera dessa tragedier effektivare och mer övertygande i framtiden till förmån för de människor som berörs.

Franco Frattini, ledamot av kommissionen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Rådsordföranden Peter Altmaier har sagt mycket, och jag instämmer i hans ståndpunkt. Jag vill däremot betona en väsentligen politisk aspekt av detta, nämligen att vi måste gripa oss an invandningsfrågan genom att kombinera behovet av att stoppa människohandeln och alla slags olagliga verksamheter med det ovillkorliga behovet av solidaritet, och solidaritet innebär först och främst att rädda människor i fara.

När vi ställs inför risken att förlora ett enda människoliv, vilket helt riktigt har nämnts och som vi betonar i vårt gemensamma uttalande, förpassas strikt juridiska frågor om genomförandet av internationella

(1) Se protokollet.

sjörättskonventioner – vilket också måste ske noggrant och grundligt – ändå till en underordnad plats. Människor i nöd måste räddas först. Men solidaritet handlar naturligtvis om mycket mer än så.

Solidariteten ligger till grund för det heltäckande synsätt som kommissionen har valt efter Europeiska rådets enhälliga stöd i december förra året och i strikt samarbete med det tyska ordförandeskapet under första halvåret i år. Det måste först och främst finnas solidaritet mellan EU:s medlemsstater, vilket innebär att alla medlemsstater i unionen, även de som är övertygade om att de påverkas mindre av den dagliga invandringstragedin, måste förstå att detta problem även är deras och berör hela EU, utan undantag. Det kan följaktligen tyckas vara ett självklart beslut att hjälpa Spanien med patrulleringen i Atlanten, som annars skulle ställas inför den enorma strömmen av migranter till Kanarieöarna alldeles ensamt, eller att patrullera i Medelhavet för att tillgodose behov i länder som Malta eller Cypern, de minsta EU-medlemmarna, för att inte tala om de större.

Alla medlemsstater måste göra sin del när det gäller patrulleringen, och jag kommer mycket vänligt att påminna alla ministrarna om att de inte har gjort och inte gör tillräckligt efter sitt åtagande att tillhandahålla utrustning. Detta är den första aspekten av solidariteten mellan medlemsstaterna.

Det finns en finansiell aspekt av solidariteten. Vi måste dela på kostnaderna för att införa patrullering och ge människor i nöd skydd och ett anständigt mottagande. I detta avseende tvingas jag att även att vädja till er, med min vanliga uppriktighet. Parlamentet håller fortfarande 12,7 miljoner euro i reserven som behövs just nu, inte om en vecka, om Frontex-uppdragen ska kunna fortsätta. Jag respekterar parlamentets beslut, men uppriktigt sagt kan vi tvingas att ställa in Frontex-uppdragen i centrala Medelhavsområdet och på Kanarieöarna på grund av brist på medel om reserven, som ska behandlas kring den 24–25 juni, frigörs först i slutet av denna månad. Det krävs omedelbara åtgärder för att frigöra dessa medel, som finns tillgängliga men som har placerats i reserven.

Det finns en annan fråga som har att göra med solidaritet: vårt åtagande gentemot de andra berörda länderna. Vi har lovat att samarbeta närmare med ursprungs- och transitländerna. Vi har mycket tydligt förklarat att vi vill att de ska bidra effektivt och att vi är beredda att hjälpa ursprungsländerna genom ett system för laglig, reguljär och övervakad invandring. Vi lade fram ett tydligt utformat förslag om detta för två veckor sedan.

Samtidigt ber vi om stöd från ursprungs- och transitländerna för att förhindra människohandel och mycket tydligt förklara för dem som vill ge sig iväg över Atlanten eller Medelhavet att de kommer att ge sig ut på en resa som inte leder till rikedomar, utan till allvarlig fara. Därför behövs det först och främst politiskt samarbete, inte polissamarbete, för att skapa de rätta förutsättningarna för att tillhandahålla ännu tydligare information om denna fråga i ursprungsländerna, information som saknas för närvarande. Omvänt är EU berett att välkomna personer som vill arbeta hederligt och lagligt. Som vi alla vet behöver vi sådana resurser i många medlemsstater, där det råder brist på arbetskraft. Det är en annan aspekt av solidariteten.

En annan viktig form av solidaritet gäller mottagandet av invandrarna, även de olagliga. Det är min fasta övertygelse att alla medlemsstater är skyldiga att göra allt som står i deras makt för att rädda människor i sjönöd, men de andra medlemsstaterna måste även inse att vi till exempel inte kan låta Malta att bära hela bördan för att ta emot alla de invandrare som räddas mitt i Medelhavet av maltesiska fartyg. Situationen kräver solidaritet och även en politiskt grundad principöverenskommelse för att avgöra var vi kan ta emot de invandrare som anländer till de mest utsatta länderna. Detta är en annan sida av solidariteten: att fler medlemsstater tar emot invandrare, inte bara de som står i frontlinjen. Detta är en annan fråga som vi måste nå en principöverenskommelse om, vilket vi tyvärr inte har gjort ännu.

Jag anser att vi måste inrikta oss på ytterligare en fråga vid mötet med ministerrådet nästa vecka: vem är ansvarig för att patrullera de marina räddningstjänstområdena utanför territorialgränserna som faller under tredjeländers ansvar? Libyen har nämnts i det här sammanhanget. Enligt internationella konventioner har varje land ansvar för ett område av öppna havet där det ska sköta räddningstjänsten. Vad händer om ett tredjeland som Libyen inte fullgör sin skyldighet när det gäller eftersökningar och räddningsuppdrag till havs? Vad kan vi européer göra för att ingripa inom detta område? Vem ska ta ansvaret? Det saknas bestämmelser om detta, och dessa bestämmelser måste fastställas. Problemen rör genomförandet av internationella konventioner, inte EU-lagstiftning. Det är emellertid dags att ta itu med denna fråga på EU-nivå, och jag anser att det skulle vara en bra idé att även börja diskutera detta under ministerrådets möte nästa vecka.

Avslutningsvis, vem har ansvaret och vilket slags solidaritet behövs för det första mottagandet av invandrarna? Vem har ansvaret för att se till att de tas emot under förhållanden som garanterar den mänskliga värdigheten, som är oförytterlig och icke förhandlingsbar? Vem ska ta ansvaret, och hur ska vi dela upp uppgifterna mellan medlemsstaterna? Kan vi, återigen, förvänta oss att ett litet land mitt i Medelhavet ska göra allt självt? Detta skulle inte vara något bra exempel på solidaritet mellan medlemsstaterna, så det är en annan aspekt som vi bör ha i minnet. EU kan göra mycket i detta avseende; vi kan hjälpa till med finansieringen och anordna återsändandeoperationer i ursprungsländerna, vilket måste ske enligt de bestämmelser som garanterar alla personer som återsänds absolut värdighet. Alla invandrares mänskliga värdighet måste självklart respekteras fullt ut, vare sig de är lagliga eller olagliga, men vi kan inte göra våra åsikter gällande om någon av medlemsstaterna vägrar att göra sin del.

Det är den solidariteten som jag avser, och detta är de vägledande principerna för att se till att den tragedi som inträffade för några dagar sedan – det handlar inte om att anklaga eller lägga skulden på någon för det, utan om att vi måste lära oss av en tragisk läxa – aldrig kan inträffa igen.

Simon Busuttil, för PPE-DE-gruppen. – (MT) Herr talman! Det värsta vi kan göra är att skylla på varandra i stället för att samarbeta för att finna en lösning på ett allvarligt problem, ett problem som, vilket har sagts, inte bara angår ett land utan alla länder. Att lägga skulden på Malta för incidenter som inträffade i libyskt vatten, vilket innebär att de inte är Maltas ansvar, är både fel och orättvist. Malta är väl medvetet om sina skyldigheter och uppfyller dem, med full respekt för det mänskliga livet. Detta gör Malta så till den grad att de flesta invandrare som kommer till Malta varje år och som plockas upp till havs räddas från döden. Den börda som Malta måste bära är redan oproportionerlig. För att citera ett exempel, herr Altmaier: det marina räddningsområde som Malta är ansvarigt för är omkring två tredjedelar så stort som Tyskland, eller nästan tre fjärdedelar så stort som Italien. Vi är ansvariga för hela detta område. Hittills har Malta ensamt patrullerat detta område eftersom Frontex inte ens har börjat sina rundor än så länge. Parlamentet är så angeläget om att Frontex' verksamhet ska inledas att det har fördubblat budgeten. Hittills har Frontex emellertid visat sig vara fullständigt ineffektivt i Medelhavet. Att Malta måste ta på sig skulden för incidenter som inträffar i libyskt vatten är därför oberättigat och orättvist. Vi måste samarbeta för att finna en lösning i stället för att anklaga varandra. Lösningen, om vi vill ha någon, är självklar. Vi får inte se detta som ett problem som bara rör ett land, den börda som de invandrare som räddas i maltesiska vatten innebär måste fördelas mellan alla – ja, mellan alla de 27 medlemsstaterna. Detta står fullständigt klart. Vad som däremot inte står klart är om de nationella regeringarna är villiga att axla detta ansvar och dela på bördan. Tack så mycket.

Martine Roure, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman! Det är fullständigt oacceptabelt att vi, varje sommar, bevitnar mänskliga tragedier vid Europas gränser. Trots vår indignation upprepas dessa tragedier varje år.

Hur kan EU lämna dessa människor ensamma med sin förtvivlan vid Europas portar? Kommissionen måste begära åtaganden från medlemsstaterna vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) nästa möte: vi måste försäkra oss om att händelser av detta slag aldrig någonsin upprepas. Det är oacceptabelt att vi diskuterade individens ansvar medan det fanns människor i sjönöd till havs, som inte räddades.

Malta bär en stor del av detta ansvar; det är sant. Att hjälpa människor i sjönöd är en plikt och inte ett val, men de lämnades att dö. Jag anser emellertid att vi alla är ansvariga för denna tragedi. Jag har kontaktats av många malteser, som är medkännande människor som plågas av att se invandrare behandlas på detta sätt och är bekymrade för Maltas situation. Samtidigt är de dock medvetna om att deras lilla land har övergivits.

I detta sammanhang vill jag säga att dessa händelser visar hur solidariteten brister när det gäller gränsförvaltning och mottagande av migranter. Det är oacceptabelt att länder i södra och östra Europa måste bära den största bördan. EU måste visa sin solidaritet och agera för att se till att kostnaderna och ansvaret delas av alla medlemsstater. Därför uppmanar jag medlemsstaterna att bevilja mer resurser till Frontex så att de maritima uppdragen kan inledas före slutet av juni och utvecklas på bred front, särskilt i Medelhavsområdet.

Det glädde mig att höra att utvärderingen av Dublin II-förordningen kommer att läggas fram för oss under de närmaste dagarna. Det är vad vi har fått höra nyligen. Vi har bett om den i flera månader, även om det nu inte längre krävs en utvärdering, utan en snabb översyn. Dublin II-förordningen är uppenbarligen inte lämplig, särskilt inte för ett litet land som Malta.

Avslutningsvis vill vi fråga kommissionen hur diskussionerna med Libyen om invandringen har förlöpt. De senaste händelserna har visat Libyens oförmåga att hjälpa migranter och människor i nöd. Vi har redan sagt det, och vi upprepar det: EU får inte strunta i sitt ansvar och vältra över det på ett land som inte tillämpar lämpliga normer för skyddet av de grundläggande rättigheterna.

Jeanine Hennis-Plasschaert, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Olaglig invandring måste behandlas som ett brådskande ärende, för det är vad det har varit en tid nu. De första tvekande stegen har tagits. Detta förändrar emellertid inte det faktum att det 2007 fortfarande finns stora frågetecken när det gäller frågan om vem som är ansvarig för att rädda människor från att drunkna, vare sig de är lagliga eller olagliga invandrare. Förbluffande nog tycks inte alla ta moralen och den lagliga skyldigheten på lika stort allvar. Malta har naturligtvis, vilket Martine Roure påpekade nyss, en svår uppgift när det gäller den stora tillströmningen av olagliga invandrare. Detta är utom all diskussion. Vi måste därför börja tillämpa den så hett önskade och livligt omdiskuterade solidariteten så snabbt som möjligt. Jag anser även att det är nödvändigt att snabbt inrätta en mekanism för att dela på bördorna.

Detta kan dock inte försvara Maltas syn på hur landet bör utöva sina moraliska och lagliga skyldigheter på något sätt. Vi talar faktiskt om en EU-medlemsstat, vilket innebär att vi, hela unionen, är ansvariga. Medan Malta och Libyen inte kan komma överens om det exakta läget där 27 personer som håller på att drunkna befinner sig, lämnas de att klamra sig fast vid ett fisknät i tre dagar. Detta är tyvärr ingen isolerad händelse. Vi vet alla att Libyen inte direkt är berömt för att vara ett paradiset för mänskliga rättigheter eller yttrandefriheten, långt därifrån. Det faktum att EU riskerar att inta samma syn på dessa drunknande människor är en ren skandal.

I min diskussionsmapp för utskottet för transport och turism stötte jag i går på en undersökning om olaglig invandring till havs, och de föreslagna åtgärderna bör genomföras som en prioriterad fråga. Kommissionsledamot Franco Frattini bör samarbeta med kommissionsledamot Jacques Barrot om detta. Det räcker inte med pengar. Ni vet mycket väl att det är rådet som sitter inne med lösningen när det gäller återsändande av olagliga invandrare. Samtidigt, och framför allt, måste det stå fullständigt klart att ingen, absolut ingen, ska kunna gömma sig bakom så kallade luckor i lagstiftningen i den internationella sjörätten. Om det finns politisk vilja finns det definitivt ett sätt att lösa detta på.

Jag vill avsluta med en kommentar till rådet. Herrar rådsordförande, ni kan utfärda Berlinförklaringar som sätter de europeiska värderingarna i centrum, men nu är det dags att agera i praktiken. Om inget görs i praktiken visar verkligheten oss en helt annan bild, och ni, som rådsordförande, riskerar EU:s trovärdighet. Omsätt de högrävarande uttalanden som ni så gärna utfärdar, och som ni gjorde nyss, i handling. Jag uppmanar er att infria de ambitioner som ni fastställde i Tammerfors- och Haagprogrammen, bland annat. Infria era löften. Med all vederbörlig respekt är det fantastiskt med en debatt nästa vecka, men det räcker faktiskt inte. Det här är inga nya frågor. Vi måste agera, här och nu.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag anser att de nyligen inträffade händelserna och de skakande bilder som vi har fått se av en liten båt med människor i sitt nät på släp efter sig är, som vi har hört, resultatet av en rad misslyckanden. Många av dem hade helt klart kunnat undvikas med hjälp av lite planering. Vi antar att rådet (rättsliga och inrikes frågor) kommer att göra en del av det. De hade kunnat undvikas om medlemsstaterna hade hållit sina löften om bland annat logistiskt stöd till Frontex samt ytterligare åtgärder som utlovades efter händelserna på Kanarieöarna, Lampedusa, Malta, Cypern etc. De hade, som kommissionsledamot Franco Frattini sa, kunnat undvikas om medlemsstaterna hade förberett en plan B i det fall Libyen skulle misslyckas med att genomföra sina åtaganden. Det visar sig ju faktiskt att Libyen inte tydligt har definierat sitt marina räddningsområde. Varför förhandlar vi i en krissituation när vi vet att det redan finns oenigheter och vi kunde ha planerat för detta i förväg?

Jag håller med Martine Roure. Vi måste se upp med avtal som vi förhandlar om med länder som har så dåliga meriter när det gäller mänskliga rättigheter. Det gäller även många av både transit- och ursprungsländerna. Sådana avtal måste vara offentlig egendom, vare sig de är multi- eller bilaterala. Parlamentet väntar fortfarande på de dokument som de italienska myndigheterna lovade efter vårt besök på Lampedusa.

Min grupp anser att vi måste inrätta en asylbyrå för att organisera expertgrupper som ska hjälpa länderna vid fall av hög arbetsbörda. Med hänvisning till Dublin II-förordningen vet vi också att rädslan för konsekvenser gör att en del länder inte vill agera och ta på sig ansvar eftersom de känner att de saknar stöd. Med det finns även problem när det gäller direktiven för förfarande och mottagande samt kvaliteten

på genomförandet av dessa. EU måste återigen tillhandahålla stöd för att säkerställa ett kvalitetsförfarande, vilket är ytterligare en uppgift för en asylbyrå.

Vi måste emellertid även stödja andra länder för att kunna hantera behandlingen av de anländande. Vi måste även vara tydliga med att inte bestraffa dem som genomför räddningsuppdrag för att undvika fler åtal i stil med Cap Anamur. Man säger att sjörätten är tydlig, nämligen att människor i nöd ska räddas oavsett status. Jag är fullständigt övertygad om att ifall de personer som uppvisades i medierna hade varit passagerare på ett kryssningsfartyg hade de blivit upplockade betydligt snabbare än vad som var fallet.

Giusto Catania, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionsledamot Franco Frattini gjorde rätt i att tala om solidaritet, men vi anser att vi först och främst måste visa solidaritet gentemot familjerna till dem som drunknade i Medelhavet, solidaritet för att vi även själva ska inse att vi måste sluta kalla dessa människor för olagliga invandrare, och att vi rimligtvis bör tala om dem som skeppsbrutna. Det är i själva verket vad de är: människor – män och kvinnor – som drunknade i Medelhavet medan de försökte nå Europa och inte ens fick en chans att räddas eller undsättas till havs, utan faktiskt lämnades att klamra sig fast vid ett tonfisknät i tre dagar. Detta måste sägas rakt ut: någon måste ta ett allvarligt ansvar för detta!

Franco Frattini sa detta tydligt i en intervju i en italiensk tidning, när han nämnde den maltesiska regeringens tunga ansvar för detta. Detta måste upprepas här i kammaren, och även att de inte ens hade anständigheten att begrava dessa människor. Till och med förslaget att ta in dem efter det att de hade dött avslogs.

Även om Frontex kan ha en särskild uppgift att utföra måste vi allvarligt begrunda prioriteringen för Frontex, som måste vara att rädda människor i sjönöd. Vi sa detta för en kort tid sedan när vi diskuterade enheter för snabba ingripanden vid gränserna. Detta var tråkigt nog långt ifrån den första tragedin; under de senaste tio åren har över 9 000 människor drunknat när de har försökt nå Europa, men detta är den värsta tragedin under de senaste tio åren.

Vi bör även noga överväga behovet av att utöka de juridiska kanalerna för den lagliga invandringen till EU, och även möjligheten att se över Dublin II-förordningen för att förhindra det som har inträffat.

Jag anser att det är något allvarligt som sker här. Vi håller på att förlora västvärldens vägledande principer ur sikte, nämligen gästfrihet och rätten till begravning. Som de tragiska skådespelsförfattarna från det antika Grekland lärde oss måste vi börja om på nytt från denna utgångspunkt, inte minst för att vi ska kunna skapa en ny syn på mottagande och gästfrihet för EU.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr Gloser, herr kommissionsledamot! I dag är det viktigt att vi minns de bilder som vi alla har sett i tidningar och på tv. En båt som kunde siktas från luften, och när den lokala räddningsoperationen väl inleddes fanns båten inte längre kvar där, och 53 till 57 personer hade drunknat. I dag talar vi även om andra fall, där nästan alla som fanns ombord på dessa båtar var döda. Vi talar om barn, om spädbarn, om många okända människor – kort sagt, om en fruktansvärd tragedi som naturligtvis upprör oss starkt. Därför vill jag först och främst på gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokraters vägnar säga att denna fråga handlar om Europas innersta själ. Den handlar om grundläggande rättigheter, om själva grundstenen för våra värderingar, nämligen rätten till livet. Dagens debatt handlar inte om invandringsargumentet, om vem vi släpper in i EU och vem vi stänger ute, utan om väsentliga humanitära frågor. Jag måste därför betona att värderingar har några gränser; vi européer anser att våra värderingar är odelbara, och vi måste tillämpa dem.

För det andra vill jag betona att det nu, vilket många av mina kolleger har sagt, finns ett trängande behov av europeisk solidaritet. Att lämna ett så litet land som Malta och andra länder i EU:s södra delar att klara sig själva och sedan anklaga dem är inte rätt sätt att agera. Nej, detta är en EU-fråga. Enligt min mening är det verkligen tråkigt att denna tragedi har fått ett så litet genomslag i medierna i centrala och norra Europa och att folket i dessa delar av Europa har visat så lite intresse för den.

Nu krävs det åtgärder. Herr kommissionsledamot, av detta skäl är det ett nöje för mig att på PPE-DE-gruppens vägnar stödja förslaget om att vi ska diskutera en frysning av utgifterna om medel behövs för detta ändamål. Genom dig, Peter, uppmanar jag rådet att inte bara fatta beslut, utan att vidta de så länge behövliga åtgärderna här och nu. Beslut kommer inte att rädda människors liv; det är bara

praktiska åtgärder som kan göra det. Därför uppmanar jag till att denna humanitära katastrof ska vara en av de viktigaste frågorna på dagordningen för nästa veckas möte i rådet.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Ännu en gång har bilder med desperata situationer och migranter som dör flimrat förbi på tv-rutorna i våra hem. Dessa bilder visar återigen den mest dramatiska och synliga sidan av den olagliga invandringen. De visar återigen en utpräpad humanitär nödsituation som kräver ett omedelbart och kraftfullt svar.

Denna situation kommer inte att upphöra av sig själv. Över 9 000 personer har redan dött när de försökt korsa Medelhavet, och när det blir bättre väder kommer denna siffra att fortsätta att öka.

Förra veckan underlät en medlemsstats myndigheter att uppfylla sina grundläggande internationella skyldigheter när det gäller undsättande och mottagande av skeppsbrutna. Därför är det inte tillräckligt att fördöma denna stats oacceptabla inställning och uppmana den att ta sitt ansvar för att se till att denna situation inte uppstår igen. Vi kan inte heller delegera kampen mot den olagliga invandringen till kaptener på fiskefartyg. Vi talar inte om ett maltesiskt problem. Det är ett problem på EU-nivå som kräver ett gemensamt svar som bygger på solidaritet bland oss alla. Jag betonar detta: alla medlemsstater, delat ansvar, öppenhet och ömsesidigt förtroende.

Av alla dessa skäl vill jag uppmana rådet, kommissionen och parlamentet att omedelbart vidta särskilda åtgärder för att sätta stopp för denna oacceptabla situation. Frontex måste sluta att vara en illusion och förses med de nödvändiga resurserna för gemensamma övervakningspatruller som ska verka permanent under hela året i högriskområden.

Vi européer kan inte fortsätta att bara diskutera och kivas med varandra medan invandrare fortfarande drunknar. Vi måste agera nu.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Jag vill börja med att gratulera kommissionsledamoten för att hon har tagit sitt ansvar i denna fråga. Jag hoppas att det inte bara är ord, även om det naturligtvis är bra att börja med ord.

Det är fullständigt oacceptabelt att vi lämnar en grupp människor ensamma att dö medan regeringarna och byråkratierna i flera medlemsstater grälar om vem som är skyldig att rädda dessa skeppsbrutna människor som dör av svält, drunknar, av den starka solen ...

Malta har sina skyldigheter och har visat en oacceptabel inställning, vilket förtjänar att fördömas. Men EU måste naturligtvis kunna stödja Malta i dag, Kanarieöarna i går och var som helst i morgon, för att rädda livet på människor som vill ta sig in i EU.

Sommaren börjar, och med den ser vi ännu en gång det mänskliga flödet av människor som vill förverkliga sina drömmar i London eller i Hamburg, men som är dömda att dö på stränderna i söder.

Det är detta budskap som vi måste sända.

Vi är för närvarande mitt uppe i en debatt om Europas framtid, om vad vi vill och kan göra tillsammans. Det är på områden som dessa som EU kan finna sin legitimitet. Jag talar inte bara om trovärdighet. Jag talar om legitimitet. Men EU kan också förlora sin legitimitet på detta område.

Vad är det för slags union som kan organisera och reglera alla möjliga saker – varav en del är absurda, till och med idiotiska, enligt våra medborgares åsikter – men som inte klarar av att organisera saker och ting på ett sådant sätt att de personer som försöker nå våra gränser inte dör, att de personer som försöker nå vår fästning inte döms att dö vid portarna?

Ni har en historisk utmaning, en politisk och historisk utmaning, herr vice ordförande. Ni har ansvaret för att främja solidaritet, men om vi inte kan skapa solidaritet mellan oss har ni ansvaret för att tvinga oss att visa solidaritet. Ni har makten att göra detta. Om vi inte är solidariska måste ni tvinga oss att vara det. Ni måste införa detta politiskt, fördöma de medlemsstater som inte tar sitt ansvar, och tvinga medlemsstaterna att vara solidariska genom lagstiftningsförslag så att alla axlar sitt ansvar för nuet och även för det förflutna, där så många dödsfall orsakats av regeringar som inte uppfyller sina skyldigheter.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Varje dag försöker allt fler blivande olagliga invandrare nå den europeiska kontinenten, och varje dag upplever vi oacceptabla situationer och tragedier i södra Europa. EU har inrättat Frontex. Europaparlamentet var berett att fördubbla den årliga budgeten för gränsövervakningen. Frontex har nu en budget på 35 miljoner euro.

Trots detta tar sig allt fler olagliga invandrare in i EU varje dag. Det är ett uppenbart faktum att gränsövervakningen inte fungerar. Det stöd och den samordning som det är meningen att Frontex ska tillhandahålla fungerar inte.

Om samordningen är bristfällig måste arbetet inom ramen för Frontex kritiseras. Om medlemsstaterna inte ställer den personal och den utrustning som de har lovat till förfogande är det de som måste hållas ansvariga, och de måste tvingas att uppfylla sina skyldigheter. Vi får under inga omständigheter lägga hela skulden på länderna i södra Europa.

I detta sammanhang vill jag ställa en fråga till vår kommissionsledamot. I ett pressmeddelande den 24 maj uppgav kommissionen att antalet flygplan, fartyg och annan utrustning som har tillgängliggjorts hittills är tillfredsställande. I dag, i en annan rapport från kommissionen, erfar vi att den kritiserar medlemsstaterna för att de endast har ställt en tiondel av de utlovade flygplanen, fartygen och helikoptrarna till förfogande. Vilken version är den rätta? Kan ni klargöra detta? Vi har nu inrättat Europeiska gränsförvaltningsbyrån, och om finansieringen är tillräcklig måste den visa resultat. Om så inte är fallet måste vi avskaffa den och undersöka andra lösningar.

På ett eller annat sätt – och i detta sammanhang vädjar jag till alla i ansvarsställning – måste EU, förutom att övervaka de egna gränserna, tillhandahålla stöd för att inrätta ett fungerande gränsövervakningssystem i transitländerna – det är en form av lokalt stöd som kommer att hjälpa oss i sin tur – bevilja stöd till stabilisering och genomföra lokala informationskampanjer i ursprungsländerna. Det är verkligen hög tid att vi agerar i stället för att bara fortsätta att diskutera denna oacceptabla situation.

Claudio Fava (PSE). – *(IT)* Herr talman, herr Frattini, mina damer och herrar! Jag stöder det som Franco Frattini har sagt här i dag och i de intervjuer som han har gett under de senaste dagarna, men en person som inte alls stöder detta är den maltesiske utrikesministern. I ett uttalande i eftermiddag förklarade han att Malta inte kan ta ansvar för olagliga invandrare som juridiskt sett inte omfattas av Maltas jurisdiktion.

21 drunknade personer är ingen juridisk fråga, och vid ministerrådets kommande möte måste någon, antingen rådets ordförandeskap eller kommissionen, förklara skillnaden mellan olagliga invandrare och offer för skeppsbrott för den maltesiska regeringen. Någon måste påminna den maltesiske utrikesministern om att ett fiskefartyg under maltesisk flagg beslutade att lämna 27 personer att klamra sig fast vid ett tonfisknät för att de tyckte det var viktigare att rädda sin tonfiskfångst än människoliv.

Någon måste förklara för den maltesiske ministern och för alla våra andra ministrar att den humanitära rätten inte har något att göra med rättsliga krav eller de konventioner som våra länder har undertecknat. Eftersom jag anser att det är viktigt att omsätta ord i handling håller jag med kommissionsledamot Frattini om att medlen för Frontex måste frigöras och att alla medlemsstater måste ta till sig detta krav, men samtidigt måste beviljandet av dessa medel till Frontex eller åtgärderna för frivilligt återvändande inom ramen för Europeiska flyktingfonden vara beroende av ett villkor om att medlemsstaterna måste uppfylla sin skyldighet att bistå människor i sjönöd, vilka omständigheterna än är och oavsett den rättsliga statusen för ett skeppsbrott.

Detta är en arbetshypotes som kan användas för att behandla detta problem tillsammans med de andra ministrarna under de närmaste dagarna.

Louis Grech (PSE). – *(MT)* Herr talman! Det är en skandal att så många människor återigen var tvungna att förlora livet för att avslöja bristen på konkreta åtgärder på invandringsområdet inom EU. Även om jag anser att medlemsstaterna måste axla sin del av ansvaret, särskilt vid situationer som gäller liv eller död, måste även kommissionen, och särskilt rådet, ta sin del av ansvaret. Enligt min åsikt fäster inte kommissionen och rådet tillräcklig vikt vid denna situation och ingår inte de nödvändiga åtagandena. Om man ser tillbaka på det som har gjorts under de senaste fyra åren upptäcker man snabbt att få åtgärder har vidtagits för att ta itu med denna alarmerande situation om man skalar bort alla meningslösa slagord om "solidaritet" och "mobilisering". Vi förväntar oss att omedelbara åtgärder vidtas när det gäller principen om att dela bördorna, översynen av Dublin II-förordningen och om logistiskt och administrativt stöd för att effektivt samordna de gemensamma patrullerna, som hittills har varit praktiskt taget obefintliga och som vi lovades för så länge sedan genom Frontex. Hittills verkar Europeiska gränsförvaltningsbyrån ha varit alltför lamslagen för att agera inför den enorma kris som den ställs inför. Trots detta får inget land fortsätta att lämnas ensamt att klara av denna tragedi, särskilt inte ett så litet land som Malta, som redan bär en långt större börda än det klarar av. I detta skede måste vi prioritera den verkliga krisen, inte leta efter syndabockar. Vi måste snabbt genomföra en krisplan i stil med Marshallplanen innan vi

blir tvungna att upprepa samma ord igen när ytterligare en tragedi inträffar. Vi har ingen tid att förlora; alltför många liv har redan gått till spillo. Jag hoppas att den definition av solidaritet som kommissionsledamot Franco Frattini har gett verkligen kommer att omsättas i praktiken. Tack, herr talman.

Peter Altmaier, rådets ordförande. (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag håller med alla som har sagt att vi behöver åtgärder i stället för bara ord. Och rådet har faktiskt vidtagit åtgärder under de senaste månaderna. Rådet såg till att det centraliserade registret över tillgänglig teknisk utrustning, Frontex' verktygslåda, fylldes på och att Frontex, åtminstone i princip, har över 100 fartyg, flygplan och helikoptrar till sitt förfogande. Med parlamentets stöd såg rådet till att förordningen om enheter för snabba ingripanden vid gränserna kunde antas. Ett Frontex-uppdrag kommer att genomföras i vattnen kring Malta, där vi med experthjälp och helikoptrar från medlemsstaterna kommer att försöka sätta stopp för denna mänskliga tragedi. Jag måste dock påpeka att det skulle ha varit bättre om vi hade kunnat inleda dessa operationer några veckor tidigare. Ansvaret för detta måste vi gemensamt ta på oss.

Under de senaste månaderna har vi också, till svar på ett förslag från kommissionen, enats om att genomföra lokala skyddsprogram i ursprungs- och transitländerna. Vi agerade positivt genom att ingå partnerskapsavtal och diskutera incitament för laglig och cirkulär invandring. Vi inledde förhandlingar om återtagandeavtal med länder i Afrika och på andra håll. Allt detta tar oss i rätt riktning. Trots detta är det sant att många av dessa åtgärder kommer för sent och att det skulle ha varit bättre för de berörda personerna om vi hade agerat snabbare och effektivare.

(NL) Fru Hennis-Plasschaert! Jag anser att detta även beror på den bristande effektiviteten i rådets beslutsprocess. Det är olyckligt att konstitutionsfördraget inte har trätt i kraft ännu, eftersom konstitutionen och de reformer som fastställs där skulle göra det möjligt för oss att fatta de nödvändiga besluten mycket snabbare och effektivare.

Under de närmaste dagarna och veckorna måste vi se till att vi lever upp till vårt humanitära ansvar för människor i nöd. Vi måste också försäkra oss om att vi inte lämnar Malta i sticket. Malta är ett litet land med ett stort ansvar inom det berörda området. Därför förtjänar Malta EU:s solidaritet.

För det tredje måste vi se till att inga av de åtgärder som vi vidtar skapar nya stimulansfaktorer som leder till att alltför personer försöker ta sig till Europa, eftersom vi då riskerar att öka snarare än mildra den humanitära nöden. Därför är jag fast övertygad om att rådet kommer att samla den nödvändiga styrkan för att sända en tydlig signal om detta vid nästa veckas möte.

Franco Frattini, ledamot av kommissionen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder det som Peter Altmaier har sagt. Nästa vecka kommer ministerrådet att behandla denna fråga öppet i en verkligt politisk debatt. Jag kommer därför inte upprepa de många positiva åtgärder som redan har vidtagits. Ni minns alla att vi för bara två år sedan inte hade ett enda dokument om gemensamma EU-åtgärder om invandring, och i dag talar vi om hur vi ska tillämpa de dokument och principer som har utarbetats utifrån det politiska samförstånd som vi har i dag, men som vi saknade då. Vi har gjort framsteg, men allt har inte skett så snabbt som det hade kunnat.

Som någon nämnde har finansieringen av Frontex ökat stort, 35 miljoner euro för 2007. Av detta belopp hålls emellertid 13 miljoner euro inne och kan inte utnyttjas, vilket innebär att de motsvarande kostnaderna inte kan betalas. Jag är tacksam för det som har sagts om parlamentets åtagande för att se till att detta belopp omedelbart frigörs för Frontex. Den verktygslåda som har tillgängliggjorts för Frontex har varit tillräcklig. Jag sa samma sak för ett par veckor sedan, efter att ha läst uttalandena om åtaganden från inrikesministrarna för minst 19 europeiska länder. Det jag sa då, i slutet av maj, var att vi inför denna sommar har över 100 fartyg, fler än 100 patrullbåtar, 25 helikoptrar och 20 flygplan. Det jag har sagt i dag är emellertid också sant, nämligen att vi endast har mottagit en tiondel av den utlovade utrustningen eftersom det formella åtagandet inte har ingåtts förrän nu.

Jag kommer vänligt men bestämt att påminna ministrarna och deras kolleger i rådet om att det som de åtog sig att tillhandahålla måste göras tillgängligt omedelbart. Om vi skulle ha haft 50 patrullbåtar i stället för fem så kanske en båt hade kommit fram snabbare för att rädda dessa personer från att drunkna. Ett italienskt fartyg kunde ha ingripit, och sedan ett franskt fartyg för att bärga offrens kroppar och ta dem till Frankrike. Om vår närvaro skulle ha varit större hade vi kanske kunnat ta itu med det tidigare. Ni måste erkänna att detta skulle ha varit solidaritet i praktiken.

Vi måste också komma ihåg att Frontex har haft en positiv effekt generellt sett i de områden där byrån har varit verksam, till exempel på Kanarieöarna förra året. Jag minns väl att den spanske inrikesministern i slutet av hösten förra året förklarade att migrationen till Kanarieöarna hade minskat med cirka 30 procent, tack vare Frontex-patruller i samarbete med ett tredjeland, i det här fallet Senegal. När verksamheten fungerar är resultaten uppenbara.

När det gäller centrala Medelhavet fick Libyen besök av oss för några dagar sedan. Ett Frontex-uppdrag reste till Libyen för att undersöka möjligheterna att bistå Libyen i övervakningen av landets södra ökengräns till Nigeria. Vi förklarade tydligt för Libyen att vi förväntar oss att landet ska öka antalet kontroller och framför allt bevaka sitt territoriella område för eftersökningar och räddningsuppdrag på öppna havet, som Libyen är skyldigt att övervaka, precis som alla andra länder.

Uppdraget kommer att kallas Nautilus II och kommer att sändas till centrala Medelhavsområdet. Det kommer att inledas om ett par dagar, och jag hoppas naturligtvis att så många medlemsstater som möjligt kommer att delta i det, inte bara Medelhavsländerna. Den tyska regeringen har förklarat att den kommer att delta i uppdraget i centrala Medelhavet, även om det inte är en Medelhavsstat, och några Medelhavsstater kommer också att delta. Jag skulle till exempel vilja att mitt land Italien deltar, även om det hittills inte har meddelat att det vill delta i uppdraget, som kommer att genomföras just i området mellan Sicilien, Malta och Libyen. Detta är ett konkret exempel på den vädjan om solidaritet som jag naturligtvis kommer att framföra till ministrarna, men som jag även framför till er.

Den sista frågan är Dublinförordningen, som bland annat Martine Roure tog upp. Rapporten offentliggjordes i dag och har antagits av kommissionen. Den handlar om hur mekanismen i Dublinförordningen har fungerat. Förordningen har fungerat bra, men kommissionen föreslår vissa tillägg. Vi anser att det är nödvändigt att överväga om den enda rättvisa lösningen verkligen är principen om att det är den medlemsstat där ansökan först lämnades in som ska ta emot invandrare, eller om det finns en bättre metod för att dela på bördan som i så fall kan införas i förordningen. Detta är även ämnet för ett förslag som kommissionen har antagit i dag, en grönbok om asylpolitiken fram till 2010, som parlamentet har begärt. Förslagen finns där, och jag väntar fortfarande på en solidarisk gest.

Om en stor majoritet av medlemsstaterna anser att systemet fungerar bra i den nuvarande utformningen betyder detta naturligtvis att det första destinationslandet kommer att vara skyldigt att bära hela bördan, och detta är inte solidariskt. Detta är ytterligare ett exempel på att även Dublinförordningen måste tolkas korrekt, inte för att skylla på någon, utan för att garantera att alla samarbetar med varandra.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Hur många kroppar ska vi behöva fiska upp ur Medelhavet innan några effektiva lösningar kommer till stånd?

Låt oss sluta peka finger åt små länder som Malta, som inte längre kan hantera den ständiga strömmen av invandrare som dagligen sköljs upp på deras stränder. Detta är inte rätt sätt att bekämpa den olagliga invandringen. Det finns ingen taggtråd, inga hinder som kommer att hejda dessa män och kvinnor, som är beredda att göra vad som helst för att försörja sina familjer, från att korsa havet.

I september 2006 riktade parlamentet en vädjan till medlemsstaterna och kommissionen i en resolution som antogs av alla de politiska grupperna. Vi framhöll behovet av att stärka partnerskap och dialoger med ursprungsländerna. Vi efterlyste också en revision av Dublin II-förordningen, som lägger en alltför tung börda på länderna i de södra och östra delarna av unionen. Det är ytterst angeläget att inrätta ett rättvist system för solidaritet och för en fördelning av ansvaret mellan alla medlemsstater.

Dessutom måste vi erkänna att Frontex inte har gett några resultat. Genuin politisk vilja är grundläggande om medlemsstaterna ska avsätta tillräckliga resurser till detta organ för att det ska kunna fungera effektivt i framtiden.

16. Prümfördraget: gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet - Informationssystemet för

viseringar (VIS) - Tillgång till informationssystemet för viseringar (VIS) för konsultation - Skydd av personuppgifter (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Fausto Correira, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om Konungariket Belgiens, Republiken Bulgariens, Förbundsrepubliken Tysklands, Konungariket Spaniens, Republiken Frankrikes, Storhertigdömet Luxemburgs, Konungariket Nederländernas, Republiken Österrikes, Republiken Sloveniens, Republiken Slovakien, Republiken Italiens, Republiken Finlands, Republiken Portugals, Rumäniens och Konungariket Sveriges initiativ om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet (Prümfördraget) (06566/2007 – C6-0079/2007 – 2007/0804(CNS)) (A6-0207/2007),

- de två betänkandena av Sarah Ludford, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, det ena om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om informationssystemet för viseringar (VIS) och utbytet mellan medlemsstaterna av uppgifter om viseringar för kortare vistelse (KOM(2004)0835 – C6-0004/2005 – 2004/0287(COD)) (A6-0194/2007), och det andra om förslaget till rådets beslut om möjlighet till sökningar i informationssystemet för viseringar (VIS) för medlemsstatsmyndigheter med ansvar för intern säkerhet och för Europol för att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott (KOM(2005)0600 – C6-0053/2006 – 2005/0232(CNS)) (A6-0195/2007), och

- betänkandet av Martine Roure, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till rådets rambeslut om skydd av personuppgifter som behandlas inom ramen för polissamarbete och straffrättsligt samarbete (Nytt samråd) (07315/2007 – C6-0115/2007 – 2005/0202(CNS)) (A6-0205/2007).

Peter Altmaier, rådets ordförande. (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi hanterar i dag tre frågor som utgör mycket väsentliga framsteg inom det gränsöverskridande polissamarbetet inom europeisk inrikespolitik. Den första av dessa frågor är Prümfördraget, ett internationellt avtal som ursprungligen slöts av ett litet antal medlemsstater – från början var det sju länder, men ytterligare ett tiotal stater har sedan dess anslutit sig till det. Fördraget banade väg för EU:s första nätverk med nationella DNA- och fingeravtrycksdatabaser och fordonsregister.

Därigenom lade vi grunden för ett modernt informationsutbyte för polisstyrkor i EU med höga krav på uppgiftsskydd. Detta fördrag som upprättades av vissa medlemsstater kommer nu att bli ett EU-omfattande instrument. Det ska införlivas i EU:s rättsliga ram, och dess centrala bestämmelser kommer att gälla i alla 27 medlemsstater.

Därigenom bidrar vi till säkerheten för Europas folk, eftersom DNA-matchning i ett litet antal länder redan har lett till att brottslingar har identifierats och dömts för allvarliga brott. Vi bidrar också till att förbättra EU:s handlingsförmåga, för det är inte mer än rätt att detta fördrag hanteras som en del av vår gemensamma europeiska rättsliga ram och inte som ett folkrättsligt instrument.

Jag vill tacka alla medlemsstater liksom Europeiska kommissionen och ledamöterna i Europaparlamentet för att de har hjälpt till att bana väg för ett ersättande av fördraget, den mycket strama tidsramen till trots. Vid omvandlingen av fördraget till ett rådsbeslut och vid genomförandet av detta beslut kommer vi också att ta vederbörlig hänsyn till Europaparlamentets åsikter.

Vi kommer att fatta beslut nästa vecka om informationssystemet för viseringar, som vi träffade en politisk överenskommelse om med Europaparlamentet i maj. När nu en överenskommelse har nåtts i Coreper finns det goda chanser att rådet kommer att bekräfta beslutet om tillgång i nästa vecka. Ett formellt avtal kommer sedan att träffas, när väl juristlingvisterna har kontrollerat formuleringarna.

Informationssystemet för viseringar är ett särskilt viktigt medel för att förstärka området med frihet, säkerhet och rättvisa. Det kommer att innebära att alfanumeriska och biometriska uppgifter kan lagras och hämtas fram under viseringsförfaranden. Detta kommer att bidra till vår förmåga att kämpa mot mångdubbla visumansökningar, identitetsbedrägeri och andra former av bedrägeri på ett mer effektivt sätt än tidigare.

Beslutet om tillgång till informationssystemet för viseringar (VIS) kommer att möjliggöra för säkerhetsmyndigheter att göra sökningar i VIS för att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra allvarliga brott. Dessa nya sökmöjligheter för säkerhetsmyndigheterna kommer att utgöra ett mycket viktigt steg framåt i ansträngningarna för att skydda allmänheten, särskilt från terrorism och organiserad brottslighet. Låt mig betona att den överenskommelse som vi har slutit med Europaparlamentet är en mycket väl avvägd och sund överenskommelse där de olika argument som har förts fram jämkas samman.

Om vi lyckas förbättra polisarbetet i EU, som dessa två åtgärder är avsedda att göra, och därigenom skapa större säkerhet för våra medborgare, så måste vi också se till att uppgiftsskyddet hålls högt i EU och att missbruk av uppgifter som överförs mellan medlemsstater förhindras och bekämpas effektivt.

Av denna anledning är jag mycket glad över att så stora framsteg har gjorts de senaste veckorna om överförandet av rambeslutet om uppgiftsskydd till den tredje pelaren, att vi, med instämmande av Europaparlamentets föredragande, kunde hantera det nya förslaget på två behandlingar inom rådets arbetsgrupp och att vi har åstadkommit en kraftig minskning av antalet förbehåll, som tidigare har varit ett hinder för snabba framsteg. Detta nya, reviderade förslag garanterar en hög skyddsnivå. Den skyddsnivå som beskrivs i Europarådets konvention nr 108 från 1981 och i tilläggsprotokollet från 2001 kommer att garanteras fullt ut.

Vi ska också finna lösningar på frågorna om omfattningen av beslutet och reglerna i fråga om icke EU-länder. Europaparlamentet har gjort en mycket viktig insats i detta avseende, och jag vill rikta ett uppriktigt tack till er från ordförandeskapet för er utomordentligt snabba behandling av det reviderade förslaget. Vi är på väg mot effektiva lösningar, särskild med tanke på det tillräckliga skydd som erbjuds av stater utanför unionen och införlivandet av en bestämmelse om överföring av uppgifter till icke-offentliga organ.

Jag anser också att den utvärderingsklausul som Europaparlamentet föreslagit angående beslutets omfattning är en alltigenom konstruktiv lösning, och vi kommer att utnyttja återstoden av det tyska ordförandeskapet för att komma ännu längre. Kommissionsledamot Franco Frattini har, med sina 15 principer för uppgiftsskydd, bidragit till att vi har kunnat skapa centrala bestämmelser på detta område. Vid rådsrådet kommer vi att föreslå ett uttalande från rådet och understryka vikten av att följa dessa principer i kommande överläggningar.

Franco Frattini, *kommissionens vice ordförande*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag har inte mycket att tillägga efter de synpunkter som Peter Altmaier har framfört för rådets räkning. När det gäller den första av de frågor vi debatterar har vi från början stött det tyska ordförandeskapets initiativ att överföra de flesta av Prümfördragets bestämmelser inom den tredje pelaren till EG-rätten.

Det kommer att underlätta och förstärka gränsöverskridande samarbete mellan polismyndigheter och kommer definitivt att underlätta en del som är absolut nödvändig om vi vill öka säkerheten i det europeiska området, nämligen utbytet av information som krävs för att förhindra och stävja brottslighet. Denna övning grundar sig naturligtvis på att fördragsbestämmelserna har visat sig vara användbara där man redan har tillämpat dem. Vi har haft tillfälle att läsa en intressant rapport från ordförandeskapet om tillämpningen av Prümfördraget mellan Tyskland och Österrike som har gett vissa positiva och överraskande resultat. Den har lett till att man har upptäckt allvarliga brott just på grund av att vissa bestämmelser i fördraget har använts.

Det finns en viktig aspekt av denna fråga: tillämpningen av tillgänglighetsprincipen – dvs. utbyte av information som främjar ett informationsflöde – måste åtföljas av tillräckligt skydd för personuppgifter. Det måste finnas tydliga, förebyggande regler som kan stoppa all felaktig användning en gång för alla. Enligt min syn på saken är det mycket viktigt att rådets beslut, som ordförandeskapet redan har framfört, bekräftas, och jag hoppas verkligen att så kommer att ske. Jag är säker på att det kan antas i Luxemburg nästa vecka. Det innehåller en tydlig hänvisning till personuppgiftsskydd, eftersom vi tyvärr ännu inte har något rambeslut om uppgiftsskydd på detta område. Detta rådsbeslut, som innebär att artiklarna i Prümfördraget förs över till EG:s regelverk, måste därför tydligt omfatta personskydd, som en förutsättning för att informationsutbytet ska överensstämma med detta.

En slutlig aspekt av beslutet gäller regelbunden utvärdering. Detta kommer att innebära en viktig utvärdering av både operationell effektivitet – med andra ord hur denna rad av åtgärder kommer att fungera – och hur bestämmelserna om säkerhetsåtgärder fungerar. Denna utvärdering kommer också att vara användbar för parlamentet, som naturligtvis kommer att få en kopia av den.

När det gäller informationssystemet för viseringar måste jag gratulera föredraganden, Sarah Ludford, och ordförandeskapet och också berömma dem för deras gemensamma ansträngningar för att nå en bra överenskommelse. En bra överenskommelse kan i varje fall vara användbar för att se till att både säkerhetskraven från många regeringar och kraven på personuppgiftsskydd tillgodoses. De utgör icke förhandlingsbara rättigheter för EU. På våra konsulat och gränsposter kommer vi att få bättre instrument som fungerar mer effektivt och som ärliga resenärer kommer att få tillgång till, eftersom de också kommer att möjliggöra för polisen att upptäcka allvarliga lagöverträdelse. Regler om uppgiftsskydd har helt och hållet införlivats med informationssystemet för viseringar (VIS). Dessa regler, inklusive de som gäller fingeravtryck, var absolut nödvändiga. Tack vare denna överenskommelse kan kommissionen nu utveckla den tekniska tillämpning som kommer att behövas eftersom vårt mål, som ni vet, är att VIS ska fungera senast under våren 2009 enligt planerna.

Det finns ett särskilt krav angående den operativa förvaltningen av systemet, nämligen att den ska anförtros ett särskilt organ, efter det att en konsekvensbedömning har gjorts. Detta organ kommer eventuellt att föreslås vara operationellt inom de första två åren med VIS, antingen på grund av ekonomiska konsekvenser som återstår att bedöma eller på grund av den tekniska konsekvensanalys som ska göras. Jag kan ge er min personliga utvärdering nu: om det ska finnas ett organ för operativ förvaltning borde det inte begränsas bara till VIS, utan det borde finnas ett enda operativt förvaltningsorgan för både SIS II och VIS tillsammans, för att få ut mesta möjliga av resurserna och arbetskapaciteten.

Den tredje frågan gäller rambeslutet om uppgiftsskydd. Jag måste återigen tacka Martine Roure för hennes betänkande, som ger viss uppmuntran till rådet. Jag lade fram förslaget redan 2005. Sedan dess har jag värdjat till ministrarna i rådet vid flera tillfällen, och i dag är vi på väg att närma oss en gemensam lösning. I ett avseende ska jag upprepa mina åsikter, som är välkända: jag skulle ha önskat att reglerna om uppgiftsskydd, som ligger inom den tredje pelaren, skulle tillämpas på medlemsstaternas interna rättssystem och inte bara på gränsöverskridande utbyte av uppgifter och gränsöverskridande samarbete. Jag instämmer därför i Martine Roures förslag om att vi, inom tre år efter det att rambeslutet har antagits, åter ska se över ändamålet med och omfattningen av dessa regler och därmed kanske också möjligheten att utvidga dem till att omfatta ländernas interna rättsliga system. Tre år är tillräckligt lång tid.

Martine Roure nämner en utvärdering, just den som vi talade om, för att i ännu högre grad harmonisera reglerna om uppgiftsskydd. Det ena utesluter inte det andra: båda kan göras om vi använder den rapport som, tre år efter det att systemet har trätt i kraft, kommer att visa om systemet fungerar, vad som kan förbättras och vilken ytterligare harmonisering som är möjlig. Vi borde alla enas om en sak, nämligen behovet av att omöjliggöra all användning av uppgifter som inte specificerats i förväg – med andra ord, personuppgifter får användas för polis- och säkerhetsändamål endast om de kategorier av ändamål som säkerhetsmyndigheterna kan använda dem för fastställs först. Det är en central princip som vi bör stå fast vid.

Det återstår en debatt, nämligen den om tillsynsmyndigheter för uppgiftsskydd. Det kommer definitivt att krävas mycket noggranna överväganden, eftersom de nuvarande myndigheterna och den framtida EU-myndigheten kommer att ha mycket olika drag, så ett mer omsorgsfullt övervägande behövs förmodligen. Jag har lagt fram 15 grundläggande principer för att bidra till att underlätta en överenskommelse. Det gläder mig att rådets ordförande anser att en granskning av de 15 grundläggande principer som jag har föreslagit skulle vara meningsfull. Avslutningsvis: vi kan ta igen förlorad tid, men i denna fråga ligger vi långt efter.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Fausto Correia (PSE), föredragande. – (PT) Herr talman, herr rådsordförande, herr Frattini, mina damer och herrar! Jag skulle vilja göra några personliga iakttagelser om Prüm-initiativet som parlamentet debatterar och granskar i dag och i morgon, och som jag har varit föredragande för i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor.

Rådets förslag, som lades fram för parlamentet för tre månader sedan med närmast vetenskaplig noggrannhet, har debatterats och analyserats med förvirrande hastighet av utskottet. Av den anledningen – med det ständiga och fullödiga engagemanget, kunnandet och hängivenheten hos utskottets sekretariat – föreslogs en offentlig utfrågning, med alla offentliga och privata aktörer, för att skaffa sig en lämplig

förståelse för deras tankar. Detta är en process där vi strävar efter att nå balans mellan kravet på effektivt polissamarbete och försvar för och främjande av grundläggande rättigheter.

Denna reflexion är oerhört viktig mot bakgrund av arten av detta förslag, som innebär att man inrättar system som underlättar agerande i brottmål och brottsutredningar men som också kan skada medborgarnas fri- och rättigheter, en aspekt som vi inte får förbise.

Som föredragande för ett initiativ som är så viktigt och framträdande var mina huvudsakliga tankar att nå en avvägning mellan, å ena sidan, kraven på effektivt polisarbete i kampen mot de allvarliga hoten mot EU:s själva grund, nämligen terrorism och brottslighet, och, å andra sidan, skyddet för människors grundläggande rättigheter.

Självklart var det inte någon lätt uppgift att göra en sådan avvägning och sedan överföra den till en text som skulle godtas av en överväldigande majoritet Europaparlamentariker i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, med mångskiftande politisk bakgrund, men det var definitivt tacksamt. Jag anser uppriktigt att de förslag som kommer att läggas fram inför parlamentet har förbättrats avsevärt jämfört med det förslag som rådet överlämnade. Jag välkomnar därför att de ändringsförslag som vi enades om, som var resultatet av ett brett samtycke hos de olika grupper som finns företrädda i parlamentet och av det nära samarbetet mellan föredraganden och skuggföredragandena, antogs så gott som enhälligt av utskottet, med endast en nedlagd röst. Jag hoppas nu att svaret från denna kammare kommer att bli likaledes positivt.

Bland de ändringsförslag som har lagts fram vill jag lyfta fram följande, på grund av deras betydelse för ekonomin, till skillnad från vad jag anser borde omfattas av ett formellt rambeslut: mer omfattande harmonisering av villkoren för att få tillgång till biometriska databaser, för att se till att sådan tillgång begränsas till undersökningar och, när det gäller fingeravtrycksuppgifter, till förebyggande av allvarliga brott, en tydlig definition av reglerna för gemensamma operationer, inrättande av strikta nödvändighetskriterier så att överföring av personuppgifter är laglig, särskilt när det gäller känsliga situationer, stora arrangemang och förebyggande av terroristattacker, en utvidgning av kapitlet om uppgiftsskydd till att omfatta alla former av bearbetning av uppgifter, för att garantera att alla rekommendationer från Europeiska datatillsynsmannen följs, genomförandet av en maximiperiod för lagring av personuppgifter, inrättande av särskilda säkerhetsåtgärder som förbjuder behandling av känsliga uppgifter som kan användas för etniska profiler, stärkande av parlamentets roll i uppföljningen av förslaget till beslut, särskilt antagandet av åtgärder för genomförande och utvärdering, och – slutligen – förtydligande av förhållandet mellan detta förslag till beslut och förslaget till rambeslut om uppgiftsskydd inom den tredje pelaren, som alltid har varit en allmän rättslig ram i frågan, i varje situation.

Slutligen vill jag bekräfta betydelsen av att integrera system för ingripanden som införs genom Prümfördraget – obestridligen viktiga system i kampen mot terrorismen och den organiserade brottsligheten – med EU:s rättssystem. Jag måste dock säga att jag är oroad över hur det kommer att gå vid rådets omröstning om parlamentets åsikt.

Jag vill avsluta med att säga att antagandet av rambeslutet om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och brottslighet, tydligt kommer att sakna demokratisk legitimitet om parlamentets roll helt eller delvis ignoreras. Det skulle inte alls bidra till att öka medborgarnas förtroende för unionen när det verkligen gäller att bygga upp gemenskapen – i själva verket skulle det få helt motsatt effekt.

17. Välkomsthälsning

Talmannen. Mina damer och herrar! Om ni tillåter skulle jag vilja tala om att vi har haft en grupp gäster på åhörarläktaren, en grupp män och kvinnor som vi i mitt land kallar för ”krigsbarn”. De var barn som under åren 1936–1939 flydde från fascisternas bombningar i Spanien och som evakuerades och solidariskt togs omhand av familjer i Belgien och Storbritannien. I dag är de alla över 75 år, och de har kommit på besök i parlamentet för att vara bland oss, och det är mycket viktigt och väldigt rörande för oss att hylla dem och i synnerhet att hylla solidariteten hos de brittiska och belgiska människor som tog sig an dem och gav dem de familjer som de inte fick i sitt eget land.

18. Prümfördraget: gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet - Informationssystemet för viseringar (VIS) - Tillgång till informationssystemet för viseringar (VIS) för konsultation - Skydd av personuppgifter (fortsättning på debatten)

Sarah Ludford (ALDE), föredragande. – (EN) Herr talman! Jag kanske ska inleda med att stödja er i att välkomna våra mycket viktiga besökare. Innan jag håller mitt förberedda anförande som jag ska försöka hålla på mindre än tio minuter – till er stora lättnad, tror jag – inleder jag med en något negativ anmärkning. Denna debatt har rubricerats som en gemensam debatt om gränsöverskridande samarbete (bekämpning av terrorism och brottslighet). På skärmen där uppe står det att detta är en debatt om terrorism. Peter Altmaier inledde med att säga att vi skulle tala om tre projekt för övervakning av gränsöverskridning. Jag ska i alla fall huvudsakligen tala om bestämmelserna för informationssystemet för viseringar (VIS) som är ett gränsförvaltningssystem. Dess huvudsakliga syfte är inte bekämpning av terrorism och brottslighet. Jag ber om ursäkt, men jag vill kraftigt invända mot rubriceringen av denna debatt eftersom jag anser att det är slarv som detta som får oss att bilda uppfattning om anledningen till att vi upprättar gränskontroller eller databaser för kontroll av invandring. Låt oss inte glömma att 99,9 procent av EU:s besökare är legitima sådana som inte har någon som helst kriminell anknytning, vilket inte heller illegala invandrare eller obehöriga besökare har. Det är inte ett brott i sig att befinna sig som obehörig besökare i ett land. Jag är ledsen över att uppta ganska mycket tid med att klargöra detta.

Kommissionen lade fram sitt förslag om VIS för två och ett halvt år sedan, och under ett och ett halvt år har vi haft många gånger intensiva förhandlingar. Därför gläder det mig att vi har fått ett kraftfullt och balanserat avtal om dessa två mycket komplicerade lagstiftningsförslag som består av en förordning och ett beslut.

Jag vill tacka det tyska ordförandeskapet och i synnerhet inrikesminister Wolfgang Schäuble, men även Peter Altmaier, för deras starka politiska åtagande för dessa handlingar. Vidare vill jag även tacka de tidigare ordförandeskapen och särskilt det finska, som också har arbetat hårt för att nå ett avtal. I min långa tacklista vill jag även tacka kommissionen och i synnerhet vice ordförande Franco Frattini som har varit mycket praktisk i sitt sätt att ledsaga oss genom hela förloppet och underlätta för det slutliga avtalet. Jag är medveten om att detta resultat inte hade varit möjligt utan stöd från alla skuggföredragande, nämligen Michael Cashman, Ewa Klamt, Sylvia-Yvonne Kaufmann och Tatjana Ždanoka, mot vilka jag vill uttrycka min tacksamhet. Slutligen vill jag uttrycka mitt varma tack till parlamentets personal som har lagt ner ett enormt arbete och som har varit ovärderlig. Min egen assistent Alexandra förtjänar ett speciellt tack. Hon har varit fullständigt enastående.

Jag vill göra en viktig institutionell anmärkning. Vi har behandlat två förslag, det ena inom medbeslutande och det andra inom samråd. I verkligheten lyckades vi emellertid att behandla dem som ett paket, så vi åstadkom även ett halvt medbeslutande när det gäller åtgärden inom den tredje pelaren.

Avtalet visar att parlamentet är en partner att räkna med när det gäller medbeslutande om komplicerade rättsliga och inrikes frågor. Det visar även att särskiljandet av den första och den tredje pelaren helt enkelt är ineffektivt och orimligt. Genom att ställa Europaparlamentet på jämbördig fot när det gäller att besluta om lagstiftning för polisiärt och rättsligt samarbete för brottsfrågor kan man öka legitimiteten av de åtgärder som man har beslutat om inom detta område. Därför vill jag ta tillfället i akt att uppmana ledarna som har samlats inför toppmötet den 21 juni att komma överens om att göra tillbakadragandet av de nationella vetona på detta område till en generell regel.

När det gäller innehållet i vårt avtal anser jag att vi har lyckats åstadkomma vad som var mitt mål från början, nämligen ett system med tydliga syften, regler och ansvarsområden och som först och främst innebär ett betydande bidrag till säkra och välförvaltade gränser. Det kommer även att kraftigt underlätta för lagenliga resenärer, vilka utgör merparten av dem som innehar Schengenvisum samt förbättra den inre säkerheten.

VIS har tack vare parlamentet blivit tydligare och striktare genom att risken för missbruk eller funktionsproblem begränsas, och medborgarna har givits rätten till gottgörelse vid misstag. Jag är övertygad om att det system som vi har upprättat kommer att tillhandahålla både korrekt säkerhet och respekt för människors medborgerliga fri- och rättigheter. Många andra förbättringar har införts när det

gäller dataskydd och datasäkerhet, ersättningsprocedurer för användning av biometri, striktare regler för tillgång, användning och överföring samt övervakningsbefogenheter för dataskyddsmyndigheter.

Parlamentet har åstadkommit ett nytt och positivt inslag, vilket bör ses som ett prejudikat. Det gäller de brottsbekämpande myndigheternas tillgång till VIS-databasen. Efter ganska svåra förhandlingar erkände faktiskt medlemsstaterna att VIS inte i första hand är ett brottsbekämpande verktyg. Därför får inte polisen eller underrättelsetjänsten direkt tillgång till VIS närhelst de vill, utan de får en indirekt och övervakad tillgång som går via ett filter av centrala åtkomstpunkter. Dessa kontrollerar legitimiteten för varje förfrågan. Parlamentet är emellertid lika angeläget som medlemsstaterna om att ha lämpliga instrument för att bekämpa brott och terrorism, och vi har därför kommit överens om en nödfallsåtgärd som innebär att fråga först och berättiga sedan och omfattar mycket ovanliga fall av omedelbara hot.

VIS kommer att bli den största databasen för biometriska uppgifter i världen med information om 20 miljoner sökanden samtidigt och innehållande 70 miljoner uppsättningar fingeravtryck. Biometri kan förbättra men även inkräkta på privatlivet. Samma strikthet som man har tillämpat på VIS måste tillämpas på att upprätta ett säkerhetssystem för andra befintliga eller framtida biometriska system. Detta blir ännu viktigare när det gäller en möjlig framtida interoperabilitet eller till och med en sammanlänkning, vilket skulle innebära en stor risk för den privata integriteten såsom både dataskyddsmyndigheterna och chefen för den brittiska dataskyddsmyndigheten, Richard Thomas, har sagt.

Som lagstiftare måste vi säkerställa att vi gör vårt bästa för att maximera fördelarna och minimera riskerna med ny teknik. Medbeslutande innebär delat ansvar, och därför kommer genomförande, övervakning och utvärdering att bli en viktig del av projektet. Parlamentet måste hållas fullständigt informerat om testerna av systemet, vilka jag hoppas både kommer att bli positiva och tillåta ett smidigt påbörjande av systemet. I EU-lagstiftningen lägger vi gärna in översynsklausuler vilka förblir bestämmelser som folk struntar i. Detta får inte hända med VIS.

Avslutningsvis vill jag betona två andra viktiga frågor. Rådet har genom två politiska uttalanden förbundet sig att inom kort ta fram ett tillfredsställande avtal när det gäller två rättsakter av avgörande betydelse. Den första av dem är rambeslutet om skydd av personuppgifter som vi talar mycket om i kväll. Det handlar om att införa lämpliga bestämmelser för utbyte av säkerhetsrelaterade uppgifter, vilka omfattar dem som polisen får tillgång till via VIS. Den andra är det så kallade direktivet om återvändande.

Man behöver inte tala om varför dessa verktyg är så viktiga för EU och dess medborgare, och jag vill uppmåna rådet att hålla sina politiska åtaganden.

Martine Roure (PSE), föredragande. – (FR) Herr talman! Europeiska unionen måste prioritera polisiärt och rättsligt samarbete om vi ska kunna bli effektivare på att bekämpa organiserad brottslighet och internationell terrorism. Det är vi alla överens om. Men ett utökat polissamarbete medför ökat utbyte av uppgifter mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter.

Europeiska unionen måste emellertid tillåta en skyddsnivå för rätten till privatliv som åtminstone är i nivå med det som garanteras inom ramen för den första pelaren. Då blir det möjligt att stärka principen om ömsesidigt förtroende som är hörnpelaren för det polisiära och rättsliga samarbetet. Om alla de behöriga myndigheterna vet att de uppgifter de får är helt tillförlitliga och att de uppgifter de överför skyddas på samma sätt som i det egna landet kommer de inte att tveka att utbyta information. Därför är denna gemensamma debatt positiv.

Men jag beklagar att rådet inte har tagit med behovet att sammankoppla antagandet av rambeslutet om uppgiftsskydd och verktygen för uppgiftsutbyte som den andra generationen av Schengens informationssystem (SIS II) eller informationssystemet för viseringar (VIS). Som vi har nämnt vid flera tillfällen kommer det faktiskt att vara omöjligt för Europaparlamentet att föra diskussionerna om nya uppgiftsutbyten vidare så länge som det inte finns någon lagstiftning om uppgiftsskydd på EU-nivå.

Därför beklagar jag det sätt som man förhandlade fram och slöt Prümfördraget på, vid sidan av alla befintliga instrument på EU-nivå. Vi är naturligtvis mycket nöjda över att det tyska ordförandeskapet har gjort det möjligt att införliva fördraget i EU:s behörighet i synnerhet för att garantera en demokratisk övervakning från Europaparlamentets sida. Trots detta är det inte acceptabelt att man har stressat på samrådet med oss om detta fördrag, som får tydliga konsekvenser för skyddet av rätten till privatliv för EU-medborgarna. Prümfördraget innehåller vissa bestämmelser om uppgiftsskydd, men det räcker ändå inte. Antagandet av Prümfördraget borde även styras av antagandet av rambeslutet om uppgiftsskydd inom den tredje pelaren.

Med detta skulle jag vilja tacka det tyska ordförandeskapet för dess ansträngningar att komma ur dödläget för rambeslutet om uppgiftsskydd i rådet. Jag uppskattade verkligen de mycket konstruktiva kontakter som jag hade med ministrarna Wolfgang Schäuble och Peter Altmaier, och jag skulle vilja tacka dem. Jag vill även tacka kommissionsledamot Franco Frattini för hans hjälpsamma stöd.

Det vi kan enas om är att rambeslutet är ett första steg för uppgiftsskydd inom den tredje pelaren och att man inte, under några omständigheter, får tillåta en skyddsnivå som är lägre än den som garanteras genom Europarådets konvention 108 och dess protokoll.

Jag hoppas att rådet kommer att lägga tonvikten på vårt kompromissförslag om rambeslutets innehåll. Faktum är att en utvärdering om tre år, som Franco Frattini har sagt, kommer att göra det möjligt för oss att ge konkreta bevis på att innehållet måste utökas även till uppgifter som behandlas på nationell nivå.

Jag vill även påminna om att det är absolut nödvändigt för parlamentet att ta itu med frågan om tillgång till och hantering av uppgifter som lagrats av privatpersoner. Vi är även helt och hållet engagerade i behovet att fastställa en lämplig nivå för skyddet av personuppgifter för alla överföringar till tredjeländer. Närmare bestämt är det inte fråga om att upprätta en lista över länder där man har en lämplig skyddsnivå för personuppgifter. Det handlar inte om det, utan snarare om att fastställa hur bra uppgiftsskyddet är från fall till fall.

Det tyska ordförandeskapet tog till sig vår berättigade oro och antog en politisk redogörelse som bilaga till VIS. Här i anges att rådet fortsätter att prioritera ett så snabbt antagande som möjligt av rambeslutet om uppgiftsskydd senast till slutet av 2007.

Avslutningsvis vill jag påminna rådet om att det gjorde sitt första politiska åtagande om att snabbt anta denna text i december 2005 i samband med diskussionen om lagring av uppgifter. I dag kan jag säga att Europaparlamentet hyser stora förhoppningar: rådet kommer att hålla sina löften.

Manuel Medina Ortega (PSE), föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (ES) Herr talman! Utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor begärde att utskottet för rättsliga frågor skulle undersöka den rättsliga grunden för förslaget till rådets beslut om ett fördjupat gränsöverskridande samarbete, särskilt för bekämpning av terrorism och gränsöverskridande brottslighet.

Förslaget som utarbetats av de regeringar som har tagit detta initiativ grundades på två artiklar: artikel 30 a och b om operativt samarbete och artikel 31 samt även artikel 34.2 c.

I hänvisningen till artikel 34.2 c och de andra tidigare hänvisningarna lät man påskina att man kunde anta samarbetsåtgärderna men inte tillnärmningen av lagar, och i realiteten innehåller texten i förslaget en tillnämning av lagar.

Utskottet för rättsliga frågor ansåg att den tillämpliga artikeln inte borde vara artikel 34.2 c utan artikel 34.2 b, som tillåter tillnärmning av lagar. Förslaget, som antogs enhälligt inom utskottet för rättsliga frågor, har godkänts av utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter, och därför anser jag att förslaget är korrekt och att parlamentet bör godkänna det.

Herbert Reul, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice ordförande Frattini, mina damer och herrar! Det faktum att allmänheten inte kan vara särskilt entusiastisk över det europeiska projektet kastar ofta en skugga över våra debatter om Europas framtid. Det vi inleder nu i samband med Prümfördraget är ett viktigt bidrag till jakten på lite mer stöd för det här europeiska projektet från människorna i Europa. Det har en del att göra med att vi, tack vare rådets offensiv och samarbetet mellan oss själva och kommissionen, har lyckats ta en viktig fråga, nämligen det allmänna hotet från terrorism och organiserad brottslighet, längre än till enbart granna tal och uppnått konkreta förbättringar. Vi har diskuterat detta vid flera olika tillfällen här i parlamentet och i de berörda utskotten, och vi har konstaterat att det snabbt måste göras något i frågan om gränsöverskridande polissamarbete. Gång på gång har vi beklagat att vi inte har gjort snabbare framsteg eller egentligen några framsteg alls.

Vi vet att informationsutbyte inom områden som DNA-analyser och identifieringssystem för fingeravtryck skulle kunna öka människornas säkerhet. Därför är jag oerhört glad över att vi har nått vissa framsteg med förslaget att föra samman delar av Prümfördraget till en EU-lagstiftning.

Jag vill även uppriktigt säga att jag hade hoppats på mer. Vi hade redan nått längre i våra tidigare debatter. Dessutom vill jag säga att vår grupp inte skulle ha gått så långt med den detaljerade anpassningen av uppgiftsskyddsstrukturen på vissa punkter eftersom vi anser att dessa ytterligare beslut inte skulle ha behövts med tanke på att de aktuella frågorna redan omfattas av Prümfördraget. Men efter att ha bedömt instrumenten som helhet beslutade vi slutligen – vilket föredraganden redan har påpekat – att stödja projektet i sin helhet, trots att vi fortfarande har vissa reservationer när det gäller en eller ett par punkter.

Det är viktigt att detta projekt ger effekt och att vi når en framgång på området. Det kommer att stärka allmänhetens bild av EU.

Michael Cashman, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det är alltid en fördel att ni har ordförandeskapet när vi diskuterar grundläggande friheter och mänskliga rättigheter. Jag talar om förordningen och beslutet om VIS.

Jag skulle vilja påstå att det efter två och ett halvt år känns som slutet på en obesvarad kärlekshistoria. Jag har beundrat den här akten på avstånd, brottats med den och smekt den, men jag har aldrig känt att den har besvarat min kärlek. Icke desto mindre vill jag tacka Sarah Ludford och övriga skuggföredragande för det nära samarbete vi har haft.

Men två och ett halvt år duger faktiskt inte. Vi borde inte klappa varandra på axeln. Det är ett förstabehandlingsärende, men det har gått långsamt. Vi har ett bra paket framför oss, men om vi ska genomföra ett effektivt medbeslutandeförfarande måste vi arbeta ännu snabbare och effektivare. Detta är enligt min mening en begäran om ökade resurser, inte bara för kommissionen utan även för parlamentet både inom utskottssekretariatet och inom våra egna delegationers sekretariat.

Vi har alltså en text med en välavvägd ståndpunkt. Den omfattar inte allt som socialdemokraterna önskade, men min grupp anser att den innehåller de viktigaste delarna: begränsad och proportionell åtkomst, dataskyddsbestämmelser, rätten att överklaga (något som är absolut nödvändigt), påföljder vid missbruk och principen om icke-diskriminering (och här kan jag stolt hävda att det fastställdes redan i mitt betänkande om Schengengränsernas kodex). Vi är också nöjda med att det tyska ordförandeskapet kan enas om paketet om VIS-förordningen och VIS-beslutet, vilket även det är viktigt för oss. Vi välkomnar också rådets vilja att nå en överenskommelse om rambeslutet om dataskydd inom tredje pelaren. Det är mycket viktigt.

Jag skulle vilja avsluta med en ganska kontroversiell kommentar, nämligen frågan om biometriska uppgifter, framför allt fingeravtryck. Här måste vi ändra vårt tänkesätt om vi på rätt sätt ska kunna stärka de medborgerliga fri- och rättigheterna, i synnerhet fri rörlighet och framför allt skydd av minderåriga som reser ensamma. Jag anser att detta kan hjälpa oss att förhindra handel med minderåriga. Kommer det att kränka privatlivet eller utsätta det för risker? Det tror jag inte. De risker det medför för privatlivet beror på hur de biometriska uppgifterna används och lagras.

Jag slutar som jag började med att tacka alla delar av parlamentet, kommissionen och ordförandeskapet för det nära samarbete vi har haft.

Alexander Alvaro, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Altmaier, mina damer och herrar! Vi har haft en mycket noggrann genomgång av VIS, och om jag skulle tillägga något skulle det bara urvattna de bra saker som redan har sagts.

Därför skulle jag vilja koncentrera mig på Prümfördraget. Jag håller med min kollega, Herbert Reul, om att man har skapat ett sunt instrument här. Det faktum att man nu kan utbyta de uppgifter som jag brukade begära via systemet för officiellt och rättsligt samarbete digitalt är verkligen vettigt. Det finns inte mycket att säga om syftet och tanken. Men jag är rädd för att vi gör tre stora misstag – ett när det gäller den inre säkerheten, ett när det gäller rättsliga och inrikes frågor och ett när det gäller den tredje pelaren. Vi anser i och för sig att snabbhet är bra. Men vi tar oss inte längre tid att bedöma om vissa saker verkligen fungerar eller hur de kan förbättras. När det gäller den tredje pelaren har vi hört en eller två kommentarer i dag om öppenhet och demokrati, åtminstone när det gäller parlamentets deltagande och dess rätt att få information. Det jag främst vill säga är detta: naturligtvis fungerar utbytet bra mellan Tyskland och Österrike. Vi vet att man har lyckats där. Men föreställ er nu situationen med 27 medlemsstater. Räkna ut det egentliga antalet möjliga kombinationer, vad det kommer att innebära i fråga om mängden uppgiftsutbyte och vad en databas måste klara av i samband med detta. Vi vet inte ens om det är tekniskt genomförbart i sin nuvarande form.

Det andra jag vill säga är att uppgifter, särskilt i form av fingeravtryck och DNA, lagras i de olika medlemsstaterna av olika anledningar. I Storbritannien håller man, som min ärade kollega, Sarah Ludford, förmodligen känner till alltför väl, för närvarande på att upprätta en databas som till slut ska omfatta hela befolkningen. När blir det legitimt och användbart med utbyte av sådana uppgifter under dessa omständigheter? Kostnaden är en annan fråga. Medlemsstaterna måste fortfarande stå för kalaset, även om jag tror att delar av kostnaden i nödfall skulle kunna föras över till gemenskapens budget – vi skulle få vänta och se vad man kommer överens om. Jag vet att man till exempel i Polen har en annan hållning. Jag tycker mig minnas att jag har läst en text från rådets ordförandeskap där man uppskattade att Tyskland skulle ådra sig kostnader på runt 900 000 euro. Detta får mig att undra över hur det brittiska överhuset i sin undersökning kunde beräkna kostnaderna för projektet till runt 35 miljoner euro. Det kan väl inte vara så enorma skillnader mellan sätten att beräkna siffrorna!

Om vi inte hade haft ett så utmärkt utskottssekretariat och en så enastående personal skulle vi inte ens ha nått till sida två i vår utvärdering av Prümfördraget och det tillhörande yttrandet från parlamentet. Slutligen har jag ett önskemål att komma med. Ni har hört tillräckligt många gånger att förfarandet har utsatts för häftig kritik. Det stämmer verkligen inte överens med principen om bättre lagstiftning eller med det demokratiska deltagandet från en tredje institution. Låt oss samarbeta korrekt och förnuftigt i framtiden snarare än på det sätt som vi har gjort med Prümfördraget – även om ni har en formell rättighet att utöva påtryckningar på oss i och med tremånadersgränsen. Det bidrar inte heller direkt till ett bra arbetsklimat om en högre tjänsteman från rådets ordförandeskap på frågan i utskottet för medborgarligen fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor om vad som händer med parlamentets ändringsförslag om Prümfördraget svarar: ”Tja, om vi skulle ta hänsyn till dem i det här skedet och på nytt ta upp den fråga som medlemsstaterna kommit överens om skulle vi aldrig komma någonvar.” Så fungerar inte samarbete. I övrigt hyser jag som ni vet, herr Altmaier, höga tankar om er!

Andrzej Tomasz Zapalowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Terrorism och brottslighet är för närvarande några av de allvarligaste hoten mot EU-medborgarnas vardag. Det är helt klart att det behövs mer samarbete mellan unionens medlemsstater när det gäller utbyte av information om personer som utgör ett möjligt hot. Men man måste ha i åtanke att känsliga uppgifter om unionsmedborgare inte får tillhandahållas poliser och gränskontrollorgan för rutinkontroller. Dessa tjänster måste naturligtvis i så stor utsträckning som möjligt ha tillgång till sådan information när det gäller medborgare från tredjeländer. Detta gäller särskilt för länder med utbredd brottslighet.

Det är en helt annan sak att tillhandahålla känsliga uppgifter till medlemsstaternas specialtjänster och undersökningsmyndigheter i fall där det är troligt att vissa personer är inblandade i kriminella gäng. Jag stöder den hållning som man har i utskottet för rättsliga frågor, nämligen att frågan bör regleras utifrån bestämmelserna i EU-fördraget eftersom vissa av bestämmelserna i resolutionen hör ihop med EU-medlemsstaternas suveränitet.

Sylvia-Yvonne Kaufmann, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja tala lite kort om informationssystemet för viseringar. Det är utan tvekan något som vi behöver. Samtidigt måste jag säga att jag fortfarande känner en viss oro över den nuvarande strukturen för systemet.

Denna oro gäller främst det utökade införandet av biometriska uppgifter. Vi har fortfarande ingen specifik konsekvensbedömning, och det är helt oklart om det ens är administrativt möjligt att hantera så stora uppgiftsmängder. Men detta får avgörande konsekvenser för datasäkerheten och, framför allt, för varje registrerad persons grundläggande rättigheter.

Jag föreställer mig även att det kommer att uppstå problem när det gäller säkerhetsmyndigheters tillgång till informationssystemet för viseringar inom ramen för polisiärt och rättsligt samarbete, för det finns fortfarande ingen lämplig enhetlig mekanism för uppgiftsskydd inom den tredje pelaren.

Jag anser att det förslag som det tyska ordförandeskapet nu har lagt fram ligger långt ifrån den text som parlamentet ursprungligen godkände i september 2006 och att det inte motsvarar den nivå för uppgiftsskydd som tillämpas för verksamheter inom den första pelaren. Därför kan jag inte stödja förordningen eller beslutet i dess nuvarande form, och jag kommer att avstå från att rösta.

Jag vill avsluta med att tacka alla föredragandena för deras samarbetsanda i detta arbete.

Gerard Batten, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Av ändamålet med Prümfördraget framgår det klart och tydligt att fördraget ska spela en banbrytande roll för integrationen av EU. Som vi alla vet är diskussioner om att bekämpa brottslighet och terrorism underordnat det verkliga syftet. Fördraget

kommer att ingå i EU-lagstiftningen som ett rambeslut från rådet; dess bestämmelser kan inte längre ändras och omfattas inte av någon faktisk demokratisk granskning eller något faktiskt demokratiskt godkännande. Det brittiska parlamentet kan inte förhindra genomförandet av fördraget, och Europaparlament får enbart en rådgivande roll.

Storbritannien är särskilt utsatt. Landet har till exempel världens största DNA-databas med prover insamlade från över 4,2 miljoner människor; många av dem är helt oskyldiga och har aldrig åtalats för något brott. Dessa människor är misstänkta i väntan på åtal. Här har man indirekt skapat storebror Europa i jakten på ytterligare politisk integration.

Ewa Klamt (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr rådsordförande, herr vice kommissionsordförande, mina damer och herrar! Den rättsliga grunden för informationssystemet för viseringar som vi ska rösta om i morgon är ett av de ärenden där man slutligen har nått ett lyckat avslut efter intensivt munhuggande från alla sidor och utdragna förhandlingar. Därför får man hoppas att vi får en lag om ett viktigt europeiskt instrument för att påskynda och övervaka processen för utfärdande av viseringar före sommaruppehållet. Utbyte av information om viseringssökande från länder utanför Schengenområdet mellan asyl- och immigrationsmyndigheter och mellan gränskontroll- och säkerhetsmyndigheter kommer att påskynda viseringsprocessen och kontrollen rejält. Det kommer att vara till hjälp för de resenärer som kommer till Europeiska unionen i god tro, däribland de som reser till och från unionen ofta, eftersom de nu kommer att få en visering snabbare och med mindre formaliteter, oavsett om de reser som turister eller i affärer. Samtidigt kommer det att underlätta övervakningen, vilket är absolut nödvändigt i ett EU med öppna inre gränser.

Alla politiska grupper kan vara nöjda med det här resultatet. Å ena sidan försöker Europeiska unionen att se till att viseringar hanteras snabbt och gästvänligt. Å andra sidan försöker den skydda sina medborgare genom att förhindra illegala inträden och därtill hörande former av organiserad brottslighet.

Jag vill tacka föredragandena och alla mina kolleger som har arbetat på ett konstruktivt sätt för att nå lösningar. Låt mig även säga ett särskilt tack till det tyska ordförandeskapet, som vann bifall i rådet för många av våra önskemål.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Herr talman! Det tyska ordförandeskapet förtjänar våra lyckönskningar för att det äntligen har fått fart på det stillastående läget när det gäller uppgiftsskydd inom den tredje pelaren. Det kan man emellertid inte säga när det gäller förfarandena som man har använt i fallet med Prümfördraget.

Bakgrunden till Prümfördraget är att det fick en dålig start och fortsatte på fel väg, och jag hoppas att det kommer att sluta väl på något sätt. Det var fel av sju medlemsstater att inleda fördraget genom att kringgå EU-institutionerna. Det var fel av ytterligare tio medlemsstater att nyligen skynda sig att förklara sig redo att gå med i detta ”utominstitutionella” samarbete. Det tyska ordförandeskapet gjorde rätt som till slut beslutade att integrera Prümfördraget i den europeiska strukturen, men det är fel att inleda det så plötsligt, utan att ens göra en seriös bedömning av hur effektivt det är. Det är väldigt fel att inleda det utan någon giltig och lämplig ram för uppgiftsskydd inom ramen för den tredje pelaren, och det är väldigt fel att inleda det så förhastat, och därmed praktiskt taget undergräva parlamentets möjlighet att utnyttja sin rådgivande roll på ett fullständigt sätt.

Trots problemen har parlamentet lyckats utarbeta ett mycket bra betänkande, och vi måste naturligtvis varmt gratulera Fausto Correia. I morgon kommer vi att anta några få men seriösa garantier för lagenligt och begränsat utbyte, utnyttjande och skydd av DNA-uppgifter och datafiler.

Jag hoppas att rådet antar våra ändringsförslag så att vi kan rädda trovärdigheten hos det, under i övrigt samma omständigheter, nödvändiga – jag upprepar nödvändiga – samarbetet mellan polisstyrkor. Detta samarbete har under de senaste åren lutat farligt mycket åt övervakning och förtryck, utan lämpliga garantier för grundläggande rättigheter. Denna utförsbacke är ofta frestande för polisstyrkor och regeringar på kort sikt, men på lång sikt är det oerhört farligt för demokratin.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket nöjd med det förslagspaket som parlamentet ska godkänna i morgon. Under senare år har vi intensifierat ansträngningarna på EU-nivå för att stimulera det gränsöverskridande samarbetet för att bekämpa terrorism och brott. Det är mycket viktigt att säkerställa ett effektivt informationsutbyte mellan nationella polismyndigheter i ett Europa utan inre gränser, men jag anser att detta automatiskt borde innebära en högre dataskyddsnivå. Därför

välkomnar jag varmt antagandet av beslutet som säkerställer skydd av personuppgifter som används i säkerhetssyfte.

Dessa instrument är utan tvekan extremt användbara, men Prümincidenten visar även att vi nu behöver en global vision för beslutsfattande när det gäller polissamarbete och rättsligt samarbete. Jag anser att vi nu måste sluta lägga nya lagar på hög. I stället borde kommissionen göra en utvärdering av den befintliga lagstiftningen på det här området. Då skulle vi så småningom kunna börja tillämpa en samordnad strategi. I det perspektivet är det också mycket viktigt att godkänna denna konstitution som ger bättre beslutsfattande på rättsområdet, eftersom det uteslutande ger kommissionen initiativrätt. Under en tid då den mest spännande hobbyn verkar vara att samla stora mängder information borde vi kanske stanna upp en stund och fundera över om uppgifterna verkligen används och om de är användbara och nödvändiga?

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Vi tar i dag principiell ställning till utväxling av information som är av strikt personlig natur mellan medlemsstaternas säkerhetstjänster, till ett fördrag som inbegriper gemensamma åtgärder av utländska och inhemska specialtjänster på medlemsstaternas territorium under förevändningen att upprätthålla allmän ordning.

Fördraget inbegriper också bestämmelser om gemensamma åtgärder av polisen och specialstyrkor i två eller flera medlemsstater vid tilldragelser av internationell vikt – både politiska och idrottsmässiga – där demonstrationer och sammankomster planeras. Samtidigt har en tredje medlemsstat rätt att överlämna DNA-profiler, fingeravtryck och andra personuppgifter om misstänkta. Det farligaste av allt är dock lagstiftningen om utländska agenters närvaro och deras verksamhet i en tredje medlemsstat. Tjänster ges rätt att i en nödsituation när som helst gå in i och invadera ett territorium som tillhör en kontraktsstat även utan något lokalt bemyndigande.

Jag uppmanar alla att vara mycket noga med hur vi röstar. Vi får inte offra våra medborgerliga fri- och rättigheter för att bekämpa terrorism.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det är goda tider för dem bland oss som arbetar med inrikespolitik. Vi kan se att framsteg görs inom säkerhets- och rättsområdet med Prümfördraget och informationssystemet för viseringar, samtidigt som vi kan se framsteg inom medborgerliga fri- och rättigheter med rambeslutet om skydd av personuppgifter.

Jag vill koncentrera mig på skyddet av personuppgifter. Inom den tredje pelaren har vi tagit ett verkligt steg framåt. Jag måste betona att vi i kammaren, bland annat i min politiska grupp, har stor tilltro till offentliga myndigheter. När vi talar om att skydda personuppgifter är avsikten inte att det ska låta som ett misstroende. Stora framsteg har gjorts, och framgångarna med i synnerhet integreringen av Prümfördraget kan vi alla konstatera. Till min ärade kollega Alexander Alvaro måste jag säga att jag är mindre oroad över de stora datamängder som förutses. Tvärtom är jag glad över att de kommer att göra det möjligt för oss att lösa tusentals allvariga brott i EU och ge allmänheten trygghet.

Rambeslutet om skydd av personuppgifter återställer balansen mellan dels befintliga och nödvändiga befogenheter, dels befolkningens medborgerliga fri- och rättigheter. Det finns fortfarande många obesvarade frågor, men vi tar nu ett steg framåt. Jag vill betona att vi i gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater stöder ett tydligt definierat ramverk för skydd av personuppgifter, som vi betraktar som ett mycket viktigt mål.

När allt kommer omkring var det en svår nöt att knäcka. Jag vill därför uttrycka min uppskattning till alla som medverkat i den insatsen: det tyska ordförandeskapet, utan vilket detta framsteg hade varit otänkbart, Martine Roure, som förhandlade så storartat på parlamentets vägnar och, naturligtvis, vår kommissionsledamot, Franco Frattini, som gav oss tillräckligt starkt stöd.

Jag vill ändå påpeka för rådet att ett antal invändningar kvarstår i diskussionen om rambeslutet om skydd av personuppgifter, även om de är färre än tidigare. Vi hoppas att ett resultat ändå kan uppnås och att vi kan underteckna, besegla och leverera hela paketet.

I fråga om förfarandet anser jag för min del att inom det område som omfattas av Prümfördraget kunde vi inte ha nått så långt inom polissamarbete i dag om vissa medlemsstater inte gått i täten som flaggskepp, eftersom deras framgångar krävdes för att vi skulle kunna uppnå de nuvarande resultaten i rådet. Av den anledningen har jag inget att invända mot förfarandet. Allt jag kan säga – och detta är också riktigt till rådet – är att när det gäller införlivandet av Prümbestämmelserna i EU-lagstiftningen måste

Europaparlamentet medverka. Under dagens överläggningar märktes det att parlamentet emellanåt lovordas, trots att dess ledamöter ibland är motspänstiga. När allt kommer omkring är de dock mycket förnuftiga personer som stöder sunda kompromisser.

Marianne Mikko (PSE). – (ET) Prümfördraget är ett utmärkt exempel på hur Europeiska unionen kan vidta snabba och effektiva åtgärder. Ett tecken på att fördraget behövs är antalet stater som anslutit sig eller visat intresse för detta under de senaste tre månaderna, med andra ord under den tid då vi har diskuterat betänkandet.

Som en snabblösning är den partiella integreringen av Prümfördraget i EU-ramverket en välkommen utveckling. Men det är ändå ett oroande tecken att ett viktigt fördrag måste smygas in genom bakhjulet.

De flesta medlemsstater hade inget att säga till om i utformningen av ett samarbete som är viktigt för den inre säkerheten. Detta är ännu ett steg mot ett Europa med två hastigheter.

Ett Europa med två hastigheter kan dock bara vara en tillfällig lösning. Det är först när EU är enat som unionen kan bli något mer än summan av sina medlemsstater. Om EU är splittrat kan vi inte ens organisera en stabil energitillförsel.

Vi hade inte tillräckligt med tid att göra ett grundligt arbete med att skapa en stabil grund för gränsöverskridande samarbete inom området för inre säkerhet. Det är mycket beklagligt. När vi diskuterar detta betänkande blev det uppenbart hur dålig överensstämmelsen är mellan medlemsstaternas förfaranden.

Vi behöver en gemensam regeluppsättning, särskilt inom området skydd av personuppgifter, men så länge som viktiga problem vad gäller inre säkerhet tillhör den tredje pelaren finns det ingen anledning till optimism.

Jag vill gratulera föredraganden och tacka honom för de ändringsförslag som i hög grad uppväger institutionernas ofullbordade arbete.

Naturligtvis kan parlamentet inte låta sig nöja med det som har uppnåtts. EU måste vakna upp ur sitt rådrum och beslutsamt gå vidare. EU behöver mekanismer för snabbt samarbete som fungerar smidigt även om vår union har fler medlemsstater än i dag.

Sophia in 't Veld (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag är mycket nöjd över att det tyska ordförandeskapet har gjort dataskydd inom den tredje pelaren till en av sina prioriteringar. Men jag är inte lika nöjd när jag tittar på de olika förslag som har varit i omlopp. Jag skulle vilja uppmana rådet att lyssna på rekommendationerna från Europaparlamentet och även på den kritik och den oro som har framförts av Europeiska datatillsynsmannen.

Först och främst är jag lite förbryllad över det faktum att vi fortfarande verkar ha 27 olika system som skapar stor osäkerhet för medborgare och företag. För det andra finns det många svävande och öppna definitioner, t.ex. om ändamålsbegränsning. Det finns så många undantag från medborgerliga rättigheter och säkerhetsåtgärder att det när allt kommer omkring verkar som om förslaget kommer att undergräva medborgarnas ställning i stället för att stärka den.

Ett exempel är artikel 7 om utbyte av känsliga uppgifter såsom politiska preferenser, medicinska uppgifter eller information om sexualliv. Dessa uppgifter får lämnas ut ”endast [...] när detta är absolut nödvändigt och om det fastställs lämpliga extra skyddsåtgärder”. Vad innebär det? Vem kan definiera vad som är absolut nödvändigt? Vilka är kriterierna? Vad är lämpliga skyddsåtgärder? Detta lämnas farligt öppet.

Avslutningsvis har jag en fråga som vi aldrig har fått ett klart svar på. Vi vet att rådet och kommissionen för diskussioner med USA om ett transatlantiskt dataskyddssystem. Det är positivt i sig, men det framgår hittills och trots upprepade frågor ännu inte klart för mig vilken grund dessa samtal vilar på. Om det är de låga normer som förekommer i ert förslag om EU-dataskydd inom tredje pelaren, så är jag djupt oroad över de europeiska medborgarnas rättigheter i våra kontakter med USA.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill bara uttala mig om en fråga i den här debatten, och det är Prümfördraget. Jag anser att denna fråga har påskyndats av rådet med något som endast kan beskrivas som en oanständig hastighet. Fördragets följder är omfattande och kommer att påverka alla EU-medborgare. För att bara ge ett exempel så skulle bestämmelserna i fördraget kunna medföra att uppgifter om alla EU-medborgare delas och utbyts utan hänsyn till om personerna är misstänkta eller dömda för ett brott. Europeiska datatillsynsmannen, som nämndes av den föregående

talaren, har belyst detta och är djupt oroad. I en rapport nyligen hävdade han att den krets av personer som berörs av de uppgifter som kan ingå i detta system inte begränsas till uppgifter om personer som är misstänkta eller dömda för ett specifikt brott.

Varför tillåter vi att detta händer i ett EU där vi verkar för medborgerliga fri- och rättigheter och dataskydd? Här förekommer även frågan om rätt till omedelbar förföljelse, där utländsk polis har rätt att resa in i andra medlemsstater utan tillstånd med fullmakt att arresteras, och följaktligen upphäver civiliserade utlämningsförfaranden. Det är oacceptabelt enligt min mening. Systemet som användes under världsmästerskapen i Tyskland nyligen då utländsk polis skickades in för att bistå de lokala polisstyrkorna utan verkställande fullmakt fungerade alldeles utmärkt. Här passar väl det engelska uttrycket *if it ain't broke, don't fix it* [varför laga något som inte har gått sönder].

På det hela taget är fördraget ett klassiskt exempel på en situation där några få medlemsstater försöker tvinga sitt system på övriga medlemsstater. I det här fallet är det endast åtta länder som har skrivit under fördraget, och vi försöker nu lura på det på resten. Vi borde inte gå i den här riktningen. Jag skulle föredra om medlemsstaterna fick möjlighet att välja ut delar av fördraget som överensstämmer med nationella intressen, i stället för att det ska resultera i avhopp eller inskränkningar. Om denna möjlighet inte ges kan jag inte ge mitt stöd till att en sådan bestämmelse införs i EU:s gemenskapslagstiftning. Det är en farlig och dåligt genomtänkt åtgärd som inte ger någon nämnvärd information om den allmänna säkerheten, utan i stället bidrar till att splittra allmänhetens förtroende för processen.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Av debatten att döma, både i dag och vid andra tillfällen, är vi alla överens om att allting som står i vår makt måste göras för att bekämpa terrorism, organiserad brottslighet och invandring. Vi är också överens om att det behövs polisiärt och rättsligt samarbete för att resultat ska kunna uppnås inom denna sektor, och vi är också överens om att information behöver utbytas mellan behöriga organ i respektive medlemsstat för att gränsöverskridande bekämpa brottslighet, terrorism och invandring.

Vad är vi inte överens om? Var skiljer sig meningarna åt? Meningsskiljaktigheterna gäller att vi måste värna kapitlet om de mänskliga rättigheterna. Vi måste värna om kapitlet om skydd av personuppgifter, och jag tror inte att någon har något att invända mot den inställningen. Frågan är var vi drar gränsen för att uppnå en balans mellan det allmänna intresset och privata intressen. Eftersom vi alla är angelägna om de mänskliga rättigheterna behövs det enligt min mening inte någon utauktionering. En utauktionering av det slag som vissa personer försöker få till stånd eller presentera i detta kapitel är en förolämpning. Jag vill dock säga att inför realiteter är akademisk debatt obehövlig. Antikens romare sade: *Primum vivere, deinde philosophari* [’Först leva och sedan filosofera’]. Brottslighet, terrorism och olaglig invandring är här, och vi måste därför hitta vägar att hantera situationen utan att inkräkta på principen om och rätten till skydd av de mänskliga rättigheterna.

Jag anser att de tre föredragandena har lagt fram välvägdade betänkanden, och därför gratulerar jag dem och uppmanar kammaren att lägga alla förutfattade meningar åt sidan och stödja dessa betänkanden.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr rådsordförande, herr Frattini, mina damer och herrar! Att öka tryggheten och bekämpa gränsöverskridande brottslighet och terrorism innebär inte bara att förstärka våra gemensamma yttre gränser utan också att snabbt och effektivt utväxla information om gränskontroller samt rättsligt samarbete.

Att upprätta ett närmare polisiärt och rättsligt samarbete om brottmål och inrätta ett informationssystem för viseringar är också viktigt. Jag stöder därför de betänkanden som Fausto Correia, Sarah Ludford och Martine Roure lagt fram för oss, och Sarah Ludford förtjänar ett särskilt omnämnande för att till sist ha uppnått en överenskommelse efter två och ett halvt års förhandlingar.

Förslaget om att öka det gränsöverskridande samarbetet inbegriper en del av huvudbestämmelserna i Prümfördraget, särskilt i fråga om terrorism, gränsöverskridande brottslighet och illegal invandring, varigenom de väsentligaste kraven i Haagprogrammet kan uppfyllas. Det innehåller också vissa förbättringar om utbytet av information och om tillhandahållandet av personuppgifter, vars skyddande är en grundläggande rättighet.

Jag välkomnar förslaget och stöder Fausto Correias åsikt att detta initiativ bör få formen av ett rambeslut, eftersom syftet är att sammanföra medlemsstaternas lagar och förordningar. Å andra sidan ska informationssystemet för viseringar bli det tredje huvudsystemet med datorstöd som upprättas inom området frihet, säkerhet och rättvisa.

Jag välkomnar att en överenskommelse till sist har uppnåtts så att vi skyndsamt kan gå vidare med att upprätta ett så viktigt system som kommer att förbättra administrationen av det gemensamma viseringssystemet, det konsulära samarbetet och samrådet mellan centrala konsulära myndigheter, som kommer att bidra till att förhindra hot mot den inre säkerheten och viseringshandel, som kommer att underlätta kampen mot bedrägerier och kontrollen vid posteringar vid de yttre gränserna och inom medlemsstaternas territorier samt slutligen bidra till identifiering och återsändande – med betoning på ”återsändande” – av illegala invandrare för att på så sätt genomföra Dublin II-förordningen.

Barbara Kudrycka (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Det gläder mig att parlamentet lyckats inta en enad ståndpunkt till Prümfördraget. Kompromissändringsförslagen tyder dock på att vissa frågor återstår för rådet att överväga. Härigenom gör Europaparlamentet klart att den valda metoden att förhandla i en liten grupp och försöka införa bestämmelser som antagits tidigare i unionslagstiftningen inte är ett lämpligt tillvägagångssätt, och detta bör framhållas. Den metoden ger inte medlemsstaterna lika behandling, förbigår parlamentet och ger upphov till allvarliga rättsliga, organisatoriska och politiska problem. Den bör därför vara undantaget, inte regeln, och också tjäna som en varning om att inte förfara på detta sätt i framtiden när det gäller andra frågor inom den tredje pelaren.

Alla är överens om att det behövs ett viseringssystem som garanterar ett bättre genomförande av viseringssystemet. Det är viktigt att inse att antagandet av den rättsliga grunden enbart är början. Vi är alla medvetna om SIS II-historien. Påtryckningar utövades för att få ett snabbt antagande av den rättsliga grunden, och därefter uppkom allvarliga problem med det tekniska genomförandet på ett senare stadium. En ansträngning måste därför göras att införa denna lagstiftning och genomföra särskilda åtgärder så att viseringssystemet kan tas i drift under våren 2009.

Slutligen när det gäller Rourebetänkandet vill jag säga att vi säkert alla nu hoppas att det ska bli möjligt att uppnå en överenskommelse med rådet i denna fråga. Skyddet för vad som ofta är ytterst känsliga personuppgifter inom ramen för den tredje pelaren får inte vara svagare än skyddet för sådana uppgifter inom ramen för den första pelaren. Jag är medveten om de rättsliga begränsningar som vi måste ta hänsyn till, och jag är förvissad om att de kompromisser som parlamentet uppnått kommer att bli bindande lagstiftning så snart som möjligt. Jag hoppas att de inte längre kommer att vara ett hinder för införandet av SIS och ett gemensamt system för handläggning av viseringar inom överenskommen tid.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – Succesul punerii în aplicare a Tratatului de la Prüm poate fi deplin doar în momentul în care toate statele Uniunii Europene își vor asuma prevederile acestuia. Eficiența controlului transfrontalier este decisivă în combaterea terorismului și a crimei organizate. Pentru moment însă, datorită dispunerii geografice a statelor semnatare se creează frontiere artificiale în interiorul Uniunii, ceea ce poate fi considerat un pas înapoi. Cooperarea transfrontalieră este, astfel, obstrucționată iar infractorii și-ar putea găsi refugiul în țări care se găsesc în afara sistemului comun de baze de date polițienești și judiciare. Transpunerea în legislația comunitară a clauzelor referitoare la schimbul automat de date va permite combaterea mult mai eficientă a criminalității.

Cele două aspecte importante pentru a asigura succesul demersului sunt finanțarea creării bazelor de date și protecția acestora. De aceea, instituțiile europene trebuie să identifice mijloace care să asigure armonizarea la nivel european și, în același timp, să sprijine statele membre în finanțarea sistemului. Dacă se va asigura acest lucru, implementarea va fi mult mai facilă și rezultatele vor fi pozitive.

Peter Altmaier, rådets ordförande. (DE) Herr talman! Får jag göra ett par korta kommentarer. För det första vill jag be Sarah Ludford om ursäkt för att inte uttryckligen ha framhållit gränsskyddsaspekten i samband med VIS. Det har ni helt rätt i.

För det andra hoppas jag att ni förstår varför vi tryckte på så hårt för en snabb integrering av Prümfördraget. Jag inser att detta var att begära mycket av er. Men betänk också att så många stater har undertecknat Prümfördraget att jag inte är säker på att rådet inom ett år fortfarande skulle ha varit tillräckligt beredvilligt att införliva dess bestämmelser i EU-lagstiftningen.

För det tredje upprepar jag i slutet av denna debatt mitt uppriktiga tack till alla som bidragit till att vi kunnat visa EU:s handlingsförmåga inom tre viktiga områden.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftlig förklaring (artikel 142)

Katalin Lévai (PSE), skriftlig. – (HU) Jag gratulerar fördraganden och stöder kampen mot terrorism och gränsöverskridande brottslighet liksom de insatser som görs för att förstärka det gränsöverskridande samarbetet.

Jag vill framhålla att denna kamp riktas mot ett skadligt fenomen i vår tid, vars offer är vanliga medborgare, däribland kvinnor och barn.

Därför anser jag det ytterst betydelsefullt att det vid det informella mötet med justitie- och inrikesministrarna i januari 2007 i Dresden under det tyska ordförandeskapet tillkännagavs ett initiativ för omvandling av Prümfördraget till EU-rätt.

Viktiga inslag i förslaget är införandet av ömsesidigt tillträde till specialdatabaser, utveckling och drift av nationella kontaktpunkter och en hög nivå på skyddet av personuppgifter. Jag vill framhålla polissamarbete i gränsområden och genomförandet av gemensamma operationer liksom samarbete vid tilldragelser som lockar stora folkmassor och i händelse av katastrofer.

Jag anser det dock beklagligt att man i förslaget utelämnade omfattningen av de åtgärder som kan vidtas vid omedelbar fara samt frågan om beväpnad personal ombord, bekämpandet av illegal invandring och den bredare uppsättningen regler för polissamarbete utmed gränsområden.

Alla måste garanteras rätten att leva ett tryggt liv. Samtidigt anser jag att det för att skydda personuppgifter är nödvändigt att ange i fråga om reglerna för överföring av uppgifter till vilket brottsbekämpande organ de begärda uppgifterna kan överlämnas via centrala kontaktpunkter. Det är dessutom nödvändigt att utveckla goda metoder för att uppnå den nödvändiga nivån av skydd av personuppgifter samtidigt som automatisk användning av dem inte får försvåra det önskade utbytet av uppgifter mellan medlemsstaterna.

James Nicholson (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att avstå från att rösta om detta betänkande, huvudsakligen på grund av att Förenade kungariket inte är part i Schengenavtalet, och bör som sådant inte delta i beslut om andra medlemsstaters politik. Jag erkänner emellertid att Förenade kungarikets rättspraxis skiljer sig från andra medlemsstaters. Frågan om kompatibilitet har stor innebörd och bör hanteras på vederbörligt sätt. Det ska bli intressant att få veta resultatet av domstolens utslag i denna fråga. Jag erkänner den positiva aspekt som systemet kommer att medföra för säkerheten, men riskerna är också av betydelse och bör beaktas. De stora konsekvenser som informationssystemet för viseringar medför gör således att jag tvekar inför att godkänna eller förkasta systemets genomförande.

19. Anföranden på en minut (artikel 144 i arbetsordningen)

Talmannen. Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

Laima Liucija Andrikienė (PPE-DE). – (LT) Europeiska jämställdhetsinstitutet håller för närvarande på att inrättas i Vilnius och ska inleda sin verksamhet i år. Som ni vet ville Slovakien och Slovenien också att detta institut skulle förläggas till deras huvudstäder. Det beslut som fattades var dock till Litauens förmån, och det godkändes också av Europaparlamentet.

Därefter inträffade dock en incident när stadsledningen i Litauens huvudstad vägrade att ge tillstånd till marknadsföring av en kampanj mot diskriminering – med andra ord tillät de inte inresa för Euro Truck, som redan gör sin fjärde rundresa i Europa för spridning av information om kampanjen ”För mångfald. Mot diskriminering” och om Europeiska året för lika möjligheter för alla. När Europeiska kommissionen gjorde ett uttalande om stadsförvaltningens beslut uppstod vissa spekulationer om att kommissionen kanske ifrågasatte inrättandet av Europeiska jämställdhetsinstitutet i Vilnius.

Jag är helt säker på att Vilnius, som sedan gammalt är känd som en toleransens stad, verkligen förtjänar att vara högsäte för Europeiska jämställdhetsinstitutet.

Jag vill också betona att inget land är klanderfritt när det gäller de mänskliga fri- och rättigheterna och att varje EU-medlemsstat har mycket att göra inom området tolerans och kamp mot diskriminering på

grundval av ras, etnisk bakgrund, ålder, funktionshinder, sexuell läggning, religion osv. Låt oss arbeta tillsammans.

Teresa Riera Madurell (PSE). – (ES) Herr talman! Maneter har under ett antal år invaderat Medelhavskusten. Många människor måste behandlas för brännskador, som orsakar smärta, inflammation och andra obehag. Myndigheterna avråder till och med människor från att bada på vissa platser. Denna plåga är ett symptom på obalansen i Medelhavets ekosystem.

Missbruket av vissa fiskeförfaranden leder till försvinnandet av arter som tonfisk – som konkurrerar med maneterna om konsumtionen av zooplankton – eller av oäkta karettköldpadda, som är deras naturliga rovdjur.

Uppvärmningen av kustvattnen till följd av klimatförändringen och deras högre salthalt till följd av ett lägre intag av färskvatten på grund av torka bidrar också till detta överflöd av maneter. Experter varnar för att problemet måste hanteras omedelbart, annars kommer det att öka år för år.

Regeringen i mitt land, Spanien, genomför studier och inför handlingsplaner. Vi står inför ett miljöproblem som påverkar alla kuststater och som måste hanteras på gemenskapsnivå.

Detta problem har en oerhörd negativ inverkan på turismindustrin i Medelhavsområdet, och parlamentet och de övriga gemenskapsinstitutionerna måste därför uppmärksamma det i högre utsträckning.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill fästa uppmärksamheten på några åtgärder som den rumänska regeringen har vidtagit i år i avsikt att förbättra kampen mot korruptionen. Rumänien är nu det första landet i Europa som antar en lag som gör det möjligt att övervaka tillgångarna hos högre tjänstemän inom den offentliga sektorn, samt deras intressekonflikter och motsättningar. Att reformera den dömande makten är ingen lätt uppgift som kan åtgärdas från en dag till en annan, och inte heller kan det utföras av en enda person. En sådan utmaning kräver stark politisk vilja, beslutsamhet och samarbete mellan regering och parlament. Den nuvarande regeringen är fast besluten om att fortsätta med reformprocessen inom rättsväsendet i Rumänien genom att garantera en fullständigt oberoende domarkår i överensstämmelse med de åtaganden som gjorts gentemot våra EU-partner, och framför allt mot de rumänska invånarna.

Jag är övertygad om att man i kommissionens rapport om Rumänien, som ska läggas fram i slutet av denna månad, kommer att erkänna de framsteg som den rumänska regeringen har gjort med reformprocessen inom rättsväsendet och i kampen mot korruptionen.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Herr talman! Mycket har sagts i diskussionen i dag om att erkänna Kosovo som en självständig stat eftersom det är vad Kosovos befolkning vill. Jag anser inte att det argumentet är en tillräcklig motivering för självständighet. Det beror på att man för det första borde beakta historiska omständigheter, för det andra intressena för nationen som helhet och för det tredje internationella intressen. Vi måste komma ihåg att Kosovo är den serbiska nationens vagga. Vi har alla hört talas om slaget om Kosovoslätten.

Om vi nu går vidare och erkänner Kosovos självständighet på grundval av befolkningens önskemål, kommer snart Abchazien, Sydossetien och Transnistrien att följa tätt i Kosovos spår. Vi kanske också kommer att ställas inför inrättandet av en islamisk republik i Sydfrankrike 2020 med Marseille som huvudstad, vilket somliga förutspår, och uppkomsten av ett Parisemirat 2050. Jag måste varna för överilade beslut på grundval av önskemålen hos majoriteten av befolkningen i ett visst område.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Jag vill gratulera fackföreningen CGTP-IN och de portugisiska arbetstagarna till deras viktiga kamp för sina rättigheter, mot den ständigt ökande arbetslösheten, mot de alltför osäkra arbetstillfällena, för högre löner, vilket stabilitets- och tillväxtpakten har bidragit till, med tanke på att deras löner är bland de lägsta i EU.

Den allmänna strejk som ägde rum den 30 maj var mycket betydelsefull och öppnade dörren för andra kamper som EU-institutionerna bör notera, vid en tidpunkt då den svåra ekonomiska situationen och den sociala ojämlikheten snart kan förvärras av beslut som håller på att fattas, som till exempel Europeiska centralbankens nya räntehöjningar, en så kallad *flexicurity* [en balans mellan flexibilitet och social trygghet] som syftar till en liberalisering av individuella uppsägningar utan goda skäl och till en vidare liberalisering av allmänna tjänster.

Tiden är inne för en politisk förändring, för att prioritera människor och för att vidta åtgärder med respekt och värdighet för arbetstagarna.

Urszula Krupa (IND/DEM). – *(PL)* Herr talman! Som läkare sätter jag stort värde på transplantationskirurgi, som räddar livet på många patienter som skulle dö om de inte genomgick en transplantation. Det måste dock sägas att Markos Kyprianous uttalande om införandet av direktivet om miniminormer och om det europeiska kortet för organdonation, framför allt vad gäller avskaffandet av de etiska ändringsförslagen i en rad unionshandlingar, mycket väl kan leda till olika typer av missbruk, i synnerhet eftersom dödshjälp är lagligt i flera EU-länder.

Det europeiska kortet för organdonation och framför allt det förmodade samtycket till detta i en miljö med moralisk slapphet medför en risk för att inga ansträngningar kommer att göras för att bota de sjuka och att deras liv till och med kan avslutas för att erhålla organ, vilket nyligen angivits i medier. Under dessa omständigheter bör samtycket till organtransplantationer efter en donators död bekräftas genom samtycke från den avlidnes familj och närmaste så snart de mottagit ett intyg om att patienten är hjärndöd. Detta skulle kunna bidra till att förhindra missbruk.

Hans-Peter Martin (NI). – *(DE)* Herr talman! Jag vill uppmärksamma kammaren på det faktum att den nye generalsekreteraren, Harald Rømer, grovt överträder principen med lika behandling av alla parlamentsledamöter och principen om en rättvis prövning. Under de förfaranden som jag varit föremål för har generaldirektören för finanspolitik gjort ett tämligen klart yttrande vars slutsatser är kristallklara. Rømer förnekar dess existens. Det är vad han säger officiellt, men inofficiellt säger han motsatsen. Det handlar om lögn.

Jag kräver att denna utredning offentliggörs och tillgängliggörs. Dessutom har Rømer under dessa förfaranden, under vilka jag försöker försvara mig själv rättsligt, förnekat mig tillgång till översättningen av vissa av generalsekretariatets dokument, återigen med den klena förevändningen att det inte finns några definitiva officiella översättningar.

Mitt arbete hindras alltså allvarligt eftersom jag i gruppen med grupplösa ledamöter förvägras en personlig assistent, vilken redan hade godkänts skriftligen.

Om den typ av diskriminering som jag upplevt här i parlamentet utövas mot en parlamentsledamot, herr talman – och ni känner själv mycket väl till dessa frågor – kan detta parlament inte kalla sig demokratiskt. Vad som sker här och vad Harald Rømer gör är ren och skär despotism.

Talmannen. Tack, herr Martin. Vi ska se till att era kommentarer vidarebefordras till generalsekreteraren.

Maria Petre (PPE-DE). – Au trecut decăt câteva zile de când ultimii doi membri ai grupului Ilaşcu, Andrei Ivanţoc şi Tudor Petrov-Popa, au fost, în sfârşit, eliberaţi din închisoare de autorităţile nelegitime ale autoproclamatei Republici Transnistrene.

La 8 iulie 2004, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunţat o hotărâre prin care constata ilegalitatea detenţiei cetăţenilor români Andrei Ivanţoc şi respectiv Tudor Petrov-Popa, solicitând autorităţilor Republicii Moldova şi Federaţiei Ruse să ia toate măsurile necesare în vederea eliberării imediate a acestora. Timp de trei ani această hotărâre a fost ignorată confirmând, dacă mai era nevoie, că regimul de la Tiraspol rămâne în afara oricărei reguli. Eliberarea lui Andrei Ivanţoc duminică, 3 iunie, s-a petrecut sub semnul violenţei şi a violării a drepturilor omului, a dreptului acestui cetăţean de a se deplasa liber spre casa lui, după 15 ani de detenţie ilegală.

Mă întreb de ce un om eliberat din închisoare după ispăşirea unei pedepse abuzive nu poate pleca liber şi este predat poliţiei din Republica Moldova. Mă întreb cum este posibil ca Andrei Ivanţoc şi Tudor Petrov-Popa să fie expulzaţi din propria ţară de aceste autorităţi complet nelegitime. Ca parlamentar european, membru în delegaţia Uniunea Europeană-Moldova, cer Parlamentului European să ia atitudine pentru ceea ce a fost un caz fără precedent în istoria recentă a democraţiei europene.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – *(PL)* Herr talman! Tre veckor har nu gått sedan toppmötet i Samara mellan EU och Ryssland, där Polen återigen vägrade att samtycka till antagandet av unionens mandat, vilket är en förutsättning för inledande av förhandlingar om ett nytt avtal. Skälet var att Polen anser att de finska förslagen om stöd och deltagande i lösningen av handelstvisten med Ryssland är otillräckliga.

Det har nu blivit mer än uppenbart att det polska embargot inte bara är ett problem för vårt land, utan för hela Europeiska unionen. Det gläder oss därför att unionen beslutsamt har ställt sig bakom vårt beslut och betonat värdet hos solidaritetsprincipen. Vi bör emellertid komma ihåg att embargot mot polska kött- och växtprodukter nu varit i kraft i över 18 månader och att de polska företagen är de som drabbas värst. Hur länge kan en sådan situation tolereras?

En pågående och fördjupad dialog är oundgänglig för en framgångsrik lösning av konflikten. Att vi hittills inte gjort några framsteg på bilateral nivå tyder på att stödet från unionens diplomater behövs för att nå en lösning. Övergången från teori till praktik borde ske så snart som möjligt, och vi måste slutligen finna en väg ut ur detta dödläge. Tyvärr tyder den tid som gått på att vi fortfarande trampar vatten i den här frågan.

Tiberiu Bărbulețiu (ALDE). – (EN) Herr talman! Mot bakgrund av det kommande betänkandet om Rumänien, som ska läggas fram den 26 juni, vill jag fästa er uppmärksamhet på en av de metoder som Rumänien har tänkt tillämpa i kampen mot korruptionen.

Den 9 maj 2007 antog den rumänska senaten en lag varigenom den nationella integritetsbyrån inrättas. Denna myndighet kommer att genomföra kontrollverksamhet inom följande områden: tillgångar, intressekonflikter och motsättningar. Den rumänska regeringen har dessutom ändrat lagen om inrättandet av den nationella integritetsbyrån i syfte att göra lagen mer rigorös. Den nya justitieministern stöder projektet och anser att myndigheten utgör ett effektivt instrument till följd av myndighetens befogenheter att undersöka och ålägga civilrättslig påföljd, samt dess garanterade oberoende.

Det är uppenbart av ovanstående att reformen inom rättsväsendet fortsätter och att den nya justitieministern, Tudor Chiuariu, är starkt engagerad i att integritetskontorets verksamhet ska vara i gång inom några månader.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Herr talman! Ett intressant möte mellan utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling och Horst Seehofer, den tyske ministern för livsmedel, jordbruk och konsumentskydd, ägde rum den 5 juni. Seehofer är rådets nuvarande ordförande, och han gjorde en tydlig presentation över behovet av att utgå från den gemensamma jordbrukspolitiken och påskynda Europeiska kommissionens arbete i det hänseendet.

En av de saker som vi fick höra var att mjölkkvoterna kommer att tas bort efter 2015 och att tillfälliga problem kan uppstå. Allt detta innebär därför att den gemensamma jordbrukspolitiken mest sannolikt kommer att bevaras endast till dess att de nya medlemsstaterna kan ta emot fullständiga betalningar. En mängd frågor uppstår. En av de viktigaste är varför vi inte informerades om detta under förhandlingarna om anslutningsvillkoren? En annan viktig fråga är varför det förberedande arbetet med en förändring av den gemensamma jordbrukspolitiken inleddes utan att en överenskommelse först nåddes med medlemsstaterna och Europaparlamentet med tanke på att samrådsförfarandet ska tillämpas?

Gerard Batten (IND/DEM). – (EN) Herr talman! År 2005 hade en av mina väljare, Michael Davidson, en mängd cigaretter och alkohol i sin bil. Dessa varor beslagtogs av brittiska skatte- och tullmyndigheten när Michael Davidson återvände till Förenade kungariket via Dover. Myndighetens motivering, som var helt och hållet subjektiv, var att han avsåg att använda dessa varor för kommersiellt bruk, något som han ihärdigt förnekar. Ett sådant beslagtagande är olagligt enligt rådets direktiv 92/12/EEG.

År 2006 bordlade kommissionsledamot László Kovács förfarandet mot den brittiska regeringen i EG-domstolen under förutsättning att regeringen skulle rätta sig efter lagstiftningen. Den brittiska skatte- och tullmyndigheten fortsätter emellertid att olagligen beslagta varor, och vägrar att återlämna tidigare beslagtagna varors penningvärde. Den brittiska regeringen har påtvingat de brittiska medborgarna EU-lagstiftningen, men väljer att ignorera den när det så passar dem. Jag tänker skriva till László Kovács och uppmana honom att återuppta förfarandet mot den brittiska regeringen i EG-domstolen.

Talmannen. Tack för att ni säkerställer EU-lagstiftningens tillämpning, herr Batten.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Jag vill uppmärksamma kammaren på ett särskilt farligt fenomen som uppstått under arbetet med direktivet om konsumentkrediter, och som avsevärt minskar Europaparlamentets roll i lagstiftningsprocessen enligt fördragen.

Parlamentet var djupt delaktigt i arbetet med detta dokument. Många förfrågningar gjordes om att kommissionen och rådet skulle inleda studier om direktivets konsekvenser för unionens ekonomi,

däribland på banker och konsumenter. Trots allt detta vägrade rådet och kommissionen konsekvent att inleda sådana studier. Parlamentet inledde därför sina egna studier, eftersom det ansåg att ett sådant direktiv inte borde antas utan en visshet om att det skulle vara gynnsamt, för att förhindra det från att bli ytterligare en byråkratisk börda för medlemsstaterna. Rådet och kommissionen beaktade inte parlamentets studier överhuvudtaget.

Man bör därför fundera över varför parlamentets budskap inte gick fram. Man bör framför allt också fråga sig varför ett utkast till direktiv som kommer att ha en så stor inverkan i form av höjda kostnader för banker, och som kanske inte nödvändigtvis kommer att förbättra situationen för konsumenterna, ska antas utan en relevant undersökning av dess lämplighet och dess inverkan på unionens ekonomi.

Gyula Hegyi (PSE). – (EN) Herr talman! I går skickade två ledamöter av det ungerska parlamentet en flaska med förorenat vatten från floden Rába till den österrikiske miljöministern. Om ni anser att detta är rent dricksvatten ber vi er smaka och dricka av det: så löd meddelandet bakom denna handling. Jag har däremot inte kommit hit med förorenat vatten. Jag kom endast med rena ord.

Kära österrikiska entusiaster, kära kolleger! Låt oss stoppa föroreningen av floden på gränsen mellan Österrike och Ungern. Jag känner till att flera österrikiska icke-statliga organisationer och politiska partier har protesterat mot den riskfyllda verksamhet som vissa österrikiska företag bedriver. Man har fått löften om att den förorenande verksamheten ska stoppas eller åtminstone att filter ska användas för att minimera föroreningen. Det vi behöver nu, efter många protester och löften, är åtgärder till förmån för en ren miljö och för Österrikes och Ungerns traditionella vänskapsförhållande.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Herr talman! Vi i EU kräver fullständig spårbarhet från våra jordbrukare. Vi förväntar oss en spårbarhet ”från jord till bord” och att varje steg på denna väg är märkt, inspekterad och kontrollerad. De europeiska konsumenterna förväntar sig hög standard, och det med rätta. Det är så vi vill att verksamheten ska fungera i EU.

Hur kommer det sig då att kommissionsledamot Peter Mandelson och kommissionsledamot Markos Kyprianou kan förbise den årliga importen av omkring 300 000 ton brasilianskt nötkött, när det regelbundet förekommer utbrott av mul- och klövsjuka, när kontrollerna av nötkreaturstransporter i bästa fall är släpphänta och i många fall obefintliga, när det förekommer att märkning olagligen avlägsnas eller utelämnas, och när det förekommer en användning av hormoner som tillväxtbefrämjande medel? Hur kan våra kommissionsledamöter stå för en sådan dubbelmoral och sätta de europeiska konsumenterna och nötkreaturssektorn i en situation där de utsätts för oacceptabla och fullständigt onödiga risker, när länder som Förenta staterna vägrar att acceptera brasilianskt nötkött eftersom det inte uppfyller den erforderliga standarden?

Witold Tomczak (IND/DEM). – (PL) Herr talman! Det är nu tre år sedan de nya medlemsstaterna anslöt sig till Europeiska unionen, men de diskrimineras fortfarande i fråga om budgetanslagen för frukt- och grönsakssektorn. Bland de många exemplen på sådan diskriminering utmärker sig ett, nämligen storleken på betalningarna per hektar odlingsmark. År 2005 fick de gamla medlemsstaterna 560 euro per hektar, medan de nya medlemsstaterna endast fick 20 euro per hektar. De fattigare ländernas stöd var alltså 28 gånger mindre än de rikas. Det är tyvärr så solidariteten och möjligheterna att utjämna de ekonomiska nivåerna fungerar i praktiken.

Diskrimineringen av de nya medlemsstaterna inom frukt- och grönsakssektorn har också en negativ inverkan på konsumenterna och på jordbruket inom hela unionen. Jag vädjar därför om en röst till förmån för antagandet av ändringsförslaget till María Isabel Salinas Garcías betänkande som lagts fram av gruppen Unionen för nationernas Europa. Detta ändringsförslag minskar åtminstone delvis diskrimineringen av de nya medlemsstaterna, och dess förkastande skulle skada den gemensamma jordbrukspolitiken och dess principer och mål. Ett förkastande skulle också innebära att de gamla medlemsstaterna inte kan skapa en stark europeisk jordbrukssektor.

John Attard-Montalto (PSE). – (EN) Herr talman! Vi talar alla om hälsans betydelse. Samtidigt förekommer det att nationella regeringar inte tar hänsyn till detta när viss verksamhet, som kan vara av industriell karaktär, genomförs i närheten av bostadsområden.

I Malta inträffade nyligen en explosion i en fabrik som ägs av Multigas, och som ligger mindre än 100 meter från bostadsområdet Kirkop. För det andra förkommer det en mycket riskfylld verksamhet i bukten Birzebbugia. Det händer att ett fartyg tankar bränsle från ett annat fartyg och att gasbehållare lagras i närheten av staden Birzebbugia.

Marios Matsakis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp det verklighets-tv-program om organdonation som visades på en nederländsk tv-kanal förra fredagen. Innan showen sändes sa den behöriga nederländska ministern i ett uttalande till det nederländska parlamentet att programmet var olämpligt och oetiskt. Under en presskonferens hänvisade emellertid den nederländske premiärministern till den konstitutionella rätten till yttrandefrihet, som följaktligen medförde att det var omöjligt för regeringen att ingripa mot programmets innehåll. Programmet visades och i slutet avslöjade man att detta var ett skämt.

Yttrandefriheten är viktig och måste skyddas. Men att öppet och genomgående ljuga för publiken genom att utnyttja ett känsloladdat ämne för att få publicitet är emellertid ett grovt missbruk av en sådan frihet. Jag uppmanar parlamentets talman att använda sig av sitt bona officia för att vidta de lämpliga åtgärder som han anser vara nödvändiga för att ett sådant oacceptabelt och riskfyllt uppträdande från pressens sida inte ska kunna inträffa på nytt.

Som svar till Urszula Krupa vill jag säga att hjärndöda patienter är döda och kan således inte dödas, men deras organ kan däremot rädda många sjuka människors liv.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) De två år som gått efter chocken med de franska och nederländska folkomröstningarna har varit en så kallad ”period av eftertanke”, men detta har tyvärr inneburit att ingen eftertanke gjorts. ”Perioden av eftertanke” innebar att eftertanken stannade upp.

Europeiska unionen vaknar slutligen upp ur sin tömrosasömn, och vi har gått vidare från dödläget. Ungern har hela tiden stått bakom konstitutionsfördraget i sin fullständiga form och ratificerade fördragstexten som andra land i december 2004. Vårt mål är att bevara så mycket som möjligt i ursprungstexten, samtidigt som vi är redo för en sund kompromiss, för det viktigaste är att vi förbättrar unionens förmåga att fungera.

Det finns fyra grundläggande mål som måste uppfyllas: att bevara värderingarna och målen i det nuvarande förslaget, att skapa mer effektivt fungerande institutioner, att stärka jämlikheten och solidariteten mellan medlemsstaterna och att fördjupa integrationen.

Europa måste gå framåt om vi vill undvika en fördjupad kris.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tar ordet för att säga att jag förra veckan besökte Tokyo i Japan med delegationen för förbindelserna med Japan. Som Europaparlamentsledamot som valts av Pensionärspartiet intresserade jag mig omedelbart för situationen för Japans pensionärer. Till min stora förvåning läste jag på framsidan av alla dagstidningar att 30 miljoner som betalats in av arbetstagarna försvunnit till följd av ett fel vid datorcentralen vid den japanska byrån för social trygghet och att många japanska arbetstagare inte kommer att få sin rätta pension.

Vilket allvarligt fel detta är i denna teknologiska tidsålder i ett så avancerat och betydelsefullt land! Skulle samma sak ha kunnat hända i Europa? Vore det inte en bra idé att kontrollera att uppgifterna för alla våra arbetstagare i våra 27 medlemsstater har bevarats för att se till att deras pensioner är tryggade, eftersom alla arbetstagens pensioner måste garanteras?

Talmannen. Punkten är härmed avslutad.

20. Konstnärernas sociala stadga (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Claire Gibault, för utskottet för kultur och utbildning, om konstnärers sociala ställning (2006/2249(INI)) (A6-0199/2007).

Nathalie Griesbeck (ALDE), ställföreträdande för föredraganden. – (FR) Herr talman! Eftersom Claire Gibault inte kunde närvara i kväll bad hon mig först av allt att framföra sin ursäkt till er och att hon beklagar att hon inte kunde närvara och sedan att lägga fram detta viktiga betänkande i hennes ställe.

Om det finns ett universellt band som håller oss alla samman som EU-medborgare, bortom våra olikheter, då är det kulturen. Europa är i dag på väg att nå sitt mål, eftersom det har lyckats spela sin roll i bemötandet av globaliseringen för att bevara sin identitet och sin kulturella mångfald. Det europeiska ”kulturella undantaget” är i dag på väg att bli universellt.

Gibault gjorde ett åtagande när hon valdes till parlamentet om att föra alla europeiska konstnärers talan inför de europeiska myndigheterna. Detta betänkande har gett henne möjlighet att göra det, genom mitt anförande i kväll och genom allt hennes arbete. Hon vill också att jag på hennes vägnar i detta sammanhang ska tacka alla skuggföredragande och alla de många kolleger som arbetat tillsammans med henne och som deltagit i det slutliga utarbetandet av denna text.

Valet av ämnet med situationen för EU:s konstnärer var självklart för henne: det var något hon kände mycket starkt för på grund av sitt yrke och sin sysselsättning som orkesterdirigent. Liksom Albert Camus är hon övertygad om att vi måste välja att sätta kulturen i centrum för vår samhällsmodell, att vi måste göra den konstnärliga verksamheten och den fria tillgången till kultur till en av våra europeiska prioriteringar.

I motsats till den allmänt vedertagna uppfattningen är merparten av de svårigheter som konstnärer möter inte bara kulturella, utan hänger ofta samman med deras rörlighet, med viseringspolitiken, med hälsofrågor, med social trygghet, med arbetslöshets- och pensionsproblem. Claire Gibault har övervägt praktiska åtgärder som kan förbättra konstnärers dagliga liv, och hon föreslår i synnerhet att ett särskilt visum ska införas som skulle underlätta deras rörlighet. Hon har övervägt ett europeiskt yrkesregister för att bekämpa svartarbete och också ett europeiskt socialförsäkringskort med ett elektroniskt chips för att göra det lättare att få konstnärliga yrken att gå ihop. Gibault har också föreslagit att en praktisk handbok ska publiceras för konstnärer tillsammans med en kompletterande text innehållande de gällande sociala bestämmelserna för konstnärer som fastställts av EU-institutionerna och dessa bestämmelsers tillämpning i de olika medlemsstaterna.

Hon har betonat behovet av att främja formell konstnärlig utbildning, eftersom det är en fråga som innebär en verklig europeisk kulturell utmaning för oss alla. Om inte Europeiska unionen är villig att införa en särskild politik för konstnärlig utbildning är det därför lätt att förstå att vi inte kommer att göra några framsteg när det gäller att få större publik och göra tillgången till kulturen mer demokratisk.

Hennes betänkande antogs därför enhälligt den 7 maj i utskottet för kultur och utbildning. Betänkandet är innovativt och utgör ett verkligt framsteg för konstnärer, eftersom det beaktar både deras vanskliga situation och behovet av att bevara en flexibilitet i deras verksamhet och innehåller lösningar som ger konstnärer möjlighet till större kontinuitet i framtiden och därför större sinnesfrid.

I morgon kommer några ändringsförslag att gå till omröstning, särskilt de två ändringsförslag som Claire Gibault känner starkt för, eftersom de skulle ge den kreativa konstnärliga verksamheten ny drivkraft och skulle stimulera risktagande inom sektorn, som verkligen behöver det i dag. Liksom det dessutom sägs i hennes betänkande måste man för att kunna göra framsteg i dessa frågor framför allt analysera resultatet av kommissionens undersökning i frågan, och beakta både fördelarna och nackdelarna.

Gemenskapsrätten har när man tittar närmare på den inte varit så likgiltig för kultur som man kan tro. Gibault har införlivat en idé i sitt betänkande som utvecklades av Victor Hugo och Alfred de Vigny redan på deras tid, enligt vilken konstnärer efter sin död kan fortsätta att bidra till att stödja samtida konstnärer. De internationella bestämmelser som unionen har ställt sig bakom gör det möjligt för medlemsstaterna att vidta de nödvändiga åtgärderna för att skydda sitt kulturarv, som bland annat består av verk utan upphovsrätt, det vill säga verk vars upphovsrätt upphör 70 år efter författarens bortgång och 50 år efter att ett verk framförts första gången.

Gibault undersökte denna idé. Hon anser att det, i en anda av kulturell solidaritet på EU-nivå, skulle vara tillräckligt om medlemsstaterna, var och en på sina särskilda områden, undersökte hur man kan avsätta en del av intäkterna av verkens kommersiella utnyttjande och använda dessa intäkter för att finansiera konstnärligt skapande och förbättringar av de europeiska konstnärernas sociala förhållanden. Det skulle göra det möjligt att skapa ett nytt stöd för att främja innovation och mångfald och uppmuntra till nya former av kulturella uttryck. Detta är en mycket vacker vision av solidaritet mellan generationerna.

Sammanfattningsvis vill jag citera de ord som Victor Hugo återigen uttalade vid ett allmänt möte med de franska parlamentsledamöterna: ”Vi tillhör alla samma familj, de döda tillhör de levande, och de levande måste skyddas av de döda.” Vilket bättre skydd kan man önska sig?

Talmannen. Det var en mycket bra förklaring av upphovsrätten!

Ján Figel, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag vill tacka Claire Gibault, som själv är konstnär, för att ha utarbetat detta mycket viktiga betänkande, samt Nathalie Griesbeck för att ha presenterat betänkandet i kväll.

När vi firade Romfördragets 50-årsdag tror jag att vi insåg vilken central roll kulturen spelar i det europeiska projektet. Vi har program och projekt på EU-nivå som uppmuntrar konstnärers rörlighet i Europa, och som således stärker den interkulturella dialogen i EU. Till exempel 2006, som var Europeiska året för arbetstagares rörlighet, samfinansierade vi tre projekt som var inriktade på konstnärers rörlighet, av totalt 41 finansierade projekt det året. Dessa projekt ledde till ett ökat erkännande på EU-nivå av de olika hinder som finns mot konstnärers rörlighet. Detta var ett första steg, och jag vet att om vi ska kunna förbättra situationen för konstnärer i Europa är vi tvungna att bemöta flera utmaningar som ännu ligger framför oss, och som gäller livslångt lärande, arbetstillstånd och social ställning.

Förra månaden lade jag fram ett meddelande om kultur med titeln ”En europeisk dagordning för kultur i en alltmer globaliserad värld” som antogs av kommissionen. Jag presenterade detta meddelande för utskottet för kultur och utbildning, samt för ministrarna vid det senaste mötet i rådet. Syftet är att alla berörda parter ska delta, dvs. medlemsstater, EU:s institutioner och kultursektorn – i en gemensam dagordning med prioriterade frågor för de kommande åren. Att förbättra konstnärers ställning, vilket hänger ihop med en förbättrad rörlighet och spridning av konstverk inom EU, är en av strategins viktigaste utmaningar. Det är en nödvändig förutsättning om vi vill lyckas med att skapa en europeisk kultursfär. Jag ser därför fram emot ett nära samarbete med er kring denna fråga, och särskilt med medlemsstaterna, för ansvaret i detta hänseende ligger huvudsakligen på nationell, regional och lokal nivå.

Om vi återgår till betänkandet välkomnar jag särskilt betoningen på livslångt lärande och omskolning. En inledande utbildning är den tändande gnistan till en konstnärlig sysselsättning, men att fortsätta att omskola sig är nyckeln till att säkra konstnärers sociala ställning inom det konstnärliga områdets snabbt utvecklande ekonomi. Som ni vet är förstärkandet av förbindelserna mellan utbildning och kultur också en av mina målsättningar, för jag har föreslagit att utse 2009 till ”Europeiska året för skapande och innovation”. Arbete pågår med att förbereda en Eurydice-undersökning om kulturell och konstnärlig utbildning på grundskolenivå i Europa. Detta är ett steg mot att förbättra vår kunskapsbas. Jag hoppas att detta år kommer att främja forskningen om, och utvecklingen av, en starkare och mer omfattande faktabas såväl som en faktabaserad politik och praxis när det gäller utbildning på det konstnärliga området.

Slutligen vill jag betona att frågan om konstnärers ställning i Europa är ett mycket brett ämne, som inte kan behandlas som en isolerad fråga av endast en kommissionsledamot med ansvar för kultur. Därför kommer jag, inom ramarna för det meddelande som vi lade fram förra månaden, att samarbeta nära de av mina kolleger som ansvarar för sysselsättning, rättvisa och den inre marknaden för att se till att kultursektorns särdrag beaktas på vederbörligt sätt inom ramen för andra program och annan politik på EU-nivå.

Talmannen. Tack, herr kommissionsledamot. Vi önskar alla konstnärer all framgång, särskilt dem som deltar i Venedigbiennalen – som öppnas den här veckan – och särskilt Tracy Emin.

Erna Hennicot-Schoepges, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera Claire Gibault till hennes arbete med detta betänkande. Kommissionsledamoten, Franco Frattini, har nyligen tillkännagivit sitt utkast till direktiv om ett europeiskt grönt kort för att attrahera högkvalificerad utländsk arbetskraft och göra det möjligt för dem att bo i unionen i fem år och röra sig inom unionen utan visum.

I november förra året fick vi genom en undersökning som beställts av kommissionen reda på att det på EU:s territorium finns en yrkeskategori med ungefär 5,8 miljoner EU-medborgare, vilket motsvarar 3,1 procent av den arbetande befolkningen, som omsätter 654 miljarder euro. Dessa yrkesutövande arbetar helt lagligt och behandlas ändå som olaglig arbetskraft i många medlemsstater. Jag talar om konstnärer och yrkeskonstnärer.

Många av oss uppskattar att gå på konserter, på teater eller på cirkus, men när vår fritid är över fortsätter konstnärernas arbete, med applåder, ofta en mager lön och nästan alltid svårigheter med skatte- och socialförsäkringskontoren. Jag gratulerar därför vår föredragande till att ha gått till botten med vad som händer bakom scenen. Samtidigt är det här inte vårt första försök, eftersom Doris Pack redan 1992 utarbetade ett mycket fullödigt betänkande, liksom Helena Vaz da Silva 1999. Och vad hände med

kulturorganisationernas initiativ för att främja rörligheten för och erkännandet av konstnärers ställning? Detta betänkande är inte ett resultat utan en början.

Nu, precis när vi har antagit Unescos konvention och kommissionen precis har lagt fram sin strategiska kulturagenda för oss, är det dags att agera. Herr kommissionsledamot! Jag uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att stämma sina fioler och utan vidare fördröjningar angripa de många tekniska och praktiska problemen. Ni är inte ensam i fråga om detta herr kommissionsledamot, det vet vi, men de initiativ som föreslås i detta betänkande måste genomföras tillsammans med de två andra som jag just nämnt. Nu får det vara slut med retoriken, för nu behöver vi handling!

Gyula Hegyi, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! I morse på planet från Budapest till Bryssel träffade jag chefsdirigenten för den ungerska nationella filharmoniska orkestern. Han gratulerade mig till Gibaultbetänkandet och berättade hur nöjda han och hans kolleger var med det. Gratulationerna borde gå till Claire Gibault, som arbetat hårt i god anda och med goda idéer om detta mycket viktiga ämne.

Vi känner alla respekt för konstnärerna och erkänner deras stora bidrag till den europeiska kulturen. Vi måste hjälpa dem att förbättra deras sociala ställning. Det är av avgörande betydelse för dem att få information om de varierande socialförsäkringsordningarna i olika medlemsstater, till exempel vad gäller sjukförsäkringssystem, arbetslöshets- och pensionsbestämmelser. En del av de nya medlemsstaterna gav faktiskt konstnärerna ganska bra sociala villkor under den så kallade *ancien régime*, men detta förändrades under övergångsperioden. Den tid som konstnärerna ägnar åt repetitioner borde betraktas som effektiv arbetstid.

Den fria rörligheten för konstnärer, och för arbetstagare i allmänhet, från de nya medlemsstaterna är fortfarande inte garanterad. Viseringslättnader för konstnärer från tredjeländ är viktigt, men vi måste prioritera den fria rörligheten för alla EU-medborgare.

Jag välkomnar betänkandet. Mina kolleger i den socialdemokratiska gruppen och jag kommer att rösta för det. Som ledamot från en ny medlemsstat måste jag dock efterlysa fritt tillträde till arbetsmarknaden för alla EU-medborgare.

Det bör också nämnas att vissa ledande ungerska konstnärer vägrar att resa till Förenta staterna på grund av den förnedrande behandling de utsätts för av de amerikanska gränsmyndigheterna.

Talmannen. Ja, vi har alla erfarenhet av den förnedrande behandlingen.

Alfonso Andria, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! På Nathalie Griesbecks vägnar vill jag framföra mina varmaste gratulationer till föredraganden, Claire Gibault, som har gjort ett utmärkt arbete. Tack vare hennes erfarenhet inom branschen, som orkesterdirigent, har hon kunnat fastställa de främsta hindren för konstnärers karriärer. Jag instämmer till fullo i vad hon säger om att ingen konstnär någonsin vid någon tidpunkt i sin karriär är helt skyddad från osäkert arbete, och det är just därför som mer riktade åtgärder krävs för att skydda konstnärer och aktörer inom denna sektor.

Den särskilda karaktären hos konstnärlig verksamhet gör att medlemsstaternas regelverk borde ändras så att det garanterar konstnärers ställning, men det behövs också harmoniserade EU-åtgärder, framför allt för att underlätta konstnärers rörlighet. Det är också avgörande att vi lägger grunden för ett enhetligt utbildningssystem för att se till att de utbildningsbevis som utfärdas erkänns inom hela Europeiska unionen, för att garantera en allt högre yrkesmässig nivå i fråga om konstnärlig utbildning, och för att främja detta genom utbyte och nätverksarbete mellan lärare och studenter enligt modellen med Erasmusprogrammet.

Slutligen vill jag ta upp ett förslag som jag anser är intressant och värdefullt, nämligen förslaget om ett särskilt tillfälligt visum för konstnärer för att underlätta rörligheten för yrkeskonstnärer från EU och tredjeländer i deras verksamhet. Dessutom vet vi att konstens universella språk är ett utomordentligt medel för att främja kulturella, sociala och mänskliga värderingar.

Sammanfattningsvis kommer jag att stödja föredragandens två ändringsförslag vid omröstningen här i kammaren i morgon förmiddag, särskilt ändringsförslag 20a, som syftar till att ge konstnärer nya typer av stöd genom en lämplig fond som inrättas genom intäkterna från en skatt på det kommersiella utnyttjandet och uppförandet av originalverk utan upphovsrätt.

Zdzisław Zbigniew Podkański, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Konstnärers ställning har alltid väckt intresse och skapat livliga debatter. De ansvariga för arbetet med deras ställning har dock alla gjort samma misstag. De har ofta förbisett det faktum att amatörer, däribland populärkonstnärer, arbetar vid sidan av yrkeskonstnärer. De har glömt att de nationella kulturerna bygger på populärkultur, vilket ibland kallas traditionell kultur.

Vi måste också komma ihåg att förändringar i vårt samhälle åtföljs av försvinnandet av många traditionella yrken och kunskaper. De senare är viktiga för bevarandet av det nationella kulturarvet. Den planerade europeiska stadgan för konstnärlig verksamhet borde därför också omfatta populärkonstnärer och hantverkare. Dessutom borde vi välkomna planen att inrätta en gemensam databas som skulle bidra till att främja rörligheten för konstnärer som arbetar i Europa.

Thomas Wise, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! Som väntat finns det många områden som bekymrar mig i detta betänkande, men tyvärr har jag bara tid att ta upp ett av dem. I sitt betänkande föreslår Claire Gibault ett försökssystem med registreringskort för konstnärer. Är detta ännu en första upptakt? Kommer detta att utvidgas till att gälla alla yrken och branscher? Kommer vi då alla att behöva ett kort innan vi kan ta anställning? Kommer detta då att hindra oss från att ta anställning inom vårt valda verksamhetsområde om vi inte har tillstånd, så som fallet är i Tyskland för fotografer från andra länder? Och vem ska organisera och betala för detta? Fler byråkrater?

Precis som överreglering hämmar företagandet kommer detta förslag att kväva konsten. Det kommer att borga för fortsatt utländsk dominans framför allt från Förenta staterna inom konst och underhållning. Jag förutser att om detta antas kommer det att bli ännu ett exempel på en lag med oavsiktliga konsekvenser.

Eugen Mihăescu, för ITS-gruppen. – (FR) Herr talman! Vad är en konstnärer? Vilken roll har de? Har de en marginell eller en central roll? Är de välkända eller okända? Är de alltid missförstådda, fördömda och fattiga eller berömda och rika? Är de elitens favorit eller konsumentens samhällets paria? Är de snyltare vid rikemännens bord, eller står de på de revolutionära barrikaderna? Är det en bild av förtvivlan eller lycka?

Vad är en konstnär? En person som tycker om konst och som älskar vackra ting? Om det är så det är, vad ska då konstnärer göra i ett samhälle som producerar fula ting? Gömma sig i sina elfenbenstorn eller sälla sig till de arga skarorna på gatorna? Om konstnären har en ställning, kommer han att lösa sitt problem eller fördjupa det ytterligare? Medan vi granskar de konstnärliga skaparna ur varje vinkel, skyddar den andre, den högste Skaparen, konstnärerna och räddar och inspirerar dem.

Vi har talat om konstnärer som medborgare: det är bara propaganda! Vi har talat om konstnärer som vittnen av sin tid: det är en konstkritikers definition. För min del anser jag att konstnärer är samhällets seismografer. Vi kan hjälpa dem genom att lagstifta för dem, men vi skapar bara konstnärlig byråkrati för dem. Det beror på att konstnärerna redan har upplevt, införlivat och konsumerat saker och ting som är nya för oss nu.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till att börja med vill jag gratulera Claire Gibault, som är en högt ansedd konstnär inom operavärlden, som dragit nytta av sin roll i Europaparlamentet för att belysa konstnärers problem på grund av medlemsstaternas olika sociala system. Jag vill också gratulera Erna Hennicot-Schoepges till hennes värdefulla vägledning vid de slutliga beslut som vår grupp fattade i denna viktiga fråga.

Många av de svårigheter som konstnärer möter är inte kulturella, utan hänger samman med rörlighet, hälsa, social trygghet, arbetslöshet och alla konstnärers pensionsrättigheter. Kommissionen måste uppmärksamma de nuvarande systemen för visering och arbetstillstånd för konstnärer och stifta lagar på detta område och inom denna sektor. Dessutom måste en studie genomföras på EU-nivå för att analysera medlemsstaternas bestämmelser i syfte att garantera ersättning till innehavare av upphovsrätten och relaterade rättigheter.

Det konstnärliga skapandet bidrar till utvecklingen och till bevarandet av den kulturella mångfalden. Det bidrar till att göra oss bekanta med nya trender inom konsten och inom ramen för staternas framsteg, särskilt hos unga konstnärer. Samhället och staten måste på både nationell och europeisk nivå bidra till att stödja konstnärers skapande och deras sociala och ekonomiska skydd, för som vi vet är konst ingen handelsvara. Det är därför allas vår plikt att skydda det konstnärliga uttrycket och att stärka kreativiteten i Europa.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Herr talman! Också jag vill börja med att gratulera Claire Gibault till detta betänkande, vilket syftar till att undersöka de problem och svårigheter som de människor står inför som arbetar inom kultursektorn i allmänhet när det gäller frågor som hälsa, social säkerhet, arbetslöshet, pension samt rörlighet, och om möjligt finna lösningar på dessa problem.

Jag ska inte tala om dessa frågor – det har tidigare talare redan gjort – men jag skulle kort vilja hänvisa till konststudier. För det första måste vikten av dessa betonas, och följaktligen behovet av att uppmärksamma utbildning i konstnärliga ämnen från tidig ålder.

För det andra vill jag peka på behovet av att medlemsstaterna erkänner utbildningsbevis och intyg som utfärdas av nationella musik- och konsthögskolor med förhoppning om en gradvis ökad konvergens och, om möjligt, också en konvergens i riktning mot Bolognamålen för 2010.

För det tredje vill jag betona betydelsen av att främja en formell konstutbildning som motsvarar andra officiella studerade ämnen som erkänns i medlemsstaterna, i syfte inte bara att göra det möjligt för studenter att förbättra sina konstnärliga talanger, utan också att utbilda och kvalificera sig på andra yrkesområden. Sektorn för kulturkonst, bildkonst och scenkonst behöver detta för att kunna säkerställa att förväntningarna hos konststudenterna inte krossas. Detta kräver investering i kulturella mönster, i infrastrukturer, i främjandet av konstnärlig utbildning och i kulturella aktiviteter.

Jag hoppas att medlemsstaterna kommer att fästa tillräcklig uppmärksamhet vid detta betänkande, som skulle kunna bli till enorm hjälp för dessa människor.

Ljudmila Novak (PPE-DE). – (SL) I Europa är vi stolta över att den kulturella mångfalden och de fina konstverken utgör en del av vår identitet. Ändå nämner vi mycket sällan att dessa konstverk ofta har skapats av utarmade konstnärer som inte fått någon ordentlig lön under sin livstid och som bara nått postum berömmelse. Det råder inte heller i dag någon brist på konstnärer som, på grund av de komplicerade förfarandena för anskaffande av arbetstillstånd och beräkning av arbetsår, nätt och jämt lyckas överleva trots att deras arbeten är fantastiska och högt skattade över hela Europa.

Eftersom kultur och konst hör till yrkesområden som inte bara skänker själslig näring utan också stora kommersiella fördelar och många jobb är det alldeles ofattbart och helt oacceptabelt att också dagens största konstnärer tvingas kämpa med överlevnadsfrågor och social otrygghet. En slovensk konstnär, t.ex., är också konstnär i andra delar av Europa, och det skulle verkligen vara synd om han skulle begränsas till sitt hemland på grund av administrativa hinder, och om medborgare i andra medlemsstater följaktligen skulle berövas möjligheten att njuta av hans verk.

På området för utbildning och på den europeiska arbetsmarknaden fäster vi stor vikt vid rörlighet, något som är särskilt viktigt för konstnärer och personer som använder sig av konst, och som utgör ett betydelsefullt bidrag till den interkulturella dialogen och den ömsesidiga sammanhållningen av nationer och kulturer i Europeiska unionen. Europa borde därför vidta några betydelsefulla åtgärder på detta område och harmonisera lagstiftningen i en sådan grad att den blir användbar och mer begriplig för lekmannen, eller åtminstone utarbeta några lämpliga instrument som kan bidra till större rörlighet och social trygghet för konstnärer.

Doris Pack (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! I Claire Gibaults betänkande fastställs samma prioriteringar som parlamentet fastställde utifrån mitt betänkande för 15 år sedan och utifrån Helena Vaz da Silvas betänkande för åtta år sedan. Man måste verkligen fråga sig hur ofta parlamentet måste återupprepa samma krav innan någon faktiskt agerar. Det glädde mig att precis få höra att kommissionsledamoten kanske faktiskt ska vidta vissa åtgärder i den riktning som vi föreslog för 15 år sedan. Vissa saker tar verkligen lång tid att genomföra!

I detta betänkande föreskrivs en granskning av konstnärers sociala ställning. De svårigheter och hinder på området för viseringspolitik som minskar konstnärernas rörlighet måste definieras tydligt. Jag vet att parlamentet för närvarande arbetar på viseringsbestämmelserna, och jag hoppas att också konstnärerna kommer att gynnas av denna nya ordning. Vi har länge närt denna förhoppning, och jag tror att en sådan förbättring nu är på god väg. Konstnärers sociala ställning handlar om deras sociala trygghet och om arbetslöshet och pension.

I betänkandet från 1992 begärde vi att konstnärerna skulle få en ställning. Tänk er det – 1992! Var fanns Slovakien då, herr kommissionsledamot? Vi försökte redan då att komma med förslag om hur konstverk skulle behandlas skattemässigt och att nå harmonisering för konstnärers arbete, framför allt vad gäller

mervärdesskatt. Vi försökte upprätta en fond. Vi försökte få till stånd ett tjänstekort för konstnärer. Allt detta 1992! Nu ställs återigen kraven på alla dessa åtgärder. Jag har som lärare lärt mig att allt måste upprepas så att det sjunker in. Men i detta avseende har allt sjunkit in så långt att det inte längre kommer upp till ytan. Låt oss därför viska i kommissionsledamotens öra, och inte bara i hans öra, för detta är egentligen ett ärende för medlemsstaterna. Det är anledningen till att vi i dag, precis som vi gjort tidigare, uppmanar medlemsstaterna att undersöka på vilka sätt särskilt stöd kan tillhandahållas.

Det betänkande som jag lade fram på den tiden var mycket djärvare än det som vi dristat oss till att lägga fram i dag, eftersom vi är rädda för att vissa bestämmelser kanske inte kommer att genomföras och eftersom vi har blivit mycket försiktigare. Vi måste bedöma våra demokratier efter vad vi gör för konsten, efter hur stort utrymme vi ger den. Claire Gibault har funnit sätt som innebär att de åtgärder vi bör vidta kan genomföras av kommissionen och medlemsstaterna. Jag önskar henne stort lycka till med att uppnå detta mål.

Ovidiu Victor Ganț (PPE-DE). – Doresc, de la bun început, să salut inițiativa Doamnei Claire Gibault

Este, de fapt, un nou efort de a sensibiliza Comisia Europeană și statele membre în legătură cu statutul artiștilor în Europa. Aș dori să insist asupra unor idei conturate în raport pe care le consider extrem de importante, dar și realizabile. Sunt convins de necesitatea unui Euro-pass, un registru profesional european pentru artiști care să consemneze activitatea acestora. Documentul ar veni în sprijinul mobilității specifice acestei bresle. În ceea ce privește această mobilitate, trebuie să facem o distincție netă între cea a artiștilor și cea a lucrătorilor în general. De aceea, solicităm statelor membre să elimine orice restricție privind accesul pe piața muncii pentru artiștii din noile state membre. Totodată este esențială recunoașterea reciprocă de către statele membre a diplomelor și certificatelor eliberate de către instituțiile de învățământ de profil. Aceasta ar facilita atât schimburile la nivelul studenților, cât și la nivelul artiștilor profesioniști, precum și posibilitatea de a fi angajați pe baza acestora. Nu putem accepta nici situația în care artiștii europeni care lucrează în afara Uniunii să nu-și poată transfera drepturile de pensie și securitate socială la revenirea în țara de origine din motive pur birocratice și, de aceea, solicităm o inițiativă și în acest sens.

Luând aceste măsuri am convingerea că, vom contribui direct de la nivel comunitar la dezvoltarea culturii europene fără a leza principiul subsidiarității care guvernează acest domeniu. Nu cred că există un mijloc mai bun de cunoaștere și apropiere între cetățenii europeni decât actul artistic, respectiv cultura ca atare.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag slogs av ert beslut, fru Pack, att kritisera bristen på agerande från medlemsstaternas och kommissionens sida fastän ni lade fram denna idé för första gången för 15 år sedan. Det skulle vara ännu värre om ni blev tvungen att säga det ni just sa om 15 år: ”Jag lade fram ett förslag om en social ställning för konstnärer för 30 år sedan.” I och med Claire Gibaults initiativ måste någonting ske för att situationen ska förbättras. Nu ska jag inleda det tal som jag har förberett.

I Europa hoppas alla medborgare i de 27 medlemsstaterna på någonting. Om de arbetar hoppas de på en framtid, och om de är ålderspensionärer hoppas de på en trygg tillvaro i nuet. Bland dessa finns också konstnärer, som förrättar ett arbete som mycket ofta tillför underhållning och glädje till så många andra miljoner medborgare som ser dem, lyssnar på dem, beundrar dem och tycker om deras verk.

Men vårt nuvarande mål är att konstnärer ska betraktas som arbetare med samma rättigheter som alla andra arbetstagare. Konstnärer är människor och arbetare, och som sådana har de rätt till arbetsförhållanden värdiga europeiska medborgare.

Hur många konstnärer finns det inte som inte blir berömda, som ödmjukt utför sitt konstnärliga arbete varje dag och inte får den belöning eller respekt som de förtjänar, och som inte kommer att få någon rättvis pension? Jag är övertygad om att detta initiativ kommer att bidra till att säkerställa en nutid och en framtid även för konstnärer.

Ján Figel, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag vill tacka er alla för en mycket intressant debatt. Jag anser att detta betänkande kommer att bidra till att främja inte bara dialog utan även samarbete inom EU till gagn för konstnärernas kreativitet och för kulturen.

Jag tyckte om Doris Packs inställning eftersom hon är mycket entusiastisk, och oftast är sådana människor långt före utvecklingen, men vi behöver den inställningen.

För 15 år sedan, 1992, var de flesta och framför allt medlemsstaterna ovilliga att befatta sig med kultur eftersom subsidiariteten är en känslig fråga. Nu vill man göra mer genom kultur eftersom förhållandena är annorlunda: marknaden, euron. Problemet är ganska diffust. Jag säger inte att vi behöver harmonisering, utan vi behöver bättre förhållanden för att få kulturen att blomstra, för att skapa förståelse, interkulturella förbindelser m.m.

Därför var förra måndagens meddelande det första på 50 år där kommissionen ställde upp ett slags politiskt manifest och föreslog en gemensam kulturell agenda. Vi föreslog organiserandet av ett slags årligt forum, Davosforumet, som ska samla medlemsstaterna, olika aktörer och EU:s institutioner för att diskutera, utveckla och ge svar på kulturfrågor.

När det gäller nya program – Erasmus har nämnts flera gånger – kommer vi i år att ha tre gånger fler möjligheter att öka rörligheten eller tredubbla intensiteten i Erasmus. Vi behöver dock se till att studier blir jämförbara och att betyg, examina och kvalifikationer erkänns. Jag föreslog i höstas – och detta ingår också i parlamentets och rådets ”europeiska ram för kvalifikationer” – att göra våra kvalifikationer mer begripliga, jämförbara och överförbara. Jag ber er att under hösten och det portugisiska ordförandeskapet eller senast vid årets slut ge era bidrag.

Till sist har många efterlysningar gjorts vad gäller viseringar. Viseringslättnader finns redan, och jag hoppas att medlemsstaterna – med undantag av Irland, Storbritannien och Danmark – kommer att genomföra sådana viseringslättnader för studenter för att därigenom förbättra rörligheten för studenter och andra.

För arbetstagare, det vill säga yrkesverksamma, ämnar vi i september lägga fram förslag om två viktiga direktiv. Det första förslaget är ett övergripande ramdirektiv om alla migrerande arbetstagares grundläggande rättigheter. I detta förslag ingår att skapa ett kombinerat uppehålls- och arbetstillstånd för att minska den administrativa byråkratin. Det andra är ännu viktigare i detta avseende med tanke på vad många av er har sagt. Det är ett förslag till direktiv om rätten till inresa och vistelse för högutbildade arbetstagare. Detta direktiv kan i vissa fall vara direkt tillämpligt på konstnärer från tredjeland och underlätta deras tillträde till arbetsmarknaderna inom EU. Vi kan gå bakåt 15 år eller 5 år, men nu är det dags att gå framåt, och tillsammans kan vi åstadkomma något.

Talmannen. Tack, herr kommissionsledamot, och tack alla ledamöter som bidragit!

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. – (HU) Europeiska unionen behöver en konstitution! Konstitutionsfördraget kan komma att spela en viktig roll inte bara i fråga om att öka Europeiska unionens betydelse inom världspolitiken, underlätta gemenskapslagstiftningen och beslutsfattandet och öka öppenheten och därmed tillgängligheten för medborgarna, utan det skulle också kunna bidra till att skapa en företagsvänlig affärsmiljö och fullborda den inre marknaden. Upprättandet av en konstitution är också en konkurrensfråga. Det är ett svar på såväl externa som interna utmaningar.

Det fördrag som antogs i juni 2005 omfattar de grundläggande värderingarna inom de samhällen som hittills har formats under utvecklingens gång, liksom gemensam politik och gemenskapspolitik som det ligger i hela integrationsprojektets och alla medlemsstaters och EU-medborgares intresse att säkra. Konstitutionsfördraget undertecknades av samtliga medlemsstaters stats- eller regeringschefer, och i 18 av medlemsstaterna har ratificeringsprocessen också genomförts. Vi får inte skjuta upp den möjlighet till integration som ligger bakom konstitutionen, trots de misslyckade folkomröstningarna i Frankrike och Nederländerna.

Det tyska ordförandeskapets ansträngningar för att inleda det förberedande arbetet för ett nytt förslag till fördrag är välkomna, och Europaparlamentet vill spela en aktiv roll i denna process. Det förslag till fördrag som ska utarbetas nu borde innehålla så få förändringar som möjligt, och det borde fortsätta att säkerställa skyddet av gemenskapens tidigare nämnda värderingar.

Samtidigt anser jag att det är viktigt att det förändrade fördraget åtföljs av en grundligare, längre och mer objektiv informationskampanj i alla medlemsstater, främst finansierad med gemenskapskällor, för

att ett större allmänt stöd ska kunna säkerställas. I denna informationskampanj bör en framträdande roll anförtros Europaparlamentet och dess ledamöter, som företräder EU-medborgarnas intressen.

21. Flerårig plan för torskbestånden i Östersjön och det fiske som utnyttjar de bestånden (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är ett betänkande av Zdzisław Kazimierz Chmielewski, för fiskeriutskottet, om förslaget till rådets förordning om upprättande av en flerårig plan för torskbestånden i Östersjön och det fiske som utnyttjar de bestånden (KOM(2006)0411 – C6-0281/2006 – 2006/0134(CNS) (A6-0163/2007)).

Joe Borg, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag tacka föredraganden, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, och såväl fiskeriutskottet som utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för betänkandet. Målet är att nå enighet om förslaget vid rådets junimöte nästa vecka. Vid diskussionerna inom ramen för förberedelserna till rådets möte har många ändringar gjorts av det ursprungliga förslaget, av vilka några går i samma riktning som era ändringsförslag.

Som ni väl känner till har båda torskbestånden i Östersjön drabbats av överutnyttjande, och det östra torskbeståndet ligger så långt under de säkra biologiska gränserna att det riskerar att kollapsa inom en snart framtid. Samtidigt har Internationella havsforskningsrådet (ICES) konstaterat att felaktig rapportering av fångsterna sker i 35–45 procent av fallen i östra Östersjön, vilket inte bara leder till ytterligare en oregistrerad fiskeinverkan på beståndet, utan också påverkar korrektheten hos de vetenskapliga rönen.

Den aktuella situationen skadar inte bara torskbestånden i Östersjön, utan hotar också den fiskesektor som är beroende av denna resurs. Torsk är ett av de viktigaste fiskbestånden för fiskerinäringen i Östersjön. Det är därför avgörande, inte bara ur ekologiskt, utan också ur socialt och ekonomiskt perspektiv, att fisket balanseras i relation till de tillgängliga resurserna snarast möjligt, så att fiskarna återigen kan förlita sig till stabila och stora fångster.

Kommissionens fleråriga plan har utarbetats på grundval av de tidigare erfarenheterna av förvaltningen av torskfisket i Östersjön, och på grundval av flera samråd med aktörerna, medlemsstaterna och forskare. Planen syftar till att återuppbygga bestånden, inte bara så att de når säkra biologiska gränser utan också överskrider dessa gränser och når nivåer som kan ge största möjliga hållbara fångster, vilket skulle ge den berörda fiskerinäringen en långsiktig stabilitet, genom att gradvis minska de totala tillåtna fångsterna och fiskeansträngningarna till nivåer som motsvarar detta mål.

Angående betänkandet motsvarar skälen i planen de åtgärder som det längre fram redogörs för i de aktuella bestämmelserna. Jag kan därför endast godta ändringsförslagen 1 och 5, som motsvarar planens bestämmelser, som till exempel kravet på att specificera tillståndet för det östra torskbeståndet i skäl 1. Ändringsförslag 4 är i princip godtagbart. Uppdelningen i de västra och östra delarna avgörs dock av vetenskapliga rön om att det finns två separata torskbestånd i Östersjön, och inte av de två områdenas ekologiska särdrag.

I betänkandet läggs flera ändringsförslag fram om bestämmelserna för förfarandet för att minska de totala tillåtna fångsterna och fiskeansträngningen till hållbara nivåer. Ändringsförslagen 8–11 skulle leda till en tvist i fråga om minskningsförfarandet och skulle begränsa dess tillämpning.

Med tanke på beståndets allvarliga tillstånd och behovet av att begränsa alla typer av fiske inom vilket man landar avsevärda fångster med torsk, kan jag inte godta dessa ändringsförslag. Jag är dock medveten om behovet av att fastställa ett system som fiskerinäringen kan hantera. Kommissionen har därför ändrat sin plan genom att kombinera förbudet på sommaren med de dagar som fartygen inte ligger i hamn. Detta kommer att öka fiskerinäringens flexibilitet, och kommer sålunda särskilt att gynna de småskaliga flottorna, för vilka ett bestämt och oflexibelt system är svårare att arbeta med. Dessutom har en artikel om Europeiska fiskerifonden införlivats i planen för att garantera att näringen får finansiell kompensation.

Förändringar av systemet med fiskeansträngningen innebär att flera av bestämmelserna om kontroll och övervakning också har ändrats. Toleransnivån för felmarginalen har höjts till 10 procent, förutom för torsk, och bestämmelserna om landningar har avskaffats, vilket borde motsvara bestämmelserna i ändringsförslagen 14 och 16 i betänkandet.

Angående ändringsförslag 15 har bestämmelserna om fartyg som reser in i eller lämnar området också ändrats, vilket innebär att de särskilda kraven endast gäller då fartyg lämnar det område där de har fiskat.

Eftersom felaktig rapportering för närvarande är ett av de centrala problemen för förvaltningen av torskfisket i Östersjön är det avgörande att förbättra dessa bestämmelser för att nogga kunna övervaka hur mycket som fiskas från vilket torskbestånd och när. Av samma skäl kan jag inte godta ändringsförslag 13, där man begränsar kraven på en loggbok för fartyg med ett specialtillstånd för torskfiske.

I betänkandet föreslås en minskning av värderingsperioden från tre till två år och att en bestämmelse om att övervaka planens socioekonomiska inverkan ska införas i ändringsförslagen 17–19.

Nya torskyngebestånd omfattas av fisket vid i genomsnitt två till tre års ålder. Om en utvärdering inleddes under det andra året skulle det vara mycket svårt att upptäcka några effekter för beståndet och följaktligen för fiskerinäringen. Kommissionen planerar dock ett projekt för att inte bara övervaka planens ekologiska, utan också dess socioekonomiska inverkan som ett första steg mot den konsekvensbedömning som ska göras under det tredje året av planens tillämpning.

Slutligen vill jag ta upp de tre ändringsförslag som Carl Schlyter lade fram förra veckan. De är inte godtagbara för kommissionen av följande skäl. Målet för grundförordningen om den gemensamma fiskeripolitiken är att garantera en hållbar förvaltning ur ett ekologiskt, socialt och ekonomiskt perspektiv. Det är därför kommissionens ansvar att eftersträva en balans mellan dessa tre pelare, om än först och främst på grundval av vetenskapliga rön om bestånden. Jag anser därför att en gradvis minskning av de totala tillåtna fångstmängderna och fiskeansträngningarna fram till dess att målnivåerna nås, vilket ICES rekommenderar, är en bra balans i detta hänseende.

ICES rekommenderade också att man skulle använda relativa mål som till exempel fiskedödligheten i stället för fastställda sådana som biomassa, eftersom de är mindre känsliga för vetenskaplig osäkerhet och de miljövariationer som påverkar beståndet.

I den nuvarande situationen, med en hög nivå av felaktig rapportering som stör förvaltningen och de vetenskapliga rönen, och med tanke på den möjliga kommande översynen av referenspunkterna för biomassa för det östra beståndet, är det inte lämpligt att införliva biomassarelaterade mål. Eftersom man förväntar sig att planen ska förbättra grunden för vetenskaplig information skulle införandet av referenspunkter för biomassa dock kunna beaktas under översynen av återhämtningsplanen för torsk, som ska genomföras efter att planen varit i kraft i tre år.

Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE), föredragande. – (PL) Herr talman! Rådets förordning, som är ämnet i detta betänkande, är ett efterlängtat betydelsefullt lagstiftningsförslag som utgör ett försök att hantera de mycket stora behov som fiskesektorn har i ett av Europas mest betydelsefulla vatten. Detta är i sig en bra anledning att gratulera dem som är ansvariga för betänkandet. De har hanterat den svåra utmaningen att utarbeta ett långsiktigt program för återhämtning och fångstmängder i fråga om torsken i Östersjön. Torsken är en fisk som utgör många familjers levebröd. Den är den viktigaste fisken i Östersjön, och därför genererar den stort intresse bland dem som ägnar sig åt fiske. Parlamentets åsikter och rådets påföljande förordningar väcker starka känslor i Östersjöregionen.

Ett betänkande i vilket det hänvisas till verifierade uppgifter med vetenskapliga beräkningar om utvecklingen av torskbestånden och fiskemöjligheterna som innehållsrelaterad utgångspunkt har inneburit en möjlighet att nå tillfredsställande kompromisser i dessa avseenden. Fiskeriutskottet har varit tvunget att ingripa i fråga om rådets lagstiftningsförslag, eftersom det i dokumentet måste tas hänsyn till de oundvikliga socioekonomiska effekterna av de planerade fiskebegränsningarna. Jag är glad att kommissionsledamoten nämnde detta.

Ett av de ändringsförslag som antagits lades fram av föredraganden och innebär att Europeiska kommissionen är skyldig att utvärdera dessa effekter och lägga fram förslag om grundläggande förvaltningsåtgärder inför parlamentet. Ett annat ändringsförslag som antagits handlar om att minska det totala antalet dagar som fastställts i förordningen med 8 procent i stället för 10 procent och höja tröskeln för skyldigheten att informera om mängden torsk ombord från 100 kg till 300 kg. Jag hänvisar till fiskeriutskottet. Fiskeriutskottet har också godkänt ministerrådets förslag om att ändra den tillåtna felmarginalen för den uppskattade siffran i loggboken från 8 till 10 procent. Också förslaget om att öka minsta tillåtna storlek för landad torsk i Östersjön till 40 cm har fått stöd.

Det är svårt att undvika intrycket av att betänkandet i hög grad har påverkats av åsikten att fiskekapaciteten i fråga om Östersjöns torskfiskeflotta i nuläget är alldeles för hög i förhållande till de tillgängliga

fiskekvoterna. Det är fortfarande ingen på EU-nivå eller nationell nivå som har lagt fram något förslag till heltäckande lösning på problemet. Det hävdas allt oftare att man bör vara väldigt försiktig med att automatiskt fatta beslut om nedskärningar av flottan. I stället bör man försöka finna sätt att bibehålla den befintliga fiskekapaciteten tills bestånden har återhämtat sig. Vi kommer uppenbarligen att behöva dessa resurser då.

Jag tror att frågan om längden på perioderna av fiskestopp under sommaren förr eller senare kommer att bli en del av debatten om planen för torskbestånden. Kommissionsledamoten hänvisade till fiskestoppen i dag. Det bör noteras att det i de medlemsstater där man försöker finna sätt att ytterligare begränsa fiskeansträngningarna genom att införa fler dagar med förbud mot torskfiske utvecklas en tendens att snarare välja en begränsning av antalet dagar till sjöss än den begränsning genom fiskestopp som hittills har tillämpats.

I den vetenskapliga rekommendation som åtföljer den allmänna diskussionen om rådets förordning anges behovet av att granska den utvärdering av biologiska referenspunkter som hittills har använts, och det gläder mig att kommissionsledamoten tar upp detta i dag. Det bör tilläggas att ingen av de baltiska staterna ifrågasätter införandet av fiskedödlighet som en metod för att definiera de syften som är möjliga att uppnå med den fleråriga planen för förvaltning av torskbestånden i Östersjön. Jag hänvisar till artikel 4 i planen.

Det verkar dock vara nödvändigt att inleda en djupgående debatt i ämnet om skäligen värden när det gäller referenspunkter för biomassa anpassade till det faktiska tillståndet för bestånden och den nuvarande allmänna situationen för Östersjöns ekosystem. Detta ligger i linje med gemenskapens engagemang för att införa en ekosystembaserad strategi för fiskeförvaltningen. Jag hänvisar till skäl 5. Jag bör betona att de gränsvärden för biomassa som gäller för närvarande antogs 1998 utifrån uppgifter som samlats in under 1960- och 70-talen. De kan följaktligen inte vara skäligen i förhållande till beståndens nuvarande situation.

Slutligen bör det påpekas att avsikten med rådets tidigare förordning 2371/2002, som nämns i det dokument som behandlas i yttrandet, var att bibehålla försiktighetsprincipen i samband med införande av grundläggande förändringar i fiskepolitiken. Denna princip gällde för såväl bistånden som för utvärderingen av de socioekonomiska effekterna av förändringarna. Principen borde fortsätta att gälla efter anslutningen av de fyra baltiska länderna till unionen.

Christofer Fjellner (PPE-DE), föredragande av yttrande från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. – Tack herr talman! Som ansvarig för torskfisket i miljöutskottet vill jag börja med att beklaga att så få av våra synpunkter finns med i det betänkande som vi skall rösta om imorgon. Vi har ett gemensamt ansvar för att se till att det blir möjligt att fiska torsk i Östersjön även i framtiden. Situationen för torsken är allvarlig. Trots minskade kvoter är torskbeståndet nära den kritiska gränsen. Om vi skall förhindra att beståndet helt kollapsar så behöver vi ännu striktare fördelningar av kvoter. Dessa kvoter måste vara baserade på vetenskap, inte politiska nattmanglingar, för det måste i första hand vara miljön och långsiktigheten i fisket som står i fokus, inte kortsiktiga arbetsmarknadspolitiska mål. Jag kan bara beklaga att fiskeriutskottet verkar resonera precis tvärtom.

Kommissionens förslag till minskade fiskekvoter är ett steg i rätt riktning, men det kommer inte att hjälpa om vi inte ser till att det efterlevs. För även om hoten mot torsken är många så är det största hotet tjuvfisket, det illegala fisket. Det sägs att mellan 35 och 45 procent av den totala andelen av torsk landas är just tjuvfiskad. Därför är inte nya regler det viktigaste utan garantier för att reglerna överhuvudtaget efterlevs. För mig är det därför obegripligt varför fiskeriutskottet vägrar att acceptera bl.a. mina krav på att ta i med hårdhandskarna mot de länder som blundar för tjuvfisket – och vi vet vilka de är, det är det läskigaste av allt.

På lång sikt är jag dock övertygad om att vi behöver ett helt nytt system för fiskeripolitiken, ett system som gör att fiskarna själva känner ansvar för torskens fortlevnad. Ett system som har visat sig effektivt är systemet med individuella överförbara fiskekvoter. Ge fiskarna ett eget incitament för att ta ansvar för fortlevnaden av bestånden. På så sätt tror jag att vi kan få en bättre fiskeripolitik i EU. Lika tråkigt som det är att fiskeriutskottet inte verkar vilja ha detta system, lika glädjande är det att kommissionen förefaller vara positiv till möjligheten att införa individuella överförbara fiskekvoter.

Avslutningsvis skall jag bara säga någonting som gläder mig med fiskeriutskottets betänkande, nämligen att man antagit mitt förslag om att öka minimistorleken på torsk som fångas. Det ger fisken bättre

möjligheter att reproducera sig och ett stabilare bestånd. Tyvärr kan jag dock inte tillsammans med moderaterna rösta för det betänkandet som vi har framför oss idag.

Heinz Kindermann, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Mot bakgrund av den minskning av torskbeståndet i Östersjön som rön från Internationella havsforskningsrådet (ICES) pekar på och mot bakgrund av kraven från berörda fiskare på verksamhetsvillkor som gör det möjligt för dem att bevara sitt levebröd, vill jag berömma min kollega, Zdzislaw Kazimierz Chmielewski, arbete. Han har varit tvungen att göra uppdelningarna för att förena kommissionens förslag och hållbart fiske å ena sidan och de bestämda kraven från fiskarna å andra sidan.

Om hållbarhet ska bli något mer än ett tomt ord måste det dock speglas i arbetssättet på fiskefartyg och i den personliga inställningen till vetenskapliga föreskrifter. Godkännandet av fiskekvoter är den ena sidan av myntet. Detta innebär framför allt inte bara att uppfylla de föreskrivna grundläggande villkoren, utan också att stödja de nya åtgärderna för förbättring av bestånden och en effektivare övervakning från medlemsstaternas sida.

Övervakningen är olyckligtvis en svag punkt i vissa medlemsstater. Det finns tillräckligt med outnyttjad potential på detta område. Att göra regionala rådgivande organ delaktiga kommer inte bara att underlätta, utan det är en akut nödvändighet.

Kommissionens förslag pekar därför i rätt riktning, och socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet stöder både förslaget och föredragandens ansträngningar att finna en rättvis socioekonomisk balans.

Jag väddar till alla med ansvarsposition att lyssna ordentligt till den information som ICES och andra vetenskapliga organ tillhandahåller, när man fastställer tillåtna totalfångster och kvoter för torsk och utformar åtgärder för att stoppa minskningen av torskbeståndet. Östersjön är ett känsligt hav, och vi måste komma ihåg det när vi överväger vilka åtgärder som ska vidtas.

Hélène Goudin, för IND/DEM-gruppen. – Tack herr talman. Situationen för torsken i Östersjön är mycket allvarlig. ICSS har för 2007 rekommenderat att ingen torsk skall fiskas i det östra beståndet. Trots dessa rekommendationer kommer en ansenlig mängd att landas. Beträffande det västra beståndet kommer 30 procent mer än rekommenderat att fiskas. Därtill kommer det orapporterade och olagliga fisket. Fiskeriutskottet försöker vattna ur kommissionens förslag. Ett förslag som i grunden inte heller ser till konsekvenserna för den biologiska mångfalden.

Som alltid när fiskerifrågor behandlas här nämns de socioekonomiska konsekvenserna av fisket. Visst kan ett torskfiskestopp få negativa följder för yrkesfiskarna. Å andra sidan innebär utfiskning att det inom kort inte kommer att finnas någon fisk kvar att fiska. I globaliseringens tidevarv måste man vara flexibel och beredd till strukturella förändringar i samhället. Jag kommer imorgon att rösta nej till parlamentets förslag, även om jag anser att kommissionens förslag inte heller är tillfredsställande.

Åsa Westlund (PSE). – Herr talman! Jag bor själv vid Östersjön och har därför på nära håll kunnat följa hur illa det är ställt med Östersjön. Det gör att människors livskvalitet försämras men också, som kommissionär Joe Borg själv påtalat, att den ekonomiska utvecklingen längs hela Östersjökusten hotas. Medborgarna runt om i EU förväntar sig att vi här inne tar krafttag för att rädda ekosystemen i våra hav. Därför hade jag helst sett att kammaren ställt sig bakom ett torskfiskestopp, som miljöutskottet föreslog i sitt yttrande. Med ett stopp hade det dessutom blivit enkelt att komma åt det illegala fiske som flera här har talat om. Nu finns det uppenbarligen inte någon majoritet för detta i kammaren, men jag hoppas i alla fall att en majoritet kan stödja ändringsförslagen 20–22. De innebär nämligen bl.a. att största tillåtna fångstmängd skall följa råden från Internationella rådet för havsforskning. Det borde egentligen vara en självklarhet. Att vi inte agerar utifrån den vetenskapliga kunskap som finns är en av orsakerna till de hot mot torsken och hela Östersjöns ekosystem som vi ser idag.

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

Andres Tarand (PSE). – (ET) Östersjön är ett innanhav, och tack vare dess ringa förbindelse med öppna hav och oceaner är det ett mycket säregat hav. Det begränsade vattenutbytet med Atlanten innebär olyckligtvis också att Östersjön är mycket sårbar – havet saknar möjlighet att förtunna större mängder av miljögifter, och dessutom tar det väldigt lång tid för fiskbestånd att återhämta sig där efter överfiske.

I utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har vi mycket utförligt diskuterat ämnena överfiske av torsk och illegalt fiske i Östersjön. Utskottet har enats om att torskfisket bör förbjudas för en tid i den östra delen av Östersjön, eller att en fiskedödighet på noll bör fastställas. Målet skulle vara att låta torskbestånden, som befinner sig i ett mycket dåligt tillstånd, återhämta sig, så att de senare kan förvaltas på ett hållbart sätt igen.

Det är beklagligt att fiskeriutskottet inte har tagit hänsyn till denna centrala ståndpunkt hos utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet i samband med förvaltningen av torskbestånden i Östersjön. Det borde också ligga i fiskarnas intresse på lång sikt att stoppa fisket för tillfället, så att torskbestånden, som för närvarande befinner sig i ett kritiskt tillstånd, kan återhämta sig.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka er för de frågor som tagits upp. Jag anser att det är tydligt att vi delar ett gemensamt mål, nämligen att garantera en långsiktig hållbarhet för torskbestånden i Östersjön, och därmed uppehållet för fiskarna i regionen. Trots att våra meningar går isär om hur vi ska nå detta mål hyser jag inga tvivel om att vårt mål är detsamma. Angående de särskilda punkter som tagits upp vill jag göra följande påpekanden.

Till att börja med måste vi lägga fram planer för att begränsa ansträngningarna och beakta de småskaliga flottornas fiskeansträngning, eftersom deras fångster står för 50 procent av de totala fångsterna. Vi är dock redo att beakta flexibla mekanismer för att göra det möjligt för dessa flottor att tillämpa planen utan att den upplevs som en alltför stor belastning. Jag vill betona att det östra torskbeståndet har minskat stadigt under de senaste årtiondena, liksom den genomsnittliga fångststorleken. Det allvarliga läget för detta bestånd är därför uppenbart, och samtidigt som det är av avgörande vikt att beakta det socioekonomiska perspektivet är det främst det ekologiska tillståndet som kräver en återhämtning, och det är av yttersta vikt. I detta hänseende har en årlig minskning på 10 procent fastställts som ett minimum för att kunna upptäcka förändringar i utvecklingen av beståndets tillstånd eller om sektorn avviker från planen. En minskning av den årliga reduceringen skulle också göra att sektorn ställdes inför en längre reduceringsperiod vilket därmed skulle försena fördelen med större och mer stabila fångster och göra det osannolikt att nå den maximala hållbara avkastningen före 2015, enligt kraven i åtagandet från Johannesburg.

Det är slutligen viktigt att betona att kontroll är den centrala frågan, särskilt inom detta fiske. Vi hoppas nå en stabil och genomförbar lösning för denna fråga i rådet nästa vecka.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

22. Beräkning av Europaparlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2008 (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om ett betänkande av Ville Itälä, för budgetutskottet, om beräkningen av Europaparlamentets inkomster och utgifter för budgetåret 2008 (A6-0202/2007).

Ville Itälä (PPE-DE), föredragande. - (FI) Herr talman! Först och främst vill jag tacka alla samordnare, skuggföredraganden och företrädarna för de olika grupperna för den utmärkta samarbetsnivån och för deras önskan att nå kompromisser. Detta blev uppenbart när vi senast röstade om budgetriktlinjerna i kammaren. Vi nådde en övervägande majoritet på alla betydelsefulla områden i fråga om allmänna frågor.

Jag vill dock börja med att säga att jag hoppas att talmannen kommer att framföra mina kommentarer om hur processen framskrider till parlamentets presidium. Enligt min uppfattning har det inte gått som vi hoppats, eftersom parlamentets presidium röstade om beräkningen, vilket är det ämne som vi diskuterar här i dag, samtidigt som budgetutskottet röstade om riktlinjerna. Detta kan lätt ge det intrycket att presidiet inte alls bryr sig om vad budgetutskottet gör, eftersom man redan ligger ett steg före. Så här kan det inte få fortsätta i framtiden. Vi måste verkligen samarbeta i högre grad och hålla koll på vad det andra organet har för sig.

Vad gäller budgetinnehållet finns det en oerhört viktig grundprincip, som redan har godkänts i samband med riktlinjerna, om att budgeten för 2008 ska hållas kvar på nivån för 2007 års budget. Till detta får

vi naturligtvis lägga siffran för inflation och dra av kostnaden för byggprojekt, som i vilket fall som helst kommer att vara ett billigare alternativ än att hyra i det långa loppet.

Nu visar det sig dock att nya projekt eftersträvas på detta område, vilket innebär nya utgifter. När det står ”berättigade behov” i förslaget innebär det verkligen inte att det räcker med att ett projekt är förmånligt och trevligt: det måste vara absolut nödvändigt för parlamentets verksamhet och ur skattebetalarnas synvinkel.

År 2008 är det sista året som parlamentet kan visa skattebetalarna att vi verkligen kan spara och verka på ett ansvarsfullt sätt när vi utarbetar budgetförslaget. Vi kan visa att vi inte kommer att sätta igång några nya projekt om de inte är absolut nödvändiga. Nu när det inte är någon utvidgning eller några nya språk på gång måste dessa projekt hållas på en lägsta möjliga nivå. Men det viktigaste är att vi kan visa skattebetalarna att detta är en ansvarsfull institution. Folket i Europa och europeiska företag måste tänka noggrant på vad deras pengar går till och räkna varje cent och euro. Parlamentet måste agera som förebild. Vi kan inte agera på annat sätt. Då kommer trovärdigheten att falna, och därefter kommer det att bli mycket svårare att få saker gjorda och människor kommer att ha mycket mindre förtroende för parlamentet. Detta är alltså den rätta tiden för att vinna tillit och agera på ett ansvarsfullt sätt.

Ett exempel på något som vi måste rätta till och på det slags projekt som vi kan lägga pengar på om vi behöver är regleringen i fråga om översättningar. Vi måste se till att utskotten får översättningar i god tid, och jag stöder förslaget från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Det kommer förhoppningsvis att få största möjliga stöd.

Avslutningsvis vill jag tala om informationspolitik. Jag har förberett ett förslag om att parlamentsledamöter ska kunna använda resurser till att bjuda in små och lokala medier hit, som inte själva har resurser för att skicka hit journalister. Detta är ett sätt att komma så nära medborgarna som möjligt. Jag vet av erfarenhet att dessa journalister vill tala med parlamentsledamöter och skriva artiklar om vad ledamöter anser om olika frågor och varför de röstar som de röstar. Jag har därför lagt fram ett förslag om att överväga att använda just små och lokala medier, och jag hoppas att det kommer att råda ännu större enighet mellan grupperna i denna fråga än det gör för närvarande.

Monica Maria Iacob-Ridzi, în numele grupului PPE-DE. – În primul rând, aş dori să-l felicit pe domnul Itälă pentru acest raport privind bugetul instituției noastre pe 2008.

Parlamentul ia astăzi decizii care afectează aproape 500 de milioane de cetățeni. Decizia a devenit regulă generală astfel că, până la 80% din legile adoptate în statele membre reprezintă acte votate în acest for. Responsabilitatea Parlamentului față de cetățeni este mai mare ca niciodată. În consecință, toată munca desfășurată în Parlament trebuie să fie la înălțimea acestei responsabilități.

Raportul subliniază că prima din prioritățile pentru 2008 este asigurarea de servicii eficiente pentru membri, în vederea unui proces legislativ eficient. Datorită recomandărilor acestui raport, vom avea traduceri în toate limbile din cele 20 de comisii ale Parlamentului. Mai mult, munca noastră va fi comunicată mai bine printr-un post de televiziune propriu și va fi creat un program prin care jurnaliști din presa locală și regională vor putea veni în Parlament pentru a duce informația europeană în comunitățile lor. Însă, cea mai importantă resursă a Parlamentului rămân oamenii care lucrează aici. În acest sens, am depus un amendament la raport care vizează tocmai personalul acestei instituții și mai exact numărul insuficient de angajați din statul pe care-l reprezintă.

În urma aderării României și Bulgariei, Secretariatul general al Parlamentului și mai mult, practic a decis că un număr egal de agenți permanenți, și anume 113 pentru fiecare din cele două țări, ar fi necesar în serviciul instituției. Aceasta este o problemă pentru că, procentual, mai puțini tineri români pot obține un post în Parlamentul European deoarece populația României este de aproape trei ori mai mare decât cea a Bulgariei. În același timp, europarlamentarii români de două ori mai mulți decât cei bulgari, pot conta pe serviciile tehnice ale unui personal insuficient, fapt ce poate afecta eficiența muncii noastre. O anume proporționalitate a fost întotdeauna respectată în Instituțiile europene. Parlamentul a ținut cont în trecut de considerente precum mărimea delegației sau a populației statelor membre, iar Oficiul de personal al Uniunii Europene, EPSO, a scos la concurs anul acesta un număr semnificativ mai mare de posturi pentru cetățenii români, și anume 440 față de 275. Stimați colegi, amendamentul meu dorește corectarea acestei situații anormale, Parlamentul fiind singura instituție în care această discriminare persistă contrar spiritului democratic ce-i este caracteristic.

Vladimír Maňka, för PSE-gruppen. – (SK) Jag vill gratulera föredraganden till hans betänkande och tacka för det utomordentliga samarbetet.

I förra månaden kontaktades budgetutskottet av marknadsföringsexperter, och de höll med om att webb-tv är ett utmärkt informationsverktyg för Europeiska unionens medborgare. Därför måste projektet slutföras så snart som möjligt. I utskottet enades vi om att små lokala medier borde vara mer delaktiga i Europaparlamentets verksamhet. Detta skulle öka medvetenheten hos Europeiska unionens medborgare om Europaparlamentets arbete.

Vi är dock oeniga om hur dessa medier bör engageras. En meningsinriktning föreslår att varje ledamot ska tilldelas medel för att bjuda in journalister som arbetar för lokala medier till Europaparlamentet. Min politiska grupp är inte beredd att stödja denna samarbetsstrategi. Därför lägger vi, för parlamentsledamöter för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, fram ett ändringsförslag om att anta tydliga spelregler för kommunikationen med lokala och regionala medier. Tanken är att å ena sidan få så många lokala journalister som möjligt till Bryssel och Strasbourg, och å andra sidan säkerställa att våra förfaranden är tydliga och öppna.

Ni vill utan tvekan att ert arbete ska vara effektivt. Ni vill kunna visa era väljare att ni använder de medel som finns tillgängliga på ett så effektivt sätt som möjligt. Det är dock ofta så att dokument av avgörande betydelse som ledamöter mottar för överläggningar inom utskottet bara finns tillgängliga på ett eller två språk. Om utskottet av den anledningen måste kalla till ytterligare ett extraordinärt sammanträde påverkas hela processen på ett negativt sätt och blir ineffektiv. Med tanke på det jag sagt förlitar jag mig på att ni kommer att stödja detta ändringsförslag, som har utformats för att undvika sådana brister och en onödig kostnadsökning.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Herr talman! Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa stöder den vägledande princip som Ville Itälä har fastställt för parlamentet för budgetåret 2008, nämligen att budgeten bör ligga på samma nivå som budgeten för 2007, plus en ökning motsvarande inflationen. Den bör inte ligga högre än så om det inte finns särskilda skäl till det. Anledningen till detta är naturligtvis att 2008 är ett år av konsolidering efter utvidgningarna och de extra anslag som varit följden av dessa utvidgningar. Nu är det dags att se över saker och ting och noggrant hålla ögonen öppna efter tillfällen att effektivisera och prioritera vår förvaltning. Det finns naturligtvis nya behov. Det finns saker som skulle kunna göras bättre. Det gäller området för översättning och tolkning, där ledamöterna inte alltid kan få den hjälp de behöver, och det gäller behovet av professionell hjälp vid lagstiftningsarbete, som också ökar. Europaparlamentet bör dessutom utveckla bättre kommunikationsverktyg, som t.ex. webb-tv, för att göra det lättare att följa parlamentets arbete.

Pengarna till dessa förbättringar bör, som en vägledande princip, tillhandahållas inom nämnda budgetram. Presidiet har dock nu beslutat att fastslå det preliminära budgetförslaget till 1,49 miljarder euro, vilket motsvarar 20 procent av EU:s administrativa utgifter. Detta belopp är naturligtvis en övre gräns för budgeten. Samtidigt har reserver på sammanlagt 55 miljoner euro avsatts för fastighetspolitik och nya politiska prioriteringar, inom vilka 10 miljoner euro ska gå till valkampanjen för 2009 och över 14 miljoner euro har avsatts för oförutsedda utgifter. Parlamentets ordförandeskap ger emellertid inte några närmare detaljer i fråga om vilken sorts projekt de har i åtanke. ALDE-gruppen har alltid stött fastighetspolitiken. Det är bra att parlamentet har köpt byggnader vid den mest fördelaktiga tidpunkten i stället för att fortsätta att hyra. Vi stöder också kampanjen före valet, men vi anser inte att det är rimligt att lägga fram en budget som omfattar sådana stora summor utan motivering. Budgeten måste spegla de faktiska behoven och ge en tydlig och öppen översikt över de närmaste årens ekonomi. Itälä har alltså mycket att göra, och jag önskar honom lycka till med att förhandla fram en mer realistisk budget. Parlamentet bör ta tåten och uppvisa en nivå av budgetdisciplin som åtminstone motsvarar det vi förväntar oss och kräver av övriga institutioner.

Petre Popeangă, în numele grupului ITS. – *Apreciez în mod deosebit raportul privind estimarea bugetului de venituri și cheltuieli pentru exercițiul financiar 2008 elaborat de Ville Itälä cu un înalt profesionalism, îl susțin și o să recomand colegilor din grup votarea acestuia.*

Separat de aceste considerații de ordin general, dar fără a le exclude, o să menționez câteva aprecieri de natură particulară care nu fac decât să accentueze caracterul consistent al raportului.

Pornind de la ideea că bugetul pentru anul 2008 ar trebui să fie un buget pentru contribuabilul european, am apreciat preocuparea raportorului față de necesitatea ca acesta, contribuabilul, să fie informat cât mai în detaliu asupra tuturor activităților Parlamentului și, în special, asupra viitoarelor alegeri europene.

În acest sens, deosebit de oportună mi se pare propunerea raportorului privind elaborarea unui program special de informare, al cărui principal destinatar și beneficiar să fie format, în special, prin structurile media locale de mai mică anvergură. De asemenea, consider că propunerea raportorului privind aprobarea unor surse financiare care să permită realizarea unor întâlniri directe cu ziariștii locali în Parlament este deosebit de valoroasă și o susțin fără rezerve, deoarece apreciez că este unul dintre cele mai eficiente mijloace de a face cunoscute, direct și în deplină transparență, toate activitățile acestuia.

Din lipsă de timp, o să mă limitez la a mai menționa un singur aspect din raport și anume acela al multilingvismului. Sunt într-o măsură de acord cu raportorul că acestui deosebit de important domeniu trebuie să i se acorde o atenție particulară, având în vedere posibilele efecte datorate interpretării eronate a textelor ca urmare a unor traduceri mai puțin exacte a acestora. Tot în acest sens, consider că, în special reprezentanților noilor state membre trebuie să li se asigure un suport lingvistic corespunzător proporțional cu numărul acestora din diferitele structuri unionale.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Europaparlamentet är verkligen inte någon billig institution. Den totala kostnaden – över 1 427 miljarder euro – är en avsevärd summa, och det är nödvändigt att alla budgetrubriker och anslag motiveras tydligt.

I detta avseende omfattar dock de beräknade inkomsterna och utgifterna för Europaparlamentet för budgetåret 2008 ett ansevärt antal budgetrubriker som inte motiveras, och detta innebär därför att vi till viss del köper grisen i säcken. Föredraganden har i sitt betänkande, efter vad jag har sett, korrekt identifierat några av flaskhalsarna. På samma gång kan man inte annat än hålla med om att storleken på uppsamlingsöverföringarna har varit tämligen betydande.

År 2005 uppgick uppsamlingsöverföringarna till totalt 124 miljoner euro medan de 2006 uppgick till över 105 miljoner euro. Detta utgör nästan 10 procent av samtliga budgetanslag. Parlamentets krav på att förvaltningsorganen ska göra en bättre beräkning av de nödvändiga anslagen inom utgiftsgrupperna är därför mycket skäligt. Jag stöder också helhjärtat idén om att utveckla ett program för att öka kännedomen om parlamentets verksamhet genom att involvera små och lokala medier i systemet. Den sortens medier är mindre skvallerbenägna och kan informera medborgarna ordentligt om de beslut som de europeiska institutionerna fattar, däribland Europaparlamentet.

Ingeborg Gräble (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Till nytta för vem för vi egentligen denna debatt, och vem riktar vi oss till? Det gör mig besviken att se oss språka sinsemellan på det här sättet om saker som vi redan har diskuterat för länge sedan. Vilken rätt har vi att stå här utan någon lyssnande samtalspartner? Om kommissionen tog sig friheten att diskutera sin budget i den behörige kommissionsledamotens frånvaro skulle det låta annorlunda från vår sida. Jag är personligen mycket besviken på det sätt som både parlamentets administration och presidiet hanterar budgetutskottet och dess medlemmar på i det här fallet.

Låt mig gå vidare till det centrala budskapet i fråga om Europaparlamentets budget. Vilket är det centrala budskap som vi måste framföra till våra väljare? Det måste vara att vi engagerar oss helt och fullt i vårt uppdrag att lagstifta för Europa på ett så bra och effektivt sätt som möjligt, och till lägsta möjliga kostnad för skattebetalarna. Bättre arbetsförhållanden för parlamentsledamöterna är nödvändiga för uppdragets genomförande. Dessa måste befinna sig i centrum av våra överläggningar. Den yttre utformningen är också betydelsefull, men innehållet i vår politik är ändå viktigare än presentationen. Men för ett starkt innehåll behövs en ordentlig forskningsenhet, så att vi kan stifta bättre lagar.

Vi behöver inte bara en administrativ kampanj inför valet till Europaparlamentet, utan också ett större utrymme för ledamöterna att anställa personal. Detta kräver en viss grad av flexibilitet. Hur har Europaparlamentet genomfört den reformerade och mindre byråkratiska budgetförordning som har gällt sedan den 1 januari 2007? Jag har intrycket av att parlamentet aldrig tidigare har haft så mycket pappersarbete. Det har heller aldrig tidigare rätt en sådan brist på klarhet. Stadgan för parlamentsledamöter och pensionsfonden är fortfarande ouppklarade frågor. Det jag vill att parlamentets administration ska uppnå är en tillfredsställande lösning på dessa utestående ärenden snarare än högtflygande planer för interparlamentariska toppmöten och museibygnader. Jag kan knappt bärga mig till införandet av webb-tv, då man kan se hur få ledamöter det är som deltar i parlamentets arbete.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Jag vill gärna upprepa Ingeborg Gräbles ord och säga till er, herr talman, att vi inte kan återgå till att föra en debatt om parlamentets budget om det inte finns någon i kammaren som företräder parlamentets struktur som kan höra vad vi säger. Detta är ett helt oförlåtligt misstag som jag hoppas inte kommer att upprepas.

Jag vill också tala om att det sätt som översättningssektorn hanteras på oroar mig. Jag kan inte förstå hur man kan tala om för personer som har arbetat normalt i 10 eller 12 år att de inte längre kommer att ha något arbete, helt enkelt för att de inte har mottagit det förslag om tilldelning av kontrakt som de vanligen mottar i december. Så här ska man inte behandla människor, och det strider mot alla de sociala Europas principer. Jag anser att den här sortens förfarande är oacceptabelt, och jag uppmanar er, herr talman, att vara så vänlig att vidarebefordra detta meddelande till generalsekreteraren.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Herr talman! Jag vill tacka vår kollega för hennes betänkande, men jag dock instämmer helt med Anne Jensens iakttagelser om det.

Jag vill i kväll bara ta upp en av de grundläggande punkter som detta betänkande enligt min uppfattning belyser. Den rör informationspolitiken, som möjliggör en effektiv kommunikation med den halva miljard medborgare som unionen nu sammanlagt utgörs av. I detta avseende vill jag i min tur säga att jag till hundra procent stöder det beviljande av medel som tilldelats för uppmuntrande av den nya politiken om lokala medier. Men vi måste stimulera en ny sorts europeisk allmän debatt som överskrider nationella gränser och som tas upp över hela Europa, och för att göra det måste vi förverkliga tre stora projekt.

För det första måste Europaparlamentets webb-tv-kanal snabbt realiseras, vilken kommer att föra oss närmare våra medborgare och skapa en större insyn i vårt arbete. För det andra måste vi använda oss av alla nya kommunikationsmedel. I morgon organiserar jag t.ex. ett diskussionsforum från Bryssel på Internet med sekundärskoleelever från Dijon, inom ramen för ett fransk-tyskt projekt. För det tredje vill jag säga i en varnande anda att inrättandet av ett besökscenter i Bryssel inte får dölja bristen på resurser för besöksgrupper under Europaparlamentets plensammansträden i Strasbourg, och det måste vi ha i åtanke.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Också jag beklagar det knappa intresset för vad som läggs fram här, men förmodligen av andra skäl än de flesta av er andra. Ni borde egentligen vara glada över att det är så få som informeras om vad som än en gång har producerats här. Jag är övertygad om att det inte finns något annat ställe i världen där människor belönas så generöst för en så minimal prestation som här i Europaparlamentet, vare sig det rör sig om ledamöter eller tjänstemän.

Om man tittar närmare på dessa oekonomiska punkter ser man en 60-procentig ökning av oförutsedda utgifter och en kostnadsexplosion inom ramen för inredning av lokaler från 17 miljoner till 27 miljoner euro, framför allt genom arkitekt- och ingenjörsarvodet. Jag är övertygad om att föredraganden, som just nickade till mig, försöker att i god tro lägga på locket på dessa utgifter, men de stora politiska grupperna och majoriteten i parlamentet låter honom helt enkelt inte göra det.

Jag vet inte vad ni har för erfarenheter, och jag vet inte heller om jag en dag kommer att kunna återuppväcka de känslor som ni kanske en gång tillträdde politiken med, den idealism som jag aldrig skulle ifrågasätta hos någon. Men varför har vi en budget på en och en halv miljard? Alla här vet att vi skulle kunna klara oss på halva det beloppet. Men det finns ingen önskan att spara pengar, bara att göra av med dem. Sedan säger Ingeborg Gräßle att vi borde ha mer personal. Den som förmodligen är den enda skarpa kritikern här av ett sådant slöseri har inte ens en enda assistent! Jag kan tala om för er att allmänheten, om de visste vad som pågår här, inte skulle beskriva detta som ett demokratiskt parlament utan som ett tillhåll för despotism och slöseri.

Paul Rübigen (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att denna parlamentsdebatt tjänar ett mycket användbart syfte. Faktum är att de som bär ansvaret sitter här. Enligt min uppfattning är det viktigt att vara herre i sitt eget hus, och det innebär att ha ordentliga arbetsförhållanden.

Med tanke på att de sammanträdesdokument som vi tilldelas i parlamentet måste föras till kammaren i pappersform anser jag att våra arbetsmetoder inte är moderna. Det säger sig självt att vi borde ha nödvändig datorutrustning och Internettillgång här på vår arbetsplats, så att vi kan utföra vårt arbete ordentligt och noggrant också här i kammaren.

Det finns också andra resurser som saknas, som t.ex. lämpliga sammanträdesrum. När vi tar emot grupper av väljare i dessa dagar och försöker föra ordentliga diskussioner med dem har vi egentligen inga lämpliga lokaler att ta emot sju, åtta, nio eller tio personer i. En av våra uppgifter här är att utföra nödvändiga förbättringar av våra egna arbetsförhållanden.

Det skulle vara bra om allmänheten kunde se hur enskilda parlamentsledamöter verkar. Det skulle inte skada att ha en sändning via webb-tv nu och nästa dag få ta del av tittarsiffrorna för de olika debatter

som vi fört. Det skulle framgå mycket tydligt att Europas invånare verkligen intresserar sig för vad som sker i parlamentet.

Av samma anledning är det också viktigt att vi vänder oss till en bredare grupp av journalister. Jag värderar våra korrespondenter i Bryssel mycket högt, men det krävs mycket mer, bland annat bidrag till utbildningsprogram för journalister i Europa för främjandet av en mer objektiv uppfattning och bedömning av Europeiska unionen.

Szabolcs Fazakas (PSE). – (HU) Under senare tid har Europaparlamentet till allas vår glädje spelat en alltmer betydelsefull roll i samarbetet mellan EU:s institutioner, och man har dessutom fått ett större erkännande i den europeiska allmänhetens ögon. Detta kommer inte bara av vårt politiskt och yrkesmässigt sett välgrundade lagstiftningsarbete, utan huvudsakligen av vår framgångsrika informationspolitik.

Men för att vår informationspolitik, som utöver webb-tv omfattar att agera värdar för besöksgrupper, hålla utställningar och driva informationskontor i medlemsstaterna, ska leda till önskat resultat måste vi stödja denna politik med lämpliga medel, dvs. budgetresurser.

Jag hoppas, i egenskap av å ena sidan den kvestor som är ansvarig för detta ärende och å andra sidan ledamot av budgetutskottet, att Europaparlamentet kommer att kunna inta en enad ståndpunkt i denna finansieringsfråga och därmed säkerställa ett framgångsrikt förverkligande av denna politik, som är betydelsefull inte bara för Europaparlamentet utan också för den europeiska folkopinionen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hans arbete. Jag hoppas att ledamöterna hörde hans första kommentar, där han framförde sin irritation över att presidiet låg steget före oss. Jag tror att det noterades. Vi kanske vill att de ska ligga ett steg före oss i andra fall där de inte gör det, men i denna fråga borde de inte ligga steget före parlamentet.

Jag vill särskilt tala om informationspolitiken och för att citera en fras: ”Den soldaten var jag.” I ett tidigare liv var jag en av de journalister som kom till parlamentet. Det vore bra om vi tittade på vad som har fungerat dåligt tidigare för att se till att vi inte spenderar pengar på att göra samma misstag. Jag instämmer i att vi borde ta hit lokala journalister, men alla nyheter är lokala, vilket också är sant för all politik, och parlamentsledamöterna har mycket att göra när det gäller att omvandla de långa dokument som har lagts fram till verkliga berättelser som påverkar verkliga människor. Om vi inte klarar det borde vi inte ta journalister hit till Bryssel. Vi borde dock försöka, och vi borde göra det nästa år.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – Dat fiind faptul că România și Bulgaria sunt cele mai noi membre ale Uniunii Europene, consider că este important ca posturile aferente acestor țări să fie ocupate prin concurs cât mai curând și, de asemenea, că este necesar să existe un buget pentru informarea jurnaliștilor specializați din mass-media națională cu privire la rolul și atribuțiile Parlamentului European.

Un rol important îl au birourile de informare ale Parlamentului, care trebuie să aibă resursele financiare necesare pentru a prezenta și promova Parlamentul European la nivel național. Parlamentul European în 2008 trebuie să asigure o mai bună legiferare și comunicare către public a beneficiilor aduse de politica comunitară. Din păcate, pentru mulți cetățeni ai statelor membre, Bruxelles înseamnă mai multă birocație, iar acțiunile în beneficiul cetățenilor sunt mai puțin cunoscute. Avem datoria să schimbăm această percepție. Bugetul Parlamentului European pentru 2008 trebuie să asigure servicii de traducere pentru toate întâlnirile oficiale, în toate limbile naționale ale participanților, precum și resursele necesare pentru o politică de informare și comunicare eficientă - mă refer în special la modernizarea sistemelor informatice, la finanțarea programului Web TV și a centrului audio-vizual. Felicit raportorul.

Talmannen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

23. Särskilda bestämmelser för sektorn för frukt och grönsaker (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en gemensam debatt om ett betänkande av María Isabel Salinas García, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om förslaget till rådets förordning om särskilda bestämmelser för sektorn för frukt och grönsaker och om ändring av vissa förordningar (KOM(2007)0017 – C6-0075/2007 – 2007/0012(CNS)) (A6-0183/2007).

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. (EN) Herr talman! Vi är nu framme vid den sista och avgörande fasen av reformen av frukt- och grönsakssektorn. Vi inledde debatten den 24 januari 2007, och vi har därefter fått motta ett stort antal mycket värdefulla synpunkter, inte minst från parlamentet och genom María Isabel Salinas Garcías betänkande. Jag tackar för detta och för ert aldrig sviktande stöd för de allmänna målen och de generella principerna i kommissionens förslag.

När jag har övervägt innehållet i yttrandet har jag valt att koncentrera mig på några frågor som ni alldeles särskilt har inriktat er på.

När det gäller frågan om producentorganisationerna står det för det första helt klart att både kommissionen och parlamentet anser att dessa bör finnas kvar och till och med förstärkas ytterligare i syfte att öka koncentrationen av utbudet. Detta är helt avgörande om sektorn ska kunna hävda sig mot den enorma koncentration som vi nuförtiden ser inom detaljhandelssektorn. Vi har som ni vet föreslagit ett antal nya initiativ som syftar till att producentorganisationerna ska bli mer attraktiva. Vi har föreslagit en tilläggsfinansiering på 60 procent från gemenskapen, som i första hand ska utnyttjas för sammanslagningar mellan producentorganisationerna och för sammanslutningar av producentorganisationer. För det andra ska finansieringen komma de regioner till del där producentorganisationernas bidrag till koncentrationen av utbudet är lägre än 20 procent. För det tredje ska finansieringen innefatta det organiska jordbruket. Den fjärde målgruppen utgörs av de nya medlemsstaterna, och den sista av de yttersta randområdena.

Jag är medveten om att ni har begärt att ännu fler åtgärder ska innefattas i gemenskapens ekonomiska tilläggsstöd på 60 procent till driftsfonderna, exempelvis gemensamma aktioner mellan producentorganisationerna eller en samordning av produktionen. Våra förslag kommer emellertid redan att innebära en mycket betydande skillnad i positiv riktning. Jag vill i första hand hålla fast vid dessa åtgärder. Som ni säkert känner till måste vi också vara vaksamma på budgetinskränkningarna.

När det gäller krisförebyggande och krishantering håller jag med om att detta är en av de känsligaste punkterna i betänkandet, och jag vill tacka för de idéer som ni för fram i yttrandet. Jag har emellertid svårt att acceptera tanken på en separat krishanteringsfond och behovet av att definiera vad vi egentligen menar när vi talar om ”kris”. En separat fond skulle leda till en betydande budgetökning och skulle dessutom inte bidra till någon ytterligare förenkling.

När det gäller att en viss procentandel av den nationella reserven ska tas i anspråk för krishantering är detta inte heller godtagbart. Den nationella reserven inrättades från första början för att hantera speciella situationer inom ramen för systemet med samlat gårdsstöd, och budgeten bör inte utnyttjas för ett annat ändamål eller andra åtgärder.

Jag har emellertid förståelse för ert krav på större flexibilitet i syfte att underlätta krishantering. Hellre än att inrätta en helt separat organisation skulle jag därför se positivt på att göra den organisation som kommissionen föreslår i sitt ursprungliga förslag mer flexibel och på så sätt i möjligaste mån effektivisera systemet och undvika ett prisras. Jag vill ändå understryka att vi även måste hålla i minnet att en ändring av det aktuella förslaget måste ske med bibehållen respekt för de övergripande budgetinskränkningarna, liksom för behovet av förenkling.

När det gäller att frukt och grönsaker för bearbetning ska innefattas i systemet med samlat gårdsstöd har ni begärt att en frivillig övergångsperiod ska införas för i första hand tomater. Ni förespråkar även ett separat bidrag för tomater till de traditionella producenterna i de nya medlemsstaterna. Jag kan tänka mig en kort övergångsperiod, under vilken medlemsstaterna kan besluta om stöd per hektar. Man bör ändå komma ihåg att en fullständig frikoppling måste vara både en förutsättning och ett slutmål och i slutändan alltså innebära en definitiv frikoppling.

Jag är också medveten om att bärsektorn har problem. Kommissionen har i sin analys visat att splittringen av både produktionen och saluföringen har bidragit till de problem som bärsektorn har drabbats av de senaste åren.

Vi har efter att ha tagit del av betänkandet kommit fram till att det bästa sättet att möta problemet är att stimulera till en ökning av antalet producentorganisationer i de nya medlemsstaterna, vilket vi också tog fasta på i vårt ursprungliga förslag. Med tanke på bärsektorns känslighet kan jag tänka mig att överväga ett särskilt stöd av mindre omfattning, men jag vill klart understryka att det måste vara tillfälligt och begränsat till vissa produkter.

När det slutligen gäller att främja frukt och grönsaker håller jag helt med er om att frågan har en mycket stor betydelse för såväl jordbruket som för folkhälsan och konsumentpolitiken. Vi producerar mängder

av frukt och grönsaker av hög kvalitet inom EU, men medborgarna konsumerar inte tillräckligt, vilket får ökande konsekvenser för hälsan. Jag är för att ett system med frukt i skolorna införs enligt kommissionens ståndpunkt av den 13 maj 2007 i vitboken om en europeisk strategi för kostfrågor, vikt och fetmarelaterade hälsofrågor. Innan vi gör detta bör vi emellertid genomföra de nödvändiga konsekvensbedömningarna av en sådan åtgärd. Jag har bett mina tjänsteavdelningar att omedelbart sätta i gång med detta arbete.

Detta är mina preliminära synpunkter, och jag ser fram emot en konstruktiv diskussion med parlamentsledamöterna.

María Isabel Salinas García (PSE), föredragande. – (ES) Fru kommissionsledamot! Först vill jag tacka er, inte bara för er närvaro utan också för ert samarbete och vilja att arbeta med mig.

Sanningen är den att vi har att göra med reformen av en mycket viktig sektor, vilket ni mycket väl vet. Den står för 17 procent av vår slutliga jordbruksproduktion, men tar endast emot omkring 3 procent av stödet.

Det är sant att den sektor vi diskuterar i dag är mycket dynamisk. Men den är också mycket bräcklig – den har strukturella problem, är utsatt för allt större tryck utifrån och från den storskaliga distributionen.

Det betänkande vi diskuterar i dag och som vi ska rösta om i morgon är resultatet av ett långt arbete. Det är ett öppet betänkande, och jag anser att parlamentet alltid har haft en öppen inställning i förhållande till kommissionen. Vi har alltid försökt nå överenskommelser, men detta är samtidigt ett realistiskt betänkande.

Det är komplicerat eftersom vi har att göra med 40 olika produkter för 27 länder. Det är inte förvånande att utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling fick in över 380 ändringsförslag, men dessutom var det endast två som röstade emot betänkandet.

Vi tycker absolut inte att allt i ert förslag, i kommissionens förslag, är negativt. Det är mycket viktigt att producentorganisationerna betraktas som hörnstenen i reformen från början. Men sanningen är den att i parlamentet och i hela EU-sektorn finns det vissa problem som vi anser måste prioriteras i reformen i alla medlemsstater.

För det första har vi frikopplingen av stöd för bearbetade produkter som kommissionsledamoten mycket riktigt tog upp. Det andra problemet är upphävandet av förbudet mot att odla frukt och grönsaker i områden som omfattas av systemet för samlat gårdsstöd. Och framför allt vill vi i parlamentet lyfta fram bristen på en verklig krishanteringsmekanism.

Jag anser att Europaparlamentet har gjort stora ansträngningar för att skapa samsyn för att kunna göra överenskommelser om dessa tre frågor.

För det första vill vi att de nuvarande saluföringsreglerna ska vara kvar. Det är sant att de borde vara enklare, men vi vill att de ska vara kvar.

Parlamentet har uttryckt, och kommer i morgon att uttrycka, sitt motstånd mot ett avskaffande av förbudet mot att odla frukt och grönsaker i de stödberättigande områdena, åtminstone tills kommissionen lägger fram en konsekvensbedömning som EG-domstolen har begärt.

Vi kräver att producentorganisationerna stärks så som redan har nämnts: genom att öka deras finansiering till 6 procent. Och i fråga om höjningen av stödet med 60 procent hoppas jag – vilket kommissionsledamoten också sagt – att hänsyn kommer att tas till vissa krav, till exempel integrerad produktion eller ursprungsbeteckningar.

Det vi faktiskt har åstadkommit är en fantastisk kompromiss om behovet av att skapa en försäkringsfond för krishantering, eftersom sektorn är mycket viktig och ömtålig.

Efter att ha lyssnat till ert anförande anser jag att detta för tillfället är den punkt där parlamentets så gott som enhälliga ståndpunkt skiljer sig mest från kommissionens.

Vi har uttryckt vårt stöd och fortsätter att göra detta för en krisförsäkringsfond som är öppen för alla producenter – även icke-anslutna sådana – och som till två tredjedelar finansieras av EU och till en tredjedel av producentorganisationer.

Vi betonar också behovet av ett prisövervakningsorgan. Vår framtid i denna sektor ligger inte i bidrag utan i marknaden. Och vi måste ha tillförlitlig och aktuell information om utvecklingen på marknaden.

När det slutligen gäller frikoppling gläder det mig mycket att höra att det antligen finns skymten av en möjlighet till en övergångsperiod. Det finns vissa produkter som har flera användningsområden, till exempel tomater och citrusfrukter, där det ursprungliga förslaget skulle kunna leda till att produktionen upphör.

Därför förespråkar vi bestämt en övergångsperiod, och låt oss hoppas att den inte blir så kort som föreslagits här i kväll, utan tillräckligt lång för att sektorn ska kunna fortsätta att anpassa sig till systemet med samlat gårdsstöd.

Jag hoppas att denna frivilliga övergångsperiod ska ge möjlighet till någon slags delvis frikoppling som övergångsåtgärd.

Vi betonar också behovet av att förstärka stödet till röda bär. Det glädde mig också att höra det ni sa eftersom jag anser att detta uppenbart är ett behov som parlamentet har påpekat och kommissionen har övervägt.

Avslutningsvis vill jag tacka alla som har hjälpt mig under detta års arbete, skuggföredragandena och alla tjänstemän från Europeiska kommissionen för deras bidrag, för deras samarbete med mig, utskottets sekretariat och alla andra eftersom jag tycker att det betänkande som vi ska rösta om i morgon, som är resultatet av ett brett samförstånd, också har berikats av bidragen från de andra grupperna och från hela samhället.

Esther Herranz García, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Mina damer och herrar! I dag är frukt- och grönsakssektorn en av de mest dynamiska i EU:s jordbruk, framför allt tack vare jordbrukarnas och producenternas arbete för att förbättra nätverken för marknadsföring och för att höja kvaliteten i sina produkter och koncentrera försörjningen.

Det går inte på något sätt att hävda att frukt- och grönsakssektorn är beroende av stöd från Bryssel. I själva verket är denna sektor framgångsrik på en mycket aggressiv marknad för att de människor som deltar arbetar hårt, och de pengar de får motsvarar inte mer än 1 procent av jordbrukens omsättning.

Den stora majoriteten av dessa producenter begär inga bidrag eller stöd för förtida pension i dag. De begär mekanismer för att ta itu med de aktuella problemen, som bara kan bli värre i framtiden.

Jag hoppas att jag får påminna er om att frukt- och grönsakssektorn är en viktig bricka i spelet när EU driver sina jordbruksförhandlingar inom ramen för Världshandelsorganisationen (WTO).

I framtiden kommer dagens tryck på marknaden att öka när de befintliga tullhindren avskaffas.

Därför uppmanar jag medlemsstaterna att inrätta lämpliga krishanteringsmekanismer i samband med den reform av sektorn som troligen kommer att antas vid nästa veckas möte i rådet (jordbruk).

Som föredraganden redan har sagt och som många av er också vet och erkänner är krishantering ett ämne på modet, och den kommer att bli viktig i framtiden inom alla sektorer i den gemensamma jordbrukspolitikerna när interventionsåtgärderna avskaffas.

När det gäller frukt och grönsaker måste problemet dock lösas skyndsamt med hänsyn till den stora konkurrensen från import från tredjeländer och det tryck som orsakas av den storskaliga distributionen.

Det krävs en fantasirik lösning för att hjälpa sektorn att hantera de svåra tider som är på väg, och vårt parlament erbjuder en sådan lösning i Salinasbetänkandet.

Den omfattar inrättandet av en särskild fond för allvarliga kriser för att vidta vissa åtgärder, till exempel inrätta pensionsfonder, och som hela sektorn skulle ha tillgång till. Detta skulle vara en mycket bra åtgärd med hänsyn till att vi inte gör några avsteg från det vi har gjort hittills, vilket producenterna också har ett ansvar för.

Jag anser att det i detta betänkande föreslås en banbrytande form av krishantering för frukt- och grönsakssektorn som andra sektorer kommer att behöva ta efter i framtiden.

Bogdan Golik, för PSE-gruppen. – (PL) Herr talman! Reformen av den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker är en av de sista som genomförs. Den omfattas fortfarande inte

av 2003 års reform. Det är också en av de viktigaste marknadsreformerna i den nuvarande budgetramen. Jag vill gratulera María Isabel Salinas García till ett mycket objektivet betänkande som omfattar många viktiga frågor för både gamla och nya medlemsstater.

Eftersom min kollega redan har tagit upp alla de punkter vi ville framföra för parlamentet ska jag bara nämna bärsektorn, som är mycket viktig för de nya medlemsstaterna. Reformen måste omfatta effektiva lösningar för den här sektorn med hänsyn till behovet att se till att denna odling fortsätter att vara lönsam i gemenskapen och att gemenskapsproducenterna kan få en lämplig inkomstnivå. Bär är en känslig produkt som bör behandlas på samma sätt som andra känsliga gemenskapsprodukter.

Det är nödvändigt att tillämpa andra utbetalningsmetoder för bärsektorn utöver finansieringsramen för systemet för enhetlig arealersättning. Sådana utbetalningar skulle enbart riktas till bärproducenter. Stöd i form av separata arealersättningar skulle leda till omstruktureringar och höja sektorns effektivitet och konkurrenskraft. Därmed skulle bärproducenternas inkomster stabiliseras.

Jan Mulder, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Först vill jag som talesman för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa tacka föredraganden. Jag beundrar hennes sätt att kämpa sig igenom alla de ändringsförslag som har lagts fram. Vi i ALDE-gruppen stöder resultatet som helhet och alltså det väsentliga i kommissionens förslag. Det är bra att förstärka producentorganisationerna. Marknaden för trädgårdsprodukter domineras i allt högre grad av stormarknader och andra handelsorganisationer, och producenterna måste sluta sig samman för att utgöra en motvikt.

Större delen av ALDE-gruppen är oenig med föredraganden och utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling när det gäller den så omdiskuterade krisfonden och krishanteringen i allmänhet. Vi anser att kommissionens förslag är bättre. Till att börja med förstår jag inte var pengarna skulle komma ifrån. Det omöjligt även på lång sikt att förutsätta att någon myndighet skulle vara ansvarig för krishanteringen. Myndigheten kommer alltid att bidra – detta finns det bestämmelser om – men producenterna måste ta huvuddelen av ansvaret. Om vi arbetar för att krishanteringen ska ske via producentorganisationen kommer detta dessutom att locka fler medlemmar, vilket i sin tur innebär att producentorganisationerna får större makt i förhållande till handlare och stormarknader. Vår röst kommer alltså att skilja sig från förslaget från utskottet för jordbruk i detta avseende.

Jag vill återigen slå ett slag för kvalitetspolitiken. Kommissionsledamoten vet att detta ligger mig mycket varmt om hjärtat. Jag lämnade den senaste konferensen i detta ämne i en sinnesstämning som var allt annat än optimistisk, men jag blir uppmuntrad av att ett ändringsförslag angående behovet av en kvalitetsmärkning för trädgårdsprodukter från ALDE-gruppen antogs enhälligt av alla partier i jordbruksgruppen. Detta är helt unikt. Med detta stöd från utskottet för jordbruk kanske kommissionsledamoten på nytt vill överväga en kvalitetspolitik för vissa jordbruksprodukter, för vi anser fortfarande att detta är nödvändigt.

Jag vet inte vad den senaste utvecklingen är när det gäller skolfrukt, men vi tyckte att kommissionsledamotens förslag var förtjusande.

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Den här reformen är berättigad, men orättvis. De principer som fastställdes i Köpenhamn för fem år sedan är orättvisa mot de nya medlemsstaterna. Där fastställdes att jordbrukarna i de nya länderna skulle få flera gånger mindre stöd än jordbrukarna i den gamla unionen. Vi gick med på detta i förhoppningen att vi skulle ges likabehandling i sinom tid.

Men de efterföljande reformerna av den gemensamma jordbrukspolitiken har befast uppdelningen i mer eller mindre gynnade länder. Reformen av marknaden för frukt och grönsaker är ett exempel på detta. Det gamla EU tog emot hundratals miljoner euro och kommer att fortsätta att göra det. Det nya EU får symboliska belopp. Låt mig ställa följande frågor: Var kan vi hitta det faktiska stödet till bärproducenter i de nya medlemsstaterna? Varför har kommissionen inte svarat på Europaparlamentets resolution från oktober 2006?

Det har sagts mycket om att stödja den europeiska konstitutionen och hotet om att vi annars kommer att få ett EU med två hastigheter. När det gäller jordbruket har vi faktiskt redan ett EU som är uppdelat i två klasser, nämligen den mer gynnade gamla unionen som behåller den status som den skapat åt sig tidigare och den mindre gynnade nya unionen som inte kan förvänta sig likabehandling.

Vi lade fram ett ändringsförslag som gick ut på att körsbär och äpplen för bearbetning skulle ingå i reformen av bärproduktionen och att de nationella anslagen skulle höjas med 148 miljoner euro. Jag uppmanar parlamentet att stödja detta ändringsförslag. För EU som helhet handlar detta inte om särskilt mycket pengar. Detta handlar om principer, inte om pengar. Denna uppdelning i bättre och sämre medlemsstater måste få ett slut. Vi respekterar anslutningsfördragen, men nya principer måste införas så att vi kan komma förbi uppdelningen i 15 mer gynnade medlemsstater och 12 missgynnade. Alla 27 medlemsstater måste ha samma rättigheter. Gruppen Unionen för nationernas Europa, som är sammansatt av medlemmar från både gamla och nya medlemsstater, är mycket bestämd i sitt krav på detta. Vi kräver en reform som inte bara är befogad utan även rättvis.

Vincenzo Aita, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill i min tur särskilt tacka kommissionsledamoten och föredraganden för det betänkande som vi ska granska här i parlamentet, men det är inte troligt att min grupp kommer att rösta för det, av två anledningar som jag vill beskriva närmare.

För det första kan denna reform, som är så viktig för en sektor som sysselsätter tusentals, om inte miljontals, arbetstagare inom både jordbruk och bearbetning, ändra landskapet fullständigt så snart vi har direktiv om klimatförändringen. Om det är sant att EU med rätta börjar utöka alternativa produktionsformer – biodiesel, biobränslen och produktion av massa och biomassa av trä – så innebär detta att flera miljoner hektar kommer att tas ut ur jordbruks- och livsmedelsproduktion för livsmedel och djurfoder. Detta sker redan i stora länder som Kina: det var på nyheterna för några dagar sedan.

För det andra innebär denna reform inte någon lösning på ett av de problem som tagits upp här i parlamentet, nämligen att på senare år har vinsten från jordbruksproduktionen helt och hållet gått till kommersiella företag och stora multinationella företag. Enligt viss statistik stannar mellan 60 och 70 procent av jordbruksvinsterna i distributionskedjan.

Den reform vi granskar löser inte detta problem. Detta är de viktigaste anledningarna som vi vill ta upp, och därför kommer vi troligen inte att rösta för betänkandet i morgon.

Peter Baco (NI). – (SK) Jag vill berömma de ansträngningar som min kollega, María Isabel Salinas García, gjorde när hon utarbetade betänkandet om förslaget till rådets förordning om särskilda bestämmelser för sektorn för frukt och grönsaker.

I de hetsiga diskussionerna om detta förslag inom utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling identifierades vissa risker i samband med förslagets huvuddelar och framför allt risker till följd av den filosofi som ligger till grund för lagstiftningsförslaget. De allvarligaste riskerna handlar om det tidiga ikraftträdandet av vissa av förordningarna och den låga nivån på EU:s finansiella deltagande. Det handlar bara om 3,1 procent av budgeten, samtidigt som sektorn står för 17 procent av EU:s sammanlagda jordbruksproduktion. När det gäller saluföring är sallad, rädisor och bär – så gott som hela frukt- och grönsaksblandningen – de känsligaste jordbruksvarorna, och det är en respektingivande logistisk uppgift att se till att de får en smidig transport från jordbruk till matbord. Därför borde Europeiska kommissionen inte göra sig några illusioner om att det i framtiden skulle gå att föra över hela ansvaret för den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker till jordbrukarna.

En annan stor risk med förslaget är att det skapar nackdelar för de nya medlemsstaterna. Problemet är att de nya medlemsstaterna inte har fungerande producentorganisationer, och det kommer att ta flera år innan de är helt och hållet i drift. Frukt- och grönsaksproducenterna i EU-15 har genom årtiondena gradvis lärt sig att hantera handelssystemen och har blivit jämbördiga handelspartner. Man kan rimligtvis förvänta sig att om förslaget genomförs i sin nuvarande utformning kommer produktionen i de nya medlemsstaterna, som redan har minskat enormt, att krympa ytterligare. Därför anser jag att dessa risker måste hanteras i första hand när förslaget ändras.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Även jag vill tacka föredraganden, eftersom reformen av frukt- och grönsakssektorn verkligen inte var någon lätt fråga. Precis som föregående talare redan har påpekat står frukt och grönsaker för en mycket stor andel av vår jordbruksproduktion. Dessa reformer kommer att låta oss ta ett stort steg framåt i fråga om moderniseringen av EU:s jordbruk också inom denna sektor.

Vårt främsta mål måste särskilt med hänsyn till den allt hårdare internationella konkurrensen till följd av globaliseringen vara att öka EU:s frukt- och grönsaksodlares konkurrensförmåga och samtidigt skydda konsumenternas tillgång till EU-produkter av hög kvalitet till rimliga priser. Ett sätt att göra

detta är att inrätta producentorganisationer som gör det möjligt för odlarna att saluföra sina produkter effektivare. Åtgärder för att öka frukt- och grönsakskonsumtionen är särskilt väl värda vårt stöd eftersom de också är bra för folkhälsan.

Ingeborg Gräßle från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater kommer i morgon att lägga fram ett muntligt ändringsförslag där hon kommer att uppmana kommissionen att inte vänta till det inplanerade datumet 2013 innan den sammanställer en första rapport om genomförandet av rubriken som omfattar producentorganisationer, den operativa fonden och de operativa programmen. Vi vill ha denna första rapport senast vid utgången av 2010, följd av lägesrapporter vart tredje år. Vi vill ha insyn, och vi vill också vara säkra på att stödet verkligen når den tänkta målgruppen. Sju år är alldeles för lång väntetid för en sådan försäkrans.

Därför är det vårt ansvar att trygga framtiden för EU:s frukt- och grönsaksodlare genom att skapa ett skyddsnät underbyggt av målinriktat stöd för att kombinera hållbar produktion med hög kvalitet och god miljö.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Herr talman! Först vill jag tacka föredraganden, María Isabel Salinas García, för hennes fantastiska betänkande och kommissionen, som verkligen har lagt fram ett seriöst och modigt förslag för frukt- och grönsakssektorn. Jag sa ”modigt förslag” eftersom detta är en sektor som har en tydlig struktur med producentorganisationer och operativa program, och den viktigaste frågan som har tagits upp handlar om frikoppling.

Jag vill, både personligen och på min grupps vägnar, lyfta fram de två grundläggande frågor som vi kommer att stödja. För det första en stabil finansiell budget och för det andra en stabil tidplan för reformen fram till 2013. Jag är – med utgångspunkt från den ståndpunkt som intagits av socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet – helt säker på att en undergrävande politik för att skapa en övergångsperiod för reformen för frukt och grönsaker, något som inte har förekommit för någon annan produkt, inte kommer att accepteras.

Jag har bara två kommentarer: Kommissionsledamoten känner mycket väl till att María Isabel Salinas Garcías inte ligger särskilt långt från rådets förslag, och jag kommer till den konkreta frågan om krishanteringsfonden som jag vill att ni ska se mycket positivare på. Det krävs inga ytterligare resurser för krishanteringsfonden, men den måste ligga utanför de operativa programmen, annars blir förvirringen total.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Det är självklart att det är nödvändigt att reformera den gemensamma jordbrukspolitiken, men reformen kommer att genomföras i EU-medlemsstater med olika nivåer av jordbruksstöd. De nya medlemsstaterna, som får nästan tre gånger så lite som de gamla, och som har betydligt sämre utgångsläge, tvingas reformera sitt jordbruk genom att förvärja läget ytterligare. Ett generellt utbetalningssystem föreslås som lösning för reformen av marknaden för frukt och grönsaker. För de nya medlemsstaterna kommer detta att betyda ännu mindre bidrag än hittills och ännu mindre möjlighet att konkurrera på marknaden. Kravet på att frukt- och grönsaksproducenter ska bilda producentorganisationer för att få EU-stöd innebär en allvarlig snedvridning av marknaden för frukt och grönsaker. Nätverk av återförsäljare kan diktera sina villkor och vägra att ta emot små producenters produkter. Jag vill peka på det faktum att förordningen syftar till att öka konsumtionen av frukt och grönsaker genom att propagera för dem inom vissa delar av befolkningen – unga, skolbarn och tonåringar. Hur blir det med resten av befolkningen?

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Herr talman! Äntligen har lämpliga åtgärder vidtagits i fråga om läget inom sektorn för frukt och grönsaker, som generellt uppfattas som orättvis. Efter långvariga diskussioner infördes ett antidumpningspris för kinesiska jordgubbar. Det var bara synd att det tillämpades under så kort tid. Sedan infördes ett minimipris. Än en gång var det synd att detta pris var så lågt.

Nu har vi möjligheten att besluta om ytterligare utbetalningar för körsbär och sötkörsbär och även för bär som hallon, jordgubbar, vinbär och krusbär. Utan dessa utbetalningar kommer många odlare som drabbats av svår frost så gott som säkert att gå i konkurs. I ändringsförslag 116 till förordningen föreslår utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling ett bidrag på 120,77 euro per hektar. Jag anser att detta är för lågt. Det kommer inte att lösa odlarnas problem. Stödet bör höjas till 400 euro per hektar.

Även äppelodlarna påverkades av den svåra frosten. Också de befinner sig i en svår situation och hoppas på lite hjälp. Därför uppmanar jag parlamentet att anta ändringsförslag 113, som är ett svar till alla dem som hoppas på hjälp.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det gläder mig att ni är här, och jag tackar er för era insatser.

Jag vill gratulera föredraganden till ett mycket väl utfört arbete.

Frukt- och grönsakssektorn är ytterst viktig för oss. Men jag vill lyfta fram vissa punkter:

För det första är det i en sektor som den för frukt och grönsaker, som omfattar de allra känsligaste jordbruksprodukterna, mycket viktigt att finansiera en krishantering. Om den ska integreras bör den inte ingå i de operativa programmen och medfinansieras av producenterna, utan finansieras genom ytterligare resurser från EU och även omfatta förebyggande åtgärder, vilket jag också begärde som skuggföredragande när vi diskuterade de kommande stödåtgärderna för jordbruksproduktionen för ett och ett halvt år sedan.

För det andra är det positivt att miljöåtgärder inom jordbruket obligatoriskt ska ingå i producentorganisationernas program för att de ska godkännas. Däremot är det orimligt att fastställa att utgifterna för dessa åtgärder ska uppgå till en femtedel av budgeten, och detta krav bör minskas.

För det tredje borde vi kanske vid något tillfälle rikta uppmärksamheten mot små skördar, småskaliga producenter, till exempel dem som odlar saffran och mastix i Chios. Vi måste också titta på småskaliga producenter.

För det fjärde är det positivt med en finansiering till 60 procent för producentorganisationerna, men ett tak på 4,1 procent av värdet på den saluförda produktionen är marginellt och kommer inte att göra det möjligt för dem att uppfylla de nya och viktiga uppgifter som de tar på sig. Dessutom bör vi också tänka på svårigheterna för de egeiska öarna, som behöver behandlas med en viss flexibilitet.

För det femte handlar informations- och marknadsföringskampanjerna för våra ungdomar i EU inte bara om att öka konsumtionen av frukt och grönsaker – vi har en väldigt dålig kosthållning, och våra ungdomar måste börja äta bättre.

Slutligen vill jag säga följande: Jag vill påpeka att vi helt och hållet motsätter oss det muntliga ändringsförslag som kan komma att läggas fram i morgon om att en rapport ska utarbetas 2010 om den nya gemensamma marknadsorganisationens funktion eftersom detta skulle innebära ett helt nytt arbetssätt för frukt och grönsaker, medan regleringen har varit helt annorlunda för de andra gemensamma organisationerna av marknaderna. Detta är oacceptabelt enligt EU:s principer.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) María Isabel Salinas Garcías utmärkta betänkande är i grund och botten bra. Jag kommer att ta upp fyra positiva aspekter: Systemet med nationella anslag, stöd till producentorganisationer, riskhantering och systemet med frukt till skolorna.

Detta skulle vara en mycket bra reform om jag inte kom från en av de nya medlemsstaterna. Men inom många områden innebär denna reform att de nya medlemsstaterna diskrimineras. Å ena sidan är den diskriminerande när det gäller direkta utbetalningar. Ungern står till exempel för 2 procent av EU:s grönsaksproduktion och får 0,61 procent av utgifterna för grönsaksproduktionen.

Det andra diskriminerande området gäller bearbetade produkter. Varken polska bär, surkörsbär eller de nya medlemsstaternas produkter ingår bland den produktion som ska bearbetas. Och nu ska dessa pengar fördelas på historisk basis, och det kommer främst att bli tre av de gamla medlemsstaterna som får 800 miljoner av 1,4 miljarder. Detta är mycket orättvist mot de nya medlemsstaterna, och jag kräver att detta rättas till.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Herr talman! María Isabel Salinas Garcías betänkande är mycket viktigt för jordbruksproduktionssektorn. Tyvärr gäller inte lika villkor för producenter i de gamla och de nya medlemsstaterna. Stöd till jordbrukare genom direkta utbetalningar är särskilt viktigt i länder där jordbrukets struktur är splittrad, med små gårdar och monokultur och där inkomsterna knappt räcker till för att bibehålla jordbruksverksamheten. Dessa jordbruksföretag drivs på ett traditionellt och miljövänligt sätt. Den ändrade förordningen bör utjämna möjligheterna till utbetalningar för jordbrukare i de gamla och nya medlemsstaterna.

Det är svårt att förutse hur effektiv frukt- och grönsaksproduktionen blir. Denna typ av produkter skadas lätt, priserna varierar och det finns konkurrens från tredjeländer. Klimatförändringar och allt oftare förekommande naturkatastrofer påverkar också effektiviteten. Som exempel vill jag nämna vårfrosten i Polen som påverkade 70 procent av blomningen för vinbär, plommon, päron och sötkörsbär. Polska fruktodlare och trädgårdsmästare uppskattar att årets förluster kommer att uppgå till 60 procent. Ändringsförslagen 6, 7 och 12 till förordningen i fråga om skälen 11, 13 och 18 och även ändringsförslag 113 är särskilt värda stöd.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Dagens debatt om betänkandet om reformen av marknaden för frukt och grönsaker och morgondagens omröstning i frågan innebär slutet på flera månaders arbete i parlamentet. Jag menar att vi under den här perioden har lyckats öka medvetenheten om problemen för den polska bärmarknaden och har övertygat de flesta parlamentsledamöterna om behovet av att införa lämpliga stödmekanismer. Dessa mekanismer skulle bidra till att omstrukturera sektorn och stärka dess konkurrenskraft. I de nya medlemsstaterna präglas sektorn av två egenskaper, nämligen den fragmenterade produktionen och det faktum att det inte finns några starka producentgrupper eller –sammanslutningar. Dessutom är sektorn särskilt sårbar i krislägen.

De befintliga stödinstrumenten och de som föreslås i förslaget till reform av den gemensamma organisationen av marknaden för frukt och grönsaker ger inte tillräckligt stöd och erbjuder inga effektiva lösningar på problemen i dessa marknader. Därför begär vi särskilda utbetalningar till odlare av bär och körsbär för bearbetning för att förbättra inkomsterna och stabilisera marknaden för frukt och grönsaker.

Jag uppmanar kommissionsledamoten att studera ändringsförslag 132 som jag lade fram tillsammans med Esther Herranz García för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater. Jag vill också ha stöd för ändringsförslag 122 om stöd till marknaden för tomatat för bearbetning i de nya medlemsstaterna inom ramen för systemet för enhetlig arealersättning. Om detta ändringsförslag antas kommer tomatproducenterna i dessa länder att garanteras samma stöd som de får just nu.

Det finns två frågor som polska bär odlare inte förstår. För det första varför de måste vänta så länge på relevanta förslag. För det andra varför kommissionen inte ens kan lägga fram några tiotals miljoner euro för att stödja bärsektorn, när den har en årlig budget på mer än 1,5 miljarder euro. Jordgubbar, hallon och vinbär är lika viktiga för polska jordbrukare som apelsiner, mandariner och fikon är för deras motsvarigheter i södra EU. Vi hoppas verkligen att kommissionen kommer att föreslå ett tillfredsställande stöd till denna grupp av jordbrukare vid det kommande mötet i rådet (jordbruk) för EU:s 27 medlemsstater. Jag litar på att förhandlingarna kommer att bära frukt.

Luis Manuel Capoulas Santos (PSE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det stöd som parlamentets utskott för jordbruk och landsbygdens utveckling har gett till förslagen i Salinas García-betänkandet visar för det första vilket utmärkt arbete som föredraganden har gjort – och jag gratulerar till detta – och för det andra vilken god kompromissvilja som visats av parlamentsledamöterna från så gott som alla politiska grupper.

Jag välkomnar särskilt parlamentets rekommendationer om krishantering och om förstärkning av producentorganisationerna. Jag välkomnar antagandet av mitt förslag om att införa en övergångsperiod för att se till att tomatodlingen kan fortsätta med lönsamhet i vissa medlemsstater, framför allt mitt land, Portugal. Jag hoppas att kommissionen kommer att ta med detta.

Däremot är jag besviken över att det inte gick att komma längre i andra lika viktiga frågor, till exempel större flexibilitet i förvaltningen av finansiella resurser som öronmärkts för operativa program och positiv särbehandling, som borde beviljas de medlemsstater där organisationen av dessa program är särskilt dålig.

Fru kommissionsledamot! Ert anförande vid inledningen av denna debatt gjorde mig orolig över att parlamentets politiska stöd till förslagen hade feltolkats, men jag litar på att sunt förnuft och kompromissvilja kommer att segra i rådet och kommissionen.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Herr talman! Sektorn för frukt och grönsaker är mycket viktig för jordbruket i EU i allmänhet och för länder som Polen i synnerhet. Tyvärr är de föreslagna lösningarna inte bra för oss.

För det första föreslås – som ett led i de stora förändringar som ska göras inom sektorn – att det befintliga stödet till de gamla medlemsstaterna ska bibehållas, men att de nya medlemsstaterna ska behandlas som om de inte var riktiga medlemmar utan bara ansökarländer. Att stödja de nationella anslagen för länder som Italien, Grekland och Spanien med belopp på mellan 316 miljoner och 167 miljoner euro, medan Polens anslag ska ökas med endast 6,7 miljoner euro trots att landet har en stor frukt- och grönsakssektor, måste strida mot EU:s solidaritetsprincip.

För det andra finns det ingen tradition med producentgrupper i de nya medlemsstaterna. Detta kommer att innebära att nästan 700 miljoner per år i huvudsak kommer att gå till producentgrupper och -sammanslutningar i de gamla medlemsstaterna.

Slutligen innebär reformen ett misslyckande med att lösa problemet med EU-marknadens allt större öppenhet för import av frukt och grönsaker från tredjeländer. EU har ett årligt handelsunderskott på mer än 8 miljarder euro inom denna sektor. Denna import säljs ofta till dumpningspriser, vilket skadar produktionen av frukt och grönsaker inom EU.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att lyckönska föredraganden till betänkandet.

Jag anser att det fortfarande återstår en del frågor som måste klarläggas. Vi måste kunna garantera att konsekvenserna i de olika regionerna i medlemsstaterna inte blir alltför kännbara. Mekanismen i förslaget är komplicerad för de regioner, däribland mitt eget område, som tillämpade den arealbaserade hybridmodellen för det samlade gårdsstödet, och detta måste i första hand lösas. Detta är ett svårt och komplicerat område som måste hanteras.

Det förekommer många olika slags påtryckningar utifrån som påverkar saluföringsprocessen. En av de viktigaste är de stora livsmedelskedjornas köpkraft, där leverantörerna eller producenterna spelas ut mot varandra för att pressa ned priserna. Det finns också vissa som importerar lågprisvaror som de sedan säljer och på så sätt tillför ett mervärde på varor av okänt ursprung. Vi verkar inte kunna stoppa detta.

Jag tänker nu bli lite provinsial. Förra veckan ledde jag en delegation som uppvaktade den lokala ministern i Nordirland för att diskutera svampodlarnas svåra situation i området. För fyra år sedan hade vi mer än 226 svampodlare i Nordirland, och idag har vi 40 – det har alltså skett en 80-procentig nedgång av de verksamma i industrin. Jag undrar om någon egentligen bryr sig, och jag har kommit fram till att svaret är nej. Jordbruksfamiljer har brutits ned, och inkomsterna har försvunnit. De har nonchalerats totalt av dem som har möjlighet att importera billig svamp, skapa ett mervärde och sälja dem till snabbköpen, där man påstår att de kommer från lokala odlare.

Om vi inget gör och låter situationen fortgå på detta och andra områden kommer vi att ge den definitiva dödsstöten åt den traditionella landsbygdsstrukturen. Varorna fungerar som ett sammanhållande kitt för familjer och samhällen. Vi krossar dem på egen risk. Vi måste försvara landsbygden.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag ber att få tacka föredraganden. Min kollega James Nicholson har inte precis tagit orden ur munnen på mig, utan jag vill återigen föra fram några av hans tungt vägande argument, och kommissionsledamoten kommer att upptäcka att jag inte ger mig i första taget. Jag stöder tanken på producentgrupper, men jag är långt ifrån övertygad om att vi någonsin kommer att få lika stor makt som detaljhandelssektorn. Jag har sagt det förut, och jag säger det nu igen – kommissionen vill ogärna ge sig på giganten på området, det vill säga den särskilt i Storbritannien och på Irland mäktiga europeiska detaljhandelssektorn.

Efter det att ni hade satt i gång debatten om detta speciella ämne framträdde irländska lantbrukare i tv och förklarade att de skulle upphöra med odlingen av frukt och grönsaker, eftersom de inte tjänade något på det när de inte kunde ta ut de priser som krävdes. Låt oss emellertid se vad reformen ger för resultat. Jag hoppas att man i det betänkande som vi föreslår ska utarbetas 2010 kommer att undersöka konsekvenserna för maktbalansen, som numera har förskjutits åt fel håll.

Att tala om konsumtion och hälsa är mycket positivt, men jag tycker att det förefaller som om varje gång vi säger till den europeiska allmänheten att det är nyttigt med frukt och grönsaker verkar de äta mindre av dessa varor, och därför måste vi nog fundera på ett annat budskap. Jag gillar tanken på ett system med frukt i skolorna, och jag vill be att ni i er konsekvensbedömning innefattar de många pilotprojekten. Det finns på Irland framför allt ett som fungerar, och ni har troligen mer ingående

information om det, men jag önskar er lycka till med projektet och hoppas att det blir till nytta för frukt- och grönsaksproducenterna i Europa.

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. (EN) Herr talman! Jag vill avsluta med några korta synpunkter, eftersom kvällen är sen.

Jag vill än en gång framhålla vårt mycket konstruktiva samarbete om frukt- och grönsaksreformen. Jag anser att ni i ert yttrande stöder den allmänna linjen i kommissionens förslag och de förbättringar som övervägs.

Jag vill framföra några synpunkter, eftersom jag är säker på att en del parlamentsledamöter inte hörde mitt inledande anförande, där jag talade om fruktsektorn. Jag framhöll klart att jag är medveten om svårigheterna inom bärssektorn i EU. Jag är beredd att ta hänsyn till att sektorn är känslig och försöka få fram medel inom ramen för budgeten till stöd för sektorn under en övergångsperiod. Förvänta er emellertid inte belopp i den storleksordning som nämnts. Jag tror ni talade om 800 euro. Detta ryms inte inom budgeten. Jag har emellertid klart sagt ifrån att jag kommer att göra mitt bästa för att hitta en lösning.

Jag anser att de antidumpningsåtgärder som antogs i april definitivt har inneburit ett steg i rätt riktning. De problem som har uppstått till följd av frost kommer att behandlas separat. Det är möjligt att hantera de speciella situationer som uppstår genom klimatkatastrofer inom ramen för bestämmelserna om statligt stöd, och vi kommer därför att försöka behandla denna fråga separat.

Någon tog upp en fråga om finansiering. Att försöka inrätta en fond vid sidan av producentorganisationerna innebär enligt min uppfattning inte någon egentlig förenkling. Förenkling står som ni vet mycket högt på kommissionens dagordning. Det kommer att bli ett mycket komplicerat instrument, och vi måste ta hänsyn till att vi måste hålla oss inom en årlig budget. Vi skulle kunna förlora ganska mycket pengar på fondens uppbyggnad, eftersom den är flerårig, men jag är övertygad om att vi kommer att komma fram till en hygglig lösning och ett krishanteringsinstrument som kan fungera effektivt.

Jag hoppas att en politisk överenskommelse ska kunna uppnås vid rådsmötet på måndag och tisdag i nästa vecka. Jag är helt övertygad om att vi kommer att lyckas uppnå en politisk överenskommelse som kommer att gynna hela frukt- och grönsakssektorn inom EU så att den kommer att få en hållbar framtid, vilket jag utgår från att vi alla önskar.

Talmanen. Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Witold Tomczak (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Det är nu tre år sedan de nya medlemsstaterna anslöt sig till EU, men de diskrimineras fortfarande i fråga om budgetanslag för marknaden för frukt och grönsaker. Detta framgår tydligt av storleken på utbetalningarna per hektar för odling av frukt och grönsaker. År 2005 fick de gamla medlemsstaterna (EU-15) 561 euro per hektar medan de nya (EU-10) endast fick 20 euro per hektar. De fattigare länderna får alltså 28 gånger lägre stöd än de rikare.

Det finns ingen anledning till en sådan diskriminering. De nya medlemsstaterna har introducerat många viktiga och speciella produkter för EU. Samtidigt har de haft – och har fortfarande – problem med lönsamheten för dessa produkter. Dessa problem beror bland annat på billig import från tredjeländer och uppsplittring av produktionen. De nya länderna hade alltså goda skäl att förvänta sig att deras svårigheter skulle erkännas och att de skulle kunna dra nytta av samma breda utbud av stöd som de gamla medlemsstaterna.

Europeiska kommissionen har gjort studiebesök och genomfört en rad samråd och undersökningar. Ändå innebär kommissionens förslag till reform av marknaden fortfarande en diskriminering av de nya medlemsstaterna. Kommissionen har dessutom struntat i parlamentet. I sin resolution av den 11 maj 2005 krävde parlamentet att EU så snart som möjligt skulle ge stöd till bär, körsbär, sötkörsbär och äpplen för bearbetning.

Diskriminerande åtgärder mot de nya medlemsstaterna på marknaden för frukt och grönsaker skadar inte bara odlarna i de nya medlemsstaterna utan också EU som helhet och dess konsumenter.

24. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

25. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

26. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 00.05.)